

တက္ကသိုလ်

သံဟဒေဂင်

ပ ယ် ဝိ ဓ် လျှ ဣ န် နိ

နေလစားနှင့်
မိစ္ဆာသခင်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်
သီဟဒေဝင်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင်

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

မီးလက်ဝါးကျမ်း

ထိုက်ကျိုက်ရိုက်...
ထိုက်ကျိုက်ရိုက်သည် သိုင်းလောကအား ဦးဆောင်နေသော

အထင်ကရ သိုင်းရိုက်ကြီးများ၌ တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်သည်။
အထူးသဖြင့်...

ထိုက်ကျိုက်လက်ဝါးသိုင်းနှင့် မီးလက်ဝါးသိုင်းမှာ ထင်ရှား လူ
သိများသည့် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရပ်များဖြစ်ပြီး ထိုက်ကျိုက်ရိုက်အား
အထူးထင်ရှားကျော်ကြားစေသည်။

ထိုက်လက်ဝါးသိုင်းကျမ်းနှစ်ခုအနက် မီးလက်ဝါးကျမ်းသည်
ပို၍ ထူးခြားထက်မြက်ပြီး သိုင်းလောကအား ထိတ်လန့်စေခဲ့သော
သိုင်းကျမ်းအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မီးလက်ဝါးကျမ်းသည် ထိုက်ကျိုက်ဇာတ်အား ထင်ရှားစေခဲ့သော်လည်း တနည်းတဖုံ ပြန်လည်ဒုက္ခပေးခဲ့သော သိုင်းကျမ်းဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

မီးလက်ဝါးကျမ်းအား လေ့ကျင့်အောင်မြင်သွားသူအား သိုင်းလောက၌ ယှဉ်နိုင်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မီးလက်ဝါးကျမ်း၏ထူးဆန်းသော ကျင့်စဉ်များကြောင့် လေ့ကျင့်သူကိုယ်တိုင်လည်း တန်ပြန်ဆိုးကျိုး သက်ရောက်မှုများ ခံစားရသည့်သဘော ရှိသည်။

မီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသူသည် သူတစ်ပါးအား လောင်ကျွမ်းစေသကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပြန်လည် လောင်ကျွမ်းခံရသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုက်ကျိုက်ဇာတ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်းအား မည်သူမျှ လေ့ကျင့်ခြင်း မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်ကာ သိုင်းကျမ်းဆောင်ထဲ၌ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားစေခဲ့သည်။

တစ်နေ့...

သိုင်းကျမ်းဆောင်အား တာဝန်ယူသည့် ကဝိရသေ့၏ တပည့် ဖုံးကြူးသည် သိုင်းကျမ်းဆောင်ထဲ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ကာ မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်းအား ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်း ခိုးယူခံလိုက်ရသည့် သတင်းကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့လေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၇

ဖုံးကြူးက မီးလက်ဝါးကျမ်းကို လေ့ကျင့်ပြီး သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မိကြလေသည်။

သို့သော်...

ဖုံးကြူးသည် သိုင်းလောက၌ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိဘဲ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင် ဖြစ်လေသည်။

* * *

ထူးဆန်းသော ဖုန်းချီကား

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်...

အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်
နေသော အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးဝမ်းရှောင်သည် သူ၏မွေးနေ့ပွဲ
ကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်သည် သားဖြစ်သူ 'ဝမ်း
ဖုံး'အတွက် ချွေးမလောင်း ရှာဖွေလိုခြင်းကြောင့် မွေးနေ့ပွဲကို တမင်
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မွေးနေ့ပွဲသို့ ဝမ်းရှောင်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများ ဖြစ်
ကြသည့် သိုင်းဆရာကျင်းကျောက်နှင့် သမီးကျင်းကျင်း၊ မိုးတိမ်ဂိုဏ်း
ချုပ်နှင့် သမီးစန်ကွမ်းစုယင်း၊ သူဌေးကြီးလျူကျန်နှင့် သမီးလျူဝေတို့

နေလဇာနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၉

တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျင်းကျင်း၊ စန်ကွမ်းစုယင်းနှင့် လျူဝေတို့သည် နတ်မိမယ်
လေးများအလား ချောမောလှပကြပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဂုဏ်ဒြပ်
ရှိကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်သည် ဝမ်းဖုံးအား မိတ်ဆွေများ၏
သမီး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ပေးလိုသည်။

မည်သည့် လူငယ်လူရွယ်မဆို ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်
အား ငြင်းနိုင်စွမ်း ရှိကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော်...

သခင်လေးဝမ်းဖုံးက ငြင်းခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်လည်း လက်လျော့လိုက်ရ
လေတော့သည်။

* * *

ဖခင်ကြီး၏မွေးနေ့ပွဲသည် သူ၏ဖူးစာဖက်ကို ရွေးချယ်နိုင်ရန် စီစဉ် ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သခင်လေးဝမ်းဖုံး သိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ပါသေးတယ်၊ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သာ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်ဆိုယင် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် မိန်းကလေးလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်လိုမှ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

ဝမ်းဖုံးက ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတောင်းပန်လိုက်လေသည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်လည်း သားဖြစ်သူ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရမည့် အရေးကို တွေးကာ လက်လျှော့လိုက်လေတော့သည်။

* * *

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်က သားဖြစ်သူ ဝမ်းဖုံးအတွက် ချွေးမလောင်း ရွေးပွဲအဖြစ် သူ၏မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းလိုလို နားလည်ထားကြလေသည်။

သိုင်းဆရာကျင်းကျောက်၏သမီး ကျင်းကျင်း

မိုးတိမ်ဂိုဏ်းချုပ်၏သမီး စန့်ကွမ်းစုယင်း

သူဌေးကြီးလျှူကျန်၏သမီး လျှူဝေ

အထက်လွှာမှ သမီးချောလေးသုံးယောက်သည် သခင်လေးဝမ်းဖုံးအား ငြင်းပယ်စရာအကြောင်း မရှိကြချေ။

ဝမ်းဖုံးကသာ ရွေးချယ်မည်ဆိုပါလျှင် လက်ခံဖို့ အသင့်ရှိကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက သူမတို့အား စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသဖြင့် အလွန်စိတ်ပျက်သွားကြလေသည်။

မွေးနေ့ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ချက်ခြင်း ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ယခု စိတ်ချမ်းသာသွားရတော့သည်။

သို့သော်...

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်မှာမူ သားဖြစ်သူအတွက် စိတ်ပျက်ရသကဲ့သို့ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပသည့်နေ့တွင် ထူးခြားစွာ ရောက်ရှိလာသော မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက်၊ လူဝကြီး၊ လူပိန်လေးတို့နှစ်ယောက် သူတို့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထို့အပြင်...

ထူးခြားစွာ ရောက်ရှိလာသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကြောင့်

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

* * *

မွေးနေ့ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီး ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြလျှင် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်သည်လည်း သူ၏စာဖတ်ခန်းထဲ၌ အနားယူနေ၏။

မွေးနေ့ပွဲနှင့် ဘာမှမဆိုင်သလိုနေခဲ့သော ဝမ်းဖုံးသည် မျက် မမြင်ဒုက္ခိတ၊ လူဝကြီး၊ လူပိန်လေးတို့နှစ်ယောက် ထူးခြားစွာရောက် လာကြသည်ကို သတိပြုမိခဲ့သည်။

ထိုလူများသည် သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင် မကြာခင် ဒုက္ခ ရောက်တော့မည်ဟု ခြံစောင့်အား ပြောဆိုကာ ပြန်သွားကြသည်ကို လည်း တွေ့ရှိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးအား သွားပြောလိုက်လေသည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်က စာဖတ်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ယင်း ဝမ်းဖုံး လာပြောပြသွားသူများအကြောင်း တွေးတောစဉ်း စားနေလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်၊ သည်လူတွေကို ငါ မသိပါလား”

ထိုလူများအား သူ မသိချေ။

အဘယ်ကြောင့် သူဒုက္ခရောက်တော့မည်ဟု လာရောက် ပြောဆိုသတိပေးသွားရသည်ကိုလည်း စဉ်းစားမရပါချေ။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၃

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ”

ထိုစဉ် အိမ်ထိန်းကြီးက စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ လေသည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်ကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းရှောင်သည် အိမ်ထိန်းကြီး ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဝမ်း ဖုံး ပြောပြသည့် လူထူးဆန်းများအကြောင်း ပြောဆိုလိမ့်မည်ဟု ယူဆလေသည်။

သို့သော်...

အိမ်ထိန်းကြီးက ပန်းချီကားတစ်ချပ် ယူလာလေသည်။

“သခင်ကြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေထဲမှာ ပန်းချီကားတစ် ချပ် ထူးထူးခြားခြား ပါလာပါတယ်”

သူယူလာသော ပန်းချီကားကို ရိုရိုသေသေ ပေးလေသည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ပန်းချီကား...မွေးနေ့ပွဲမှာ ပန်းချီကား လက်ဆောင်ပေး တာ ထူးထူးခြားခြားပါလား”

ပန်းချီကားကို ပေးသော အိမ်ထိန်းကြီး၏မျက်နှာ ထူးခြား နေသည်ကိုမူ ဝမ်းရှောင် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

“ပြစမ်းပါဦး”

ပန်းချီကားကို ယူကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး ပြောသကဲ့သို့ အလွန်ထူးခြားသော ပန်းချီ ကား ဖြစ်နေပါသည်။

လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချယ်ချင်း

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နီရဲသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် တဝါးဝါး ငိုကြွေးနေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်အား ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထွေးယင်း သူမအား စားဖြင့် ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်နေသော လူတစ်ယောက်အား တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေပုံ၊ နံဘေး၌ လူတစ်ယောက် မှောက်ခုံကြီး လဲကျကာ သေဆုံးနေပုံ၊ ရင်နင့်ဖွယ် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ”

ဝမ်းရှောင်သည် ပန်းချီကားကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

လက်ထဲမှ ပန်းချီကားကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“သည်ပန်းချီကားကို ဘယ်သူမှ မတွေ့စေနဲ့၊ ချက်ချင်း ဖျက် ဆီးပစ်လိုက်ပါ”

ဟုလည်း အိမ်ထိန်းကြီးအား အလောတကြီး ပြောလိုက် လေတော့သည်။

* * *

ဓားနှစ်လက်

စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

သခင်လေးဝမ်းဖုံးသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်ကာ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ စားသောက်နေသူ လေးငါးယောက်မျှသာ ရှိလေ သည်။

ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက် စားပွဲတစ်လုံး၌ မီးခိုးရောင် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိနေ၏။

ထိုအဘိုးအိုသည် စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီးနောက် တစ်ခု တစ်ခု ပျောက်ဆုံးနေသည့်အလား အင်္ကျီအိတ်ကို လှန်လှောရှာဖွေ နေသည်။

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ တစ်နေရာရာမှာများ မေ့ကျန်ခဲ့တာလား”

ဟုလည်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

သခင်လေးဝမ်းဖုံး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာကကျူးရုံး ရှာနေတဲ့ပစ္စည်း သည်မှာ ရှိပါတယ်ဗျာ”

ပြောယင်း အဘိုးအိုထံ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

ကျူးရုံးဆိုသည့်အဘိုးအိုသည် ဝမ်းဖုံးကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာ သွားလေသည်။

“ဝမ်းဖုံးပါလား၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ကို ရောက်လာ တာလဲကွ”

ဝမ်းဖုံးက...

“ဘာဘနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ ဖေဖေ လွှတ်လိုက်တာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

အဘိုးအိုကျူးရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ သည်။

လက်ထဲကိုင်ထားသော ဆေးတံရှည်ကိုလည်း ရှိရှိသေသေ ပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုကျူးရုံးမှာ သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီး သော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကအကြောင်း အလွန်စိတ်ဝင်စားသော ပန်းပဲ ဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကအကြောင်းကို သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၇

ကျက်စားနေကြသော သိုင်းလောကသားများထက် ပို၍ လေ့လာသိ ရှိထားသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကျူးရုံးက သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်၏မွေးနေ့ပွဲသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။

မွေးနေ့ပွဲ၌ လူများလှသဖြင့် ဝမ်းရှောင်နှင့် စကားအနည်း ငယ် ပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ဤတွင် အလွန်မေ့တတ်သော သူ၏အကျင့်အတိုင်း ပါးစပ် က မချအောင် သောက်တတ်သည့် ဆေးတံကိုပင် မေ့ကျန်ခဲ့လေ သည်။

သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်က ကျူးရုံးနောက်သို့ လိုက်သွားကာ ဆေးတံပြန်ပေးရန် ဝမ်းဖုံးအား တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျူးရုံးက...

“ငါလည်း စားသောက်ပြီးရင် ခံတွင်းချဉ်လာတာနဲ့ ဆေး တံသောက်ချင်မှပဲ ဆေးတံပျောက်နေတာကို သတိရတော့တယ်၊ လက်စသပ်တော့ မင်းတို့ အိမ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့တာကိုး”

ဝမ်းဖုံးက...

“ဖေဖေက လိုက်ပေးခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့တာပါ၊ သည်မြို့ကို ရောက်ရင် ဘာဘက သည်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး စားသောက်တတ်တာကို သိထားလို့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဝင်ရှာ ကြည့်မိတာ”

ကျူးရုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းလိုက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲကွ၊ ငါက သိုင်းလောကရဲ့

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရတနာဓားနှစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိလို့ မင်း အဖေကို ပြောပြတာ။ သူက လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတဲ့အပြင် ငါ့ကို တောင် စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သဘောထားလိုက် သေးတယ်ကွ”

သူ၏စကားက စိတ်ဆိုးသည့်သဘော သက်ရောက်နေ သော်လည်း ကျူးရုံးသည် ဖခင်ကြီးအား ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးမည့် သူ မဟုတ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး ကောင်းစွာ သိရှိထားလေသည်။

ဝမ်းရှောင်နှင့် ကျူးရုံးတို့မှာ ပြောမနာဆိုမနာ ငယ်သူငယ် ချင်းများ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးရုံး စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ဝမ်းဖုံး၊ မင်းက ရတနာဓားနှစ်လက်အကြောင်းကို သိ တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ဘာ”

“အေး ရတနာဓားနှစ်လက်ကို ဓားတစ်လက်ထဲ ဖြစ်သွား အောင် ပေါင်းစပ်လို့ရယင် သိုင်းလောကမှာ အထူးခြားဆုံး ဓားတစ် လက် ဖြစ်လာမယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ အပူဓာတ်စီးသော ‘နေဓား’နှင့် အအေး ဓာတ်စီးသော ‘လဓား’ ဟူ၍ ထူးခြားထက်မြက်သော ဓားနှစ်လက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုက်ကိုပိုက်မှ မီးလက်ဝါးကျမ်းအား လေ့ကျင့်အောင်မြင် ခဲ့သည့် ရသေ့တစ်ပါးသည် မီးလက်ဝါးသိုင်း၏ကျင့်စဉ်ကြောင့်

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၉

နောက်ပိုင်းတွင် သွေးသားဖောက်ပြန်ကာ စိတ်နှောက်ကျိုးသွပ်သွား ခဲ့သည်။

စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော ရသေ့မှာ မီးလက်ဝါးသိုင်းကို တတ်မြောက်ထားခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ရ လေတော့သည်။

ထိုရသေ့အား ယှဉ်နိုင်သူ မရှိ၊ တားဆီးနိုင်မည်သူ မရှိ ဖြစ် ရလေသည်။

သိုင်းလောက ပျက်စီးမလို ဖြစ်နေချိန်၌ နေဓားပိုင်ရှင်နှင့် လဓားပိုင်ရှင်တို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရင်ဆိုင်နှိမ်နင်းဆုံးမခဲ့ကြလေ သည်။

နေဓား-လဓား ပိုင်ရှင်နှစ်ဦး အတူတကွ လက်တွဲရင်ဆိုင် ကြမှ ထိုက်ကိုရသေ့ဆိုးကို ဆုံးမနှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့တော့သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် ထိုက်ကိုရသေ့ဆိုး သေဆုံး သွားခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြလေသည်။

နေဓား-လဓား ပိုင်ရှင်နှစ်ဦးကိုလည်း ကယ်တင်ရှင် သူရဲ ကောင်းများအဖြစ် ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

နောက်ပိုင်းတွင် ထူးခြားသော သိုင်းလောကသားများ၏ စိတ်နေသဘောထား ပေါ်လွင်လာခဲ့လေသည်။

နေဓားနှင့် လဓားကို လိုချင်မက်မောသူများ ရှိလာကြ၏။

ရယူဖို့ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး အသုံးပြုကာ ကြိုးစားလာကြ လေသည်။

နေဓားရှင်နှင့် လဓားရှင်သည် သိုင်းလောကသားတို့၏ ထူးခြားသော စိတ်သဘောကို နားလည်ကြသည့်အလျှောက် သိုင်းလောကမှ ဇာတ်မြုပ်လိုက်ကြလေသည်။

နေဓားနှင့် လဓားသည် သိုင်းလောကအတွက် အကျိုးပြုသော ဓားများ ဖြစ်နေ၍ ထိုက်သူရယူနိုင်စေရန် ဓားနှစ်လက် ဝှက်ထားသည့် နေရာကို 'သိုက်စာ' ရေးကာ ဖြန့်ဝေခဲ့လေသည်။

သိုက်စာညွှန်းရရှိသော သိုင်းလောကသားများသည် သိုက်စာပဟေဠိကို ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြလေသည်။

သိုက်စာပဟေဠိမှာ အလွန်လျှို့ဝှက် ခက်ခဲနက်နဲနေ၍ မည်သူကမျှ အဖြေဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။

သိုက်စာပေါ်လာကာစ၌ သိုင်းလောကသားတိုင်း စိတ်ဝင်စားကာ အငမ်းမရ လိုချင်မက်မောခဲ့ကြသည်။

သိုက်စာပဟေဠိကို အဖြေဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်...

မည်သူကမျှ ဖော်ထုတ်ခြင်း မပြုနိုင်ကြသဖြင့် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အချိန်ကုန်ခံကာ သိုက်စာအဖြေကို ဖော်ထုတ်မည့်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုသိုက်စာအား သိုင်းလောကအကြောင်း စိတ်ဝင်စားသည့် ဝမ်းရှောင်၊ ဝမ်းဖုံးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လည်း ကောင်းစွာ သိထားလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ဘာဘရယ်၊ နေဓား-လဓား၊ ဓားနှစ်လက်ထဲက ဓားတစ်လက်ကိုတောင် ခဲ့ချိန်ထိ ဘယ်သူကမှ ရှာမတွေ့နိုင်ကြသေးတာ၊ သည်ဓားနှစ်လက်ကို ပေါင်းစပ်ပြီး သိုင်းလောကရဲ့ အစွမ်းအထက် ဆုံး ဓားတစ်လက် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ..”

ပြောသင်း စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးခုံးက...

“ဓားနှစ်လက်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် စွမ်းအားသတ္တိတွေ ရှိနေကြတယ်၊ ဓားတစ်လက်က အပူစွမ်းအင်၊ ကျန်တဲ့ဓားတစ်လက်က အအေးစွမ်းအင် ရှိတယ်ဆိုတော့ ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်ဘူး ထင်ကြမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သည်ဓားနှစ်လက်ကို ကျုပ်က ရအောင် ပေါင်းစပ်နိုင်မယ်ဆိုယင် မင်းလက်ခံမလား”

ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော်...

“ဆန့်ကျင်ဘက် ဓားနှစ်လက်ကို ပေါင်းစပ်ဖို့ ထားပါဦး၊ ဓားတစ်လက်ကိုပဲ အရင်ဆုံး ရအောင် ရှာပါဦး ဘာဘရယ်”

ဝမ်းဖုံးက ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးခုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ တွေ့အောင် ရှာရမှာပေါ့၊ ဓားနှစ်လက် ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို ညွှန်ပြထားတဲ့ သိုက်စာအညွှန်း ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လားကွ”

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးက...

“အဲသည် သိုက်စာအညွှန်းအတိုင်း လိုက်ရှာခဲ့ကြတာ နှစ်
ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ ဘယ်သူမှ တွေ့ကြ
သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးရုံးက...

“တွေ့အောင် ရှာရမှာပေါ့”

ဝမ်းဖုံး ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ကျူးရုံးက မေးသည်။

“မင်းကော စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ကျွန်တော်..”

“အင်း မင်းစိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တောင် မင်းအဖေက
လိုက်ရှာဖို့ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ငါ့နောက် လိုက်လာတာ
တောင် ငါနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ချက်ချင်း ပြန်လာဖို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းလည်း ပြန်ချင်ပြီပေါ့”

ဝမ်းဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး မင်းပြန်ပေတော့၊ နောက်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်
ကြာရင် တို့ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကျူးရုံး၏စကားကြောင့် ဝမ်းဖုံး အံ့သြသွား၏။

“ဘာဘ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါက ဓားနှစ်လက်ကို လိုက်ရှာမလို့လေ”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၂၃

“ဪ”

ဝမ်းဖုံး ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ဖွဲ့ကြီးလှသော ကျူးရုံးအား နှုတ်ဆက်ကာ စားသောက်ဆိုင်
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

ကံဆိုးမိုးမှောင်

ည...။

လပြည့်ည ဖြစ်သည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းရှောင် အိပ်မပျော်နိုင်သေး

ပါချေ။

အိမ်ထိန်းကြီး ယူလာသည့် ပန်းချီကားကို မြင်ယောင်နေ
မိလေသည်။

ထိုပန်းချီကားထဲမှ ကလေးငယ်အား ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့
ထားသည့် အမျိုးသမီးအား ဓားဖြင့် ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်နေသူသည်
သူ၏ရုပ်သွင်ပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။

ဝမ်းရှောင်ကိုယ်တိုင် အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးအား ရက်ရက်

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၂၅

စက်စက် သတ်ပစ်တော့မည့် အသွင်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းရှောင်က ပန်းချီကားထဲက လုပ်ရပ်မျိုး အပြင်တွင်
အမှန်တကယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်လော။

ထိုကိစ္စကို ဝမ်းရှောင်ကိုယ်တိုင်သာ သိပေလိမ့်မည်။

ဝမ်းရှောင်သည် ပန်းချီကားကို မြင်ယောင်ရင်း မျက်နှာ
တစ်ခုလုံး ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်နေ၏။

နဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းလာသည်။

အလိုလို ထိတ်လန့်ခြောက်ချားသည့်အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက်...

ဝမ်းရှောင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေသည်။

သတိဝင်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

သူ၏အသံ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေပါသည်။

မေးမြန်းသံအဆုံးတွင်...

“ကျုပ်ပါ”

အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်ဧည့်ခန်းကျယ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိ
နေပြီဖြစ်သည်။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းရှောင် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
တံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွား
လေတော့သည်။

* * *

ဧည့်ခန်းထဲသို့ လရောင်တိုးဝင်နေသဖြင့် အလင်းရောင်ရှိ
နေပါသည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှနေ၍ လရောင်တိုးဝင်
နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်။

ဝမ်းရှောင်၏ အိမ်ဂေဟာ၌ အလုပ်သမား နှစ်ဆယ်နှင့်
သိုင်းပညာတတ်သော အစောင့်ဆယ့်သုံးယောက် ရှိလေသည်။

မွေးနေ့ပြုပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် အိမ်ဂေဟာ လုံခြုံရေးကို
တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆောင်ရွက်ရန် အိမ်ထိန်းကြီးအား တာဝန်ပေး
ထားလေသည်။

အစောင့်သိုင်းသမား ဆယ့်သုံးယောက်က နေ့ညမပြတ်
စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

ယခု...

လူစိမ်းတစ်ယောက်က ညအချိန်မတော် ရောက်ရှိလာပြီ
ဖြစ်လေသည်။

“အစောင့်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

နေလမားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၂၇

ဝမ်းရှောင် ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် သူ၏အသံ ကျယ်လောင်
စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာသော ညလူက အေးစက်စက်
ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားလူတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဘာ”

“ကျုပ်က ခြံဝင်းထဲရောက်လာတာနဲ့ အစောင့်ဆယ့်သုံး
ယောက်ကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်တယ်”

“ခင်ဗျား”

ညလူက အစောင့်ဆယ့်သုံးယောက်အား သုတ်သင်ပစ်
လိုက်သည်ကို အေးတိအေးစက် ပြောနေ၏။

လူဆယ့်သုံးယောက် သေဆုံးသွားသည်ကို ဘာမှမဖြစ်သ
လို ရှိနေ၏။

ညလူက...

“ကျုပ် အိမ်ထဲရောက်လာတော့ အလုပ်သမား နှစ်ဆယ်
ကိုရှင်းပစ်လိုက်တယ်”

“ဘာ”

“အခု ခင်ဗျား အလှည့်ပဲ”

ဝမ်းရှောင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ညလူသည် သူ၏တစ်အိမ်သားလုံးအား သတ်ပစ်လိုက်သ
ကဲ့သို့ရှိနေသည်။

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့သော်...

ညလူပြောသည့်စကားထဲ၌ အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် သားဖြစ်သူ
ဝမ်းဖုံးတို့နှစ်ယောက် မပါသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ညလူက...

“ဝမ်းရှောင် ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းချီကားကို ခင်ဗျား တွေ
ပြီးပြီထင်တယ်”

ဟု မေးလာလေသည်။

“ဘာ”

ဝမ်းရှောင် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ပန်း...ပန်းချီကားက ခင်ဗျား ပို့ပေးလိုက်တာ ဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

“ဝမ်းရှောင်...တစ်ချိန်က လုပ်ရပ်တွေအတွက် ခင်ဗျား ပြန်
ပေးဆပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဗျ”

“ကျုပ်က မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

ဝမ်းရှောင်က တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လာသည်ဟု ခံစားလာ
ရလေသည်။

အေးမြနေသော ညကာလတွင် အဘယ်ကြောင့် ပူလောင်မှု
များ ဖြစ်ပေါ်လာရပါသနည်း။

ညလူက...

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေမှာ
ကို ကျုပ် စိုးရိမ်နေတာ၊ ကဲ သတိသာထားပေတော့”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၂၉

စကားဆုံးလျှင် လက်စာစာက ဆန့်ထုတ်ကာ စတင်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းရှောင်ကလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ညလူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းရှောင်အား ရန်ပြုရပါသနည်း။

ဝမ်းရှောင်ကကော မည်သို့သော လုပ်ရပ်များ ပြုလုပ်ထား
ခဲ့ပါသနည်း။

* * *

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အောက်...အိ...အိ...အွတ်”

ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အရှေ့ဘက်၌ ရောင်နီများ ပျံ့အန်လာပြီး နေ့သစ်တစ်နေ့ ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ။

“ဝါး”

ဝမ်းဖုံး ဝါးခနဲ သမ်းဝေကာ အိပ်ရာမှနိုးလာလေသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်လျှင် နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်နှင့် စိမ်းလန်းသော ပန်းပင်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်သောက ရောက်စရာများနှင့် ကြုံတွေ့ရလျှင် အိမ်ဂေဟာထဲရှိ သူ၏အိပ်ခန်းထဲ၌ မအိပ်တော့ဘဲ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ တောင်တုလေး၌ သွားရောက်အိပ်စက်တတ်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ ရေကန်၊ တောင်အတု၊ ပန်းပင်များဖြင့် တောတောင်ရေမြေသာသာအလှများကဲ့သို့ ပြုပြင်ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တောင်အတုလေးထဲ၌ ဝမ်းဖုံးက ဝင်ပြီး စာဖတ်သည်။

အိပ်စက် အနားယူတတ်သည်။

တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် တောင်အတုလေးမှ လိုဏ်ဂူပေါက်လေးသည် ဝမ်းဖုံးအတွက် သီးသန့်ပြုလုပ်ပေးထားသော အခန်းလေးတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

ဝမ်းဖုံးက ရုတ်တရက် မထသေးဘဲ ဆက်၍လှဲလျောင်းနေ

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၃၁

လိုက်လေသည်။

မေ့လျော့တတ်သော အကျင့်ရှိသည့် ကျူးစုံးက မွေးနေ့ပွဲသို့တက်ရောက်လာရင်း သူ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး ဆေးကံကိုပင် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီး ဝမ်းရှောင်က လိုက်ပေးခိုင်းသဖြင့် ဝမ်းဖုံး လိုက်၍ပေးခဲ့ရလေသည်။

ကျူးစုံးက နေဓား-လဓား အကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ဝမ်းဖုံး စိတ်ဝင်စားသော်လည်း မည်သူမျှ ရှာမတွေ့နိုင်သည့် ဓားနှစ်လက်ကို လိုက်လံရှာဖွေရန် စိတ်မကူးမိပါချေ။

ကျူးစုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျူးစုံးနှင့်လမ်းခွဲကာ ပြန်လာခဲ့ရာ အိမ်သို့ ညဉ့်နက်မှ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီး အိပ်စက်နေပြီဖြစ်၍ သူလည်း တောင်အတုလေးအောက်ဘက်မှ လိုဏ်ဂူထဲဝင်အိပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရီးပမ်းခဲ့သဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

မိုးလင်းမှ အိပ်ရာမှနိုးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်ပြီး လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

“ငါ့ဘဝက ပျင်းစရာတောင် ကောင်းနေပြီ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက် အိပ်လိုက် စာဖတ်လိုက်နဲ့၊ ဖေဖေကို ပြောပြီး ဘာဘာမျှ

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခုံးနောက်ကို လိုက်သွားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်”

သိုင်းလောကသို့ ထွက်ကာ ဗဟုသုတရှာဖွေလိုပါသော်
လည်း ဖခင်ကြီးက ခွင့်မပြုသဖြင့် မသွားခဲ့ရချေ။

ဝမ်းဖုံးက အိမ်ဂေဟာကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နေခြည်ဖြာကျလာပြီ ဖြစ်၍ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်း
ချင်းချင်း ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြေပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်း
များကို ဝမ်းဖုံး တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟင်”

ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူတို့၏အစောင့်သိုင်းသမားများကား ရက်ရက်စက်စက်
အသတ်ခံလိုက်ရချေပြီ။

“အစောင့်တွေကို ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ”

ဝမ်းဖုံးသည် အစောင့်တစ်ယောက်၏အလောင်းကို စစ်
ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

အစောင့်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့၌ မီးလောင်ကျွမ်းထားသကဲ့
သို့ မည်းနက်သော လက်ဝါးရာတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“လက်ဝါးတစ်ချက်ထဲနဲ့ ရိုက်သတ်သွားတာပဲ”

ဝမ်းဖုံးက အခြားအစောင့်များအား လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်
လိုက်ရာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသကဲ့သို့ မည်းနက်သော လက်ဝါးရာ

ကိုယ်စီ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူသတ်သမားပါ
လား”

ဖခင်ကြီးအား ချက်ချင်း သတိရလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ”

ချက်ခြင်းပင် အိမ်ဂေဟာကြီးဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလိုက်လေ
တော့သည်။

* * *

ဓားပညာခြံဝင်းပိုင်ရှင် သိုင်းသမားကြီးဝမ်းရှောင်မှာ ဧည့်
ခန်းထဲ၌ လဲကျသေဆုံးနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ရင်ဝ၌ မည်းနက်သော လက်ဝါးရာ ရှိနေသည်။

လူသတ်သမားက ဝမ်းရှောင်ကို သတ်ပစ်ကာ ဓားပညာခြံ
ဝင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ သူ၏ဘဝကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဘာကြောင့်များ ဖေဖေကို သတ်ပစ်လိုက်ကြတာလဲ”

ဝမ်းဖုံး မချီတင်ကဲ့ ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျလာသည်။

“ဖေဖေ”

ဝမ်းရှောင်၏အလောင်းနံဘေး၌ ခူးထောက်ချကာ ရှိုက်ကြီး
တင်င် ငိုကျွေးလိုက်လေတော့သည်။

* * *

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းရှောင်၏မွေးနေ့ပွဲမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်။
သို့သော်...

ရန်သူ လက်ချက်ဖြင့် အသတ်ခံလိုက်ရပြီး ကျင်းပသော
အသုဘ အခမ်းအနားကား တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လွန်းလှသည်။
နာရေးကိစ္စကို လာရောက်သတင်းမေးသူ အနည်းအကျဉ်း
သာ ရှိလေသည်။

ဝမ်းရှောင်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသော
ကျင်းကျောက်၊ မိုးတိမ်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လျှူကျန်းတို့လည်း လုံးဝ ရောက်
မလာကြပါချေ။

ဝမ်းဖုံးက မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်တော့ပါ။ အကူအညီ
မတောင်းပါ။

လောကသဘာဝကို နားလည်ထားသည့်အတိုင်း ဖခင်ကြီး
၏ဈာပနကို ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်...

* * *

ဟာကွက်

ဝမ်းရှောင်၏ ဓားပညာခြံဝင်းသည် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်
အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ဝမ်းရှောင် သေဆုံးသွားပြီး မိတ်ဆွေများက စွန့်ခွာသွားကြ
သည်။

တစ်အိမ်သားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းဖုံးတစ်
ယောက်ထဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဝမ်းရှောင်အပေါ် ကျရောက်ခဲ့သော အန္တရာယ် ကူးစက်
လာမည်ကို စိုးရိမ်ကြသဖြင့် အားလုံး ဝေးဝေးရှောင်ကြလေသည်။

သိုင်းလောက၌ အန္တရာယ်ဆိုး တစ်ခုခု ကျရောက်လာလျှင်
ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသူများကိုပါ ကူးစက်သွားတတ်သည့်သဘော

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးသည် ဖခင်ကြီးအား မည်သူက လုပ်ကြံသွားသည်ကို သိလိုနေပါသည်။

“ဖေဖေကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံလိုက်တာလဲ”

“ဘာကိစ္စကြောင့်လဲ”

တွေ့တောရင်း ဦးခေါင်းထဲ ချာချာလည်နေ၏။

အဖြေရှာမရပါချေ။

နောက်ဆုံးတွင်...

“ဘာဘကျူးနဲ့နောက်ကို လိုက်သွားပြီး အကူအညီတောင်းတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေပါသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် လူတိုင်းက ဝမ်းဖုံးကို မြင်လျှင် ရိုသေလေးစားစွာ နှုတ်ဆက်လေ့ ရှိကြလေသည်။

ယခုတော့ နှုတ်ဆက်မည့်သူ-မရှိဘဲ မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ ရှောင်ရှားသွားကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖခင်ကြီးအား သတ်သွားသည့် ရန်သူကိုလည်း ပိုပြီး စိတ်နာလာသည်။

“လူသတ်သမားကို တွေ့အောင် ရှာပြီး ဆုံးမရမယ်”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၃၇

ဝမ်းဖုံးလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှုမထားတော့ဘဲ လူရှင်းနေသော လမ်းကြားကလေးတစ်ခုအတိုင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

မကြာပါချေ။

လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိနေပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လသားအရွယ်ကလေးငယ်လေးအား ရင်ခွင်ထဲတွေးပွေ့ကာ နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်ရသော သားအမိ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် ထိုအမျိုးသမီးတို့သားအမိကို အမှုမထားနိုင်ဘဲ ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကျောပြင်၌ အပူငွေ့တစ်ခု လာဟပ်သည်ဟု ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ဝမ်းဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကဗျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နောက်ကျောဘက်၌ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားလေသည်။

ဝမ်းဖုံး အံ့သြသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက...

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မင်းက ဝမ်းရှောင်ရဲ့သား ဝမ်းဖုံး မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုံး ပိုပြီး အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့သားအဖကို သိနေတာ ကိုး၊ ဧကန္တ ကျုပ်အဖေကို သတ်သွားတာ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်မယ် ထင် တယ်”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျား”

“ငါက ဝမ်းရှောင်တို့ တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားတာ၊ အဲသည်နေ့က မင်းတစ်ယောက် လွတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ တာ ငါသတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ပြန်လာခဲ့ တာ”

“ကျုပ်ကိုပါ သတ်ပစ်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ မင်းကို သတ်ပစ်ရမှ ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝ တော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျား”

ဖခင်ကြီးအား သတ်ပစ်ခဲ့သည့် လူသတ်သမားအား မျက် မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက် သွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်အဖေကို ဘာကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းအဖေက ငါတို့မိသားစု ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ပေါ့”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၃၉

“ဘာဗျ”

“ငါက မင်းအဖေနဲ့ ငါ့ရန်သူတွေကို တစ်ယောက်မှ ချမ်း သာမပေးဘဲ သုတ်သင်ပစ်မယ်၊ ပြီးယင် သိုင်းလောကကို သိမ်းပိုက် မယ်၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားဆိုတဲ့ လူတွေ အားလုံး ငါ့ရှေ့မှာ လှံ ထောက်စေရမယ်ကွ”

“တောက် လူယုတ်မာကြီး”

ဝမ်းဖုံး ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ဓားမှာ ဖခင်ကြီးဝမ်းရှောင် ကိုင်ဆောင်ခဲ့ သော လက်စွဲတော်ဓား ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ကြီးသည် ဓားကိုပင် အသုံးမပြုနိုင်ဘဲ ရန်သူ၏လက် ချက်မိကာ သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ခြွမ်း”

မျက်နှာဖုံးရှင်က ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုသဖြင့် ဝမ်းဖုံး၏ ဓားချက်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ဝမ်းဖုံး၏ဓားသာလျှင် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ဝမ်းဖုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဖခင်ကြီး၏ဓားမှာ အလွန်အစွမ်းထက်ပြီး ကျောက်ခွက်သံ

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တုံးများကိုပင် ထက်ပိုင်းကျိုးအောင် ခုတ်ဖြတ်နိုင်သော ဓားကောင်း
တစ်လက် ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

မျက်နှာဖုံးရှင် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဓားသာလျှင် ထက်ပိုင်းကျိုး
သွားလေသောအခါ ဝမ်းဖုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့
သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

မျက်နှာဖုံးရှင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ရှေ့တိုးကာ ဂူကြီး ဖြစ်နေသော ဝမ်းဖုံးအား ခြေထောက်
ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ဝမ်းဖုံး အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းအဖေနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ ပြင်ထားပေတော့”

ရှေ့တိုးလာပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လာသည် ထင်ရ၏။

မီးပုံကြီးတစ်ခုအနီး၌ နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံး လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သို့သော် မျက်နှာဖုံးရှင်၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်း
နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၄၁

ထိုစဉ်...

“ဝါး”

ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တောင်းရမ်းစားသောက်သည့် အမျိုးသမီး၏ ရင်ခွင်ထဲမှ
ကလေးက ရုတ်တရက် ထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

မျက်နှာဖုံးရှင် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွား၏။

အမျိုးသမီးတို့သားအုမိကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ယခုမှ သတိပြုမိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မင်း...မင်း...မင်းတို့...”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

ထိုသားအမိကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်
သွားသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ရုတ်တရက်...

“အား”

မျက်နှာဖုံးရှင် စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးကို အမှုမထားတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေး
သွားလေတော့သည်။

* * *

ထိုလူမှာ ဖခင်ကြီး၏မိတ်ဆွေ ကျင်းကျောက် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင် ဦးလေးကျင်းကျောက်ပါလား”

ကျင်းကျောက်က...

“သခင်လေးက သည်မြို့ကို ရောက်လာတာကိုး”

“ဦးလည်း ရောက်နေတာလား”

“အင်း ကျုပ်က ခရီးသွားရင်း သည်ဘက်ကို ရောက်လာတာ၊ ဒါထက် မင်းအဖေရဲ့ ဈာပနကို ကျုပ် မတက်နိုင်ခဲ့တာ စိတ်မဆိုးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်၊ ဖေဖေရဲ့ ကိစ္စက ထူးခြားနေတော့ အားလုံး သတိထားနေကြရတာကို ကျွန်တော်နားလည်သဘော ပေါက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျင်းကျောက်က...

“ကြိုတုန်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်၊ ကဲ... လာ”

ဝမ်းဖုံး၏လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

“ဦး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျုပ်က မင်းကို တစ်ခုခု ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါရစေကွာ၊ လာပါ”

“ကျွန်တော် သွားစရာရှိလို့”

ဝမ်းဖုံးက ငြင်းလိုက်သော်လည်း ကျင်းကျောက်က အတည်

အကောက်ကြံမယ့်လူ

နှင်းတောင်မြို့ကလေး...

ဝမ်းဖုံးသည် နှင်းတောင်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

နှင်းတောင်မြို့ကလေးနှင့် မနီးမဝေးရှိ တောင်ကုန်းလေး တစ်ခု၌ ကျူးရုံး နေထိုင်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက မြို့ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“သခင်လေးဝမ်းဖုံး”

ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် မတတ်သာတော့ဘဲ လိုက်သွားရလေတော့သည်။
ကျင်းကျောက်က စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူကပင် ဦးဆောင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြား
လိုက်လေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ တခဏအတွင်းမှာပင် ဟင်းလျာအမျိုးမျိုးဖြင့်
ပြည့်လှုံသွားလေတော့သည်။

“ကဲ စားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝမ်းဖုံးလည်း အားနာသဖြင့် အနည်းငယ် စားသောက်
လိုက်လေသည်။

ကျင်းကျောက်က...

“မင်းအဖေဟာ ထိပ်တန်းသိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါ။

သူ့မှာ ရန်သူ ရှိတယ်လို့လဲ မကြားဖူးပါဘူး၊ ခုတော့ ဘယ်လို ဖြစ်
တာလဲ ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရအောင်ပဲ”

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဖေဖေဟာ လူချစ်လူခင် ပေါများ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရန်သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဘယ်သူကများ
သည်လောက်တောင် ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ
စဉ်းစားလို့ မရနိုင်အောင်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ကျင်းကျောက်က...

“ဒါထက် မင်းကို မေးရဦးမယ်၊ သိုင်းလောကမှာအထက်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၄၅

မြက်ဆုံးဆိုတဲ့ ဓားနှစ်လက် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သည်ဓားနှစ်လက်ကို သိုင်းလောကသားတိုင်း စိတ်ဝင်စား
ခဲ့ကြသလို မင်းအဖေလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိ
သလား”

“ဗျာ”

ဝမ်းဖုံး အံ့သြသွား၏။

ဖခင်ကြီးသည် ကျူးစုံးက ဓားနှစ်လက်အကြောင်း လာ
ပြောသည်ကိုပင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။

ကျင်းကျောက်က...

“ကျုပ်တို့က မင်းအဖေဆီကို မကြာခဏ လာနေခဲ့ကြတာ
က ဓားနှစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းအဖေဆီက သတင်းရချင်လို့ပဲ
ကွ”

ဝမ်းဖုံးက...

“ဖေဖေဟာ ဓားနှစ်လက်ကို တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ
ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ သူက ဓားနှစ်လက်ကို ရှာဖွေဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုး
စားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျူးစုံးထက်တောင် ဇွဲကောင်းသေး
တယ်”

ဝမ်းဖုံး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းကျောက် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းအဖေဟာ ဓားနှစ်လက်အကြောင်းကို သူများတွေ ထက် ပိုသိထားခဲ့တယ်။ သူ့စုံစမ်းသိရှိထားသမျှကို ရေးသားမှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့တယ်။ မင်းအဖေရဲ့ ဓားနှစ်လက်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သိုင်းလောကသားတွေက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတာပေါ့”

ဝမ်းဖုံးက...

“ဖေဖေမှာ မှတ်တမ်းစာအုပ် ရှိနေတာ ကျွန်တော် မသိရ ပါလားဗျာ”

ကျင်းကျောက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မင်း တကယ် မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် လုံးဝ မသိခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခက်ပြီ”

“ဗျာ”

“ငါက ဓားနှစ်လက်မှတ်တမ်းကို ငှားပြီး လေ့လာကြည့်မယ် လို့ စိတ်ကူးထားတာကွ။ မင်းက မသိဘူးဆိုတော့”

“ကျွန်တော် တကယ် မသိတာပါ ခင်ဗျာ”

ကျင်းကျောက် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“မင်းအဖေရဲ့ မှတ်တမ်းကို ရရင် ဓားနှစ်လက်ကို ရှာတွေ့ နိုင်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ထားတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း အဖေ ဟာ ဓားနှစ်လက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိုက်စာအညွှန်းကို အဖြေဖော် ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးမှတ်ထားတယ်ကွ”

ဝမ်းဖုံးက...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၄၇

“ဦးပြောတာနဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော်တောင် စိတ် ဝင်စားလာပါပြီဗျာ”

ကျင်းကျောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း မင်းတောင် မသိဘူးဆိုရင် ကျုပ်လည်း ဘာဆက် ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ဟုညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျွန်တော့်ကို ခုလို ကျွေးမွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ခင်ဗျာ။ သွားစရာ ရှိသေးလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်”

သူက ခွင့်တောင်းလိုက်သောအခါ ကျင်းကျောက် ခွင့်ပြု လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ တို့တတွေ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့ သည်။

* * *

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျောက်က စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ဆက်၍ ထိုင်နေခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ထွက်သွားပြီး မကြာမီ လူတစ်ယောက်က ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျင်းကျောက်၏သမီး ကျင်းကျင်းအား မေတ္တာရှိနေသည့် လူယန် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျင်းသည် ဝမ်းရှောင် လုပ်ကြံခံရသည်နှင့် ဝမ်းဖုံးအပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားတော့သည်။

အခြေအနေ ပျက်သွားသော ဝမ်းဖုံးအား လုံးဝတန်ဖိုးမထားတော့ဘဲ လူယန်ကို မျက်နှာသာပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူယန်က ကျင်းကျောက်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျောက်က...

“စောစောက ထွက်သွားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား”

လူယန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သူဟာ ဓားပညာခြံဝင်းပိုင်ရှင် ဝမ်းရှောင်ရဲ့သား ဝမ်းဖုံးပဲ”

လူယန်၏မျက်နှာတွင် မကျေနပ်သည့် အရိပ်အရောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် ကျင်းကျင်းနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၄၉

သိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းကျောက်က...

“ဝမ်းရှောင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။ ဒါကြောင့် နေဓား-လဓားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်က ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ငှားရမ်းထားခဲ့တာ။ အခု ဝမ်းရှောင် သေဆုံးသွားတော့ ဝမ်းဖုံးက ကျုပ်စာအုပ်ကို ပြန်မပေးဘဲ မသိဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်ကွဲ့”

လူယန်က...

“ဒါတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲဗျာ”

“အေးပေါ့။ ကျုပ်က ဝမ်းရှောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး သည်းခံနေရတာ၊ တကယ်ဆိုယင် ဝမ်းဖုံးဆီက ကျုပ်ရဲ့ စာအုပ်ကို ကျုပ်ပြန်လိုချင်တာပေါ့”

လူယန် ထောက်ခံလေသည်။

“ဦးရဲ့ ပစ္စည်းကို ဦးပြန်ရသင့်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့်...”

“ဦးက ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ကျင်းကျောက် ပြုံးလိုက်သည်။

လူယန်ကား ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် အသုံးချခံရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“အင်း မင်းယူပေးမယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ မယ့် သိပ်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ ကျုပ်မလို”

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လားဘူးကွဲ့”

လုယန် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ စိတ်ချပါ ခင်ဗျား အားလုံး ပီပီရီရီဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ”

“ကောင်းပါပေတယ်ကွယ်”

ကျင်းကျောက်က တကယ့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် အသွင် ရှိနေပါတော့သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၅၁

သုံးရက်...

သုံးရက်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် လမ်းဆုံမြို့ကလေးမှ ထွက်လာပြီးနောက် သုံးရက်လုံးလုံး မရပ်မနား ခရီးနှင်လာခဲ့သည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ ညနေခင်းဝယ် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ သွားရာ လမ်းပေါ်၌ တည်ရှိနေသော မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ညတာ ရပ်နားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူက မြို့၏တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းကာ အနားယူလိုက်လေသည်။

ညဦးချုပ်သွားသည်နှင့် စားသောက်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိပ်စက်လိုက်ရာ နံနက်မိုးစင်စင်လင်းမှပင် နိုးလာလေတော့သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်သောအခါ နေရောင်ခြည်များပင်လျှင် အခန်းတွင်း တိုးဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“ဝါး”

ဝမ်းဖုံးက ဝါးခနဲ သမ်းဝေလိုက်ပြီး အပျင်းဆန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော အထုပ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်
လိုက်၏။

“ဟိုက်”

ဝမ်းဖုံး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

အကြောင်းကား...

ညက စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားခဲ့သည့် အထုပ်ကလေးကို
မတွေ့ရတော့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ငါ့ရဲ့အဝတ်အစားနဲ့ ငွေအိတ်ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်လေး
ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

တွေးရင်း အခန်းတွင်းဘက် လိုက်လံရှာဖွေကြည့်လိုက်လေ
သည်။

တစ်ခန်းလုံးနှံ့အောင် ရှာဖွေကြည့်လိုက်သော်လည်း လုံးဝ
မတွေ့ရပါချေ။

ဝမ်းဖုံး စိတ်ပျက်သွားသည်။

အဝတ်အစားနှင့် ငွေများ ပါသွားသည့်အတွက် ရှေ့ခရီး
ဆက်ရန် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တော့မည်မှာ သေချာလှ၏။

ညဘက် သူ့အိပ်ပျော်နေချိန်ထဲ အခန်းတွင်းသို့ သူ့ခိုး ဝင်
လာပြီး အခန်းတွင်း၌ အထုပ်ကလေးကို ထားကာ အောက်ထပ် စား
သောက်ခန်းမသို့ ဆင်းကာ စားသောက်နေချိန်ဝယ် တစ်စုံတစ်
ယောက်က ဝင်ခိုးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်မိ၏။

စားသောက်ပြီးစီး၍ ပြန်လာသောအခါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှ
ပြီ ဖြစ်၍ အထုပ်ကလေးကို သတိမပြုနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာဝင်မိသည်
မဟုတ်ပါလား။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၅၃

ဝမ်းဖုံးက အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ငွေအကြွေ အနည်းငယ်သာ ရှိနေတော့သည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ညက စားသောက်ပြီး ကျသင့်ငွေ ပေးချေစဉ်က ပို၍ ပြန်
အမ်းခဲ့သော ငွေအကြွေများ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအကြွေများဖြင့် တစ်ညတာ တည်းခိုခဲ့သည့် အခန်းကို
ပေးရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလုံလောက်ပါချေ။

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

သူ၏ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း တည်းခိုခန်းပိုင်
ရှင်ကို ပြောပြရပေတော့မည်။

ဝမ်းဖုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ
အောက်ဘက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

တည်းခိုခန်းအောက်ဘက်၌ စားသောက်ခန်းမ ဖွင့်လှစ်ထား
ပါ၏။

ဝမ်းဖုံး ဆင်းလာသည်ကို မြင်လျှင် ဆိုင်လုလင်များက ပျူ
ပျူငှာငှာ ဆီးကြိုကြလေသည်။

“အစ်ကိုလေး ညက အေးအေးချမ်းချမ်း အနားယူခဲ့ရတယ်
မဟုတ်လား၊ မနက်စာ ဘာများ သုံးဆောင်လို့ပါသလဲ”

ဆိုင်လုလင်၏စကားသည် ပျားသကာပမာ ချိုလှသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းဖုံး၏နားထဲ သံရည်ပူဖြင့် လောင်းချလုပ်သည့်နှယ်
ခံစားနေရပေသည်။

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် မဆာသေးဘူး၊ ဒါထက် ဆိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ဆိုင်ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

ဟုပြန်မေးလိုက်၏။

အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသည့် ဆိုင်လုလင်များသည် ဝမ်းဖုံးတွင် ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားကြ၏။ ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ရှင်အား အကြောင်းကြားလိုက်ကြလေသည်။

ဆိုင်ရှင် ရောက်လာလျှင် ဝမ်းဖုံးက...

“ညက ကျုပ်အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျုပ်ရဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ ငွေတွေ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဗျ”

ဟုပြောပြလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကျုပ်တို့ဆိုင်မှာ သည်လိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှမရှိဘူး၊ မိတ်ဆွေလေး တစ်နေရာရာမှာမှ အထားမှား သလား ရှာကြည့်ပါဦး”

ဝမ်းဖုံးက...

“အထားမမှားပါဘူး၊ ကျုပ်လိုက်ရှာပြီးပြီ မတွေ့ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးယူသွားတာ သေချာပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ကျုပ်တို့ဆိုင်ထဲ ဘယ်က သူခိုးက ဝင်မှာလဲ”
ထိုမှစ၍ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြလေတော့သည်။

နေလဇားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၅၅

ဆိုင်ရှင်သည် ပစ္စည်းပျောက်သည်ဆိုခြင်းကို လက်ခံလိုက်လျှင် သူ့ဆိုင် နာမည်ပျက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းဖုံး အမှန်အတိုင်း ပြောမှန်း နိပ်မိသည့်တိုင် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ကာ လက်ခံခဲ့ချေ။

ဝမ်းဖုံးသည် တည်းခိုပြီး ပေးစရာငွေ မရှိ၍ ပစ္စည်းပျောက်သည်ဟု ပြောကြောင်း စွပ်စွဲသည်။

ဝမ်းဖုံးကလည်း သူ၏ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသည်သာမက မတရားစွပ်စွဲခံရသဖြင့် ဒေါသထွက်ကာ ဆိုင်ရှင်၌ တာဝန်ရှိကြောင်း ပြောလေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချေအတင် ဖြစ်လာ၍ ဇကားသံများ ကျယ်လောင်လာသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ စားသောက်နေကြသူများလည်း လှမ်းကြည့်လာကြတော့သည်။

လူဝံ့အလယ်ဝယ် အရှက်ကွဲရမည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရသဖြင့် ဝမ်းဖုံး မျက်နှာနီရဲနေပေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်နှင့် အချင်းများရင်း အမှတ်မထင် ဆိုင်အတွင်းဘက် တစ်နေရာသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

အကြောင်းကား...

အသက်ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် သူ့အား ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့သည်။

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ကော့စင်းသော မျက်တောင်၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ပြုံးလိုက်သည့်အခါ ချိုင့်ဝင်နေသည့် ပါးကွက်ကလေးများ၊ နီးထွေးသော နှုတ်ခမ်းစသည့် အင်္ဂါရပ်များဖြင့် လွန်စွာမှပင် ချောမောလှပသူကလေး ဖြစ်နေပေတော့၏။

နဖူးယာဘက် နားထင်ဝယ် မွဲနီကြီးတစ်လုံး ရှိနေပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို တွေ့ရလျှင် ဝမ်းဖုံး၏တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို သူ မသိပါ။

သို့သော်...

သူမ၏အပြုံးသည် သူ၏အသည်းနှလုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်ညှို့ယူလိုက်သည့်နယ် ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံး တင့်တင့်တယ်တယ် နေခဲ့ရစဉ်က မိန်းမချောချော၊ မိန်းမလှကလေးများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ထိုစဉ်က မည်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိဘဲ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပမာ နေနိုင်ခဲ့သည်။

သူ့အား စိတ်လှုပ်ရှားလာအောင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ယခု...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၅၇

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးနှင့် တွေ့မှသူ၏နှလုံးသား လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုမိန်းကလေးနှင့် တွေ့ရချိန်ဝယ် သူသည် လူလိမ်လူကောက် လူညာတစ်ယောက်အဖြစ် စွပ်စွဲခံနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံး ပို၍ ရက်လာသည်။

ရှေ့ဆက်ငြင်းခုံ ပြောဆိုခြင်းလည်း မပြုလိုတော့ပါ။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ငွေ ပြန်မရရင်နေပါစေ၊ ကျုပ်က တည်းခိုခန်းခ မပေးချင်လို့ လိမ်ပြောတယ်လိုတော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာ မြင်းပါလာတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့မြင်းကို ယူထားလိုက်၊ ကျုပ်မြင်းဟာ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ညတာ တည်းခံထက် အဆတစ်ရာမက ပိုပြီး တန်တယ်”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်နေဆဲ။

မြင်းကို ပေးခဲ့မည်ဆိုခြင်းကြောင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များက ဘာမှ မပြောကြတော့ချေ။

ဆိုင်အပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင် ဝမ်းဖုံး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိန်းကလေးကလည်း သူ့အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။
 ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ နွေးထွေးသွားသည်။
 သိက္ခာကျစရာ အဖြစ်နှင့် ကြုံနေရသည်မို့ မိန်းကလေးအား
 ကြာကြာမကြည့်ဝံ့ပါချေ။
 ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်ခဲ့ရလေတော့
 သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၅၉

အဝတ်အစားများသည်လည်းကောင်း၊ ငွေအိတ်ကလေး
 သည်လည်းကောင်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။
 မြင်းကိုလည်း တည်းခိုခန်း၌ ထားပစ်ခဲ့ရသည်။
 ဝမ်းဖုံးမှာ ခြေဗလာ၊ လက်ဗလာဖြင့် လမ်းပေါ် ရောက်
 လာခဲ့ရလေသည်။

မိဘမရှိ၊ ငွေကြေးမရှိ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မရှိသည့်
 တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိကာ
 ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါတာလုပ်ရမလဲ”

ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

သူက ကျူးရုံးအား ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ
 သည်။

အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ခရီးမထွက်သေးမီ ယခုလို ဒုက္ခ
 ရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးသည်ကား...

ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေသည့် ဘာတွင် မည်သူ ပျော်ပိုက်နိုင်
 မည်နည်း။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကစပြီး အရွယ်ရောက်လာသည်အထိ
 ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ဝမ်းဖုံးအတွက် ပို၍ပင် မပျော်ပိုက်နိုင်
 အောင် ဖြစ်ရသည်။

လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေမည့်အစား အိမ်သို့ ပြန်
 မည်ဆိုလျှင်...

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ပြန်သည်ထက် လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေခြင်းက
တော်ဦးမည်ဟု ခံယူထားပေတော့သည်။

သူ၏ဖခင်ဝမ်းရှောင်ပင်လျှင် ရင်မဆိုင်နိုင်သည့် ခေါင်းစွပ်
နက်အား သူက ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည်။

ထိုသို့ ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အခက်အခဲဟူသမျှကို ခါးစည်းခံရမည်
သာ ဖြစ်၏။

ဝမ်းဖုံး အံကြိတ်လိုက်သည်။

အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားမည်။

ကျူးခုံးအား တွေ့အောင် ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နေရောင်ခြည်သည် လမ်းမပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။

လမ်းမပေါ်တွင် အရောင်အသွေးမျိုး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်
ထားကြသူများ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ၏။

ခြေလျင်တစ်သွယ်၊ မြင်းလည်းဖြင့်တစ်နည်း၊ မြင်းဖြင့်တစ်ဖုံ
အမျိုးမျိုး သွားလာနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့ရာ အတန်ကြာလျှင် လူရှင်းသော လမ်းကြားတစ်ခု
ထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

လူကြားထဲ သွားလာနေရသည်ကို အလိုလို မလုံမလဲ ဖြစ်
နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းကြားအတွင်းသို့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ချိုးကွေ့ဝင်
ကာ ဆက်လျှောက်သွား၏။

ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့် လျှောက်သွားမိလျှင်...

နေလမ်းနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၆၁

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်”

ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းကြားလေး၏ဝဲယာဘက် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ
ဝယ် ဘုံကျောင်းမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“တယ်လဲ အေးချမ်းပါလား”

ဝမ်းဖုံး တီးတိုးညည်းညူမိသည်။

ပူပင်သောက ဒုက္ခရောက်ကာမှ တရားရှိပ်သည် အေးမြလှ
ကြောင်း သတိပြုလာမိတတ်ကြသည်မှာ လောကဓမ္မတာပင်
မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးသည် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ဘုံကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်
လှမ်းသွားမိလေသည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့ဝယ် လူရှင်းနေပါ၏။

ဝမ်းဖုံးက ကျောက်လှေကားထစ်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ
ဘုံကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်သွား၏။

ဘုံကျောင်းအတွင်းဝယ် ဆင်းတုတော်များ ရှိနေပြီး
ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းဖုံးက ဆင်းတုတော်တစ်ခုရှေ့ဝယ် ဒူးထောက်ချကာ
ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင်...

“တပည့်တော်ကို ကယ်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု တိုင်တည် ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။
ပြီးလျှင် ခူးထောက်ရာမှ ထလိုက်၏။
ထိုစဉ်...

စကားပြောသံများ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘုံကျောင်းအတွင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် အဘိုးအို
တစ်ဦးတို့ စကားစာပြောပြောဖြင့် ထွက်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်
ရလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက...

“ဂူးချို၊ မင်းဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ဇာတ်
မြှုပ်နေတော့မှာလား”

ဟုမေးသည်တွင် အဘိုးအို(ဝါ)ဂူးချိုဆိုသူက...

“တောထဲတောင်ထဲမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေတာ မဟုတ်သေးပါ
ဘူး၊ ကျုပ်က သည်ကို မကြာခဏ ရောက်လာနေကျပဲ မဟုတ်လား”

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ သည်ကိုလာရင် ကြာလှ သုံးလေးရက်ပေါ့
ကျန်တဲ့အချိန်တွေဟာ တောထဲတောင်ထဲမှာပဲ ကုန်သွားတာ မဟုတ်
လား”

ဂူးချိုက သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

“အင်း ဆရာတော်မုယိ ပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်
ဘဝကိုက တောထဲတောင်ထဲမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေရမယ့် အဖြစ်မျိုးကိုး”

ဘုန်းတော်ကြီးမုယိက...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၆၃

“ဂူးချို၊ ကိုယ်က နေတာအကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒကာမ
လေးဂူးလျှံကိုတော့ မနစ်မွန်းစေသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်ကွ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဂူးချို ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့မှပဲ ကျုပ်လဲ သည်ကိစ္စကို အလေးအနက်
တွေးမိတော့တယ်၊ ဂူးလျှံဟာ အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ သူ့ကို တောထဲ
တောင်ထဲမှာ မထားသင့်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါ
လောက် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှတဲ့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ...

“ဖေဖေ...ဖေဖေ”

ချိုလွင်သာယာသော ခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
မုယိဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဂူးချိုတို့သာမက ဝမ်းဖုံးပါ စကား
သံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာ
နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လျှင် ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား
ရလေသည်။

တည်းခိုခန်း၏ စားသောက်ခန်းမဝယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်
မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးသည်လည်း ဝမ်းဖုံးအား တွေ့မြင်သွားသဖြင့်
ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူမသည် ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ဂူးချိုထံသို့ လှမ်းသွား

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည်။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် မုယိဘုန်းတော်ကြီးအား လက်အုပ်ချီကာ အရိအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

ဂူးချီက...

“သမီး စားသောက်ပြီးပြီး မဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့ အိမ်ပြန်

ကြစို့”

ဟုပြောလေသည်။

မိန်းကလေးက...

“ဖေဖေ သမီး သတင်းတစ်ခု ကြားလာလို့”

ဂူးချီက...

“ဘာသတင်းများလဲ သမီးရဲ့”

“မကြာခင် ထုံကျူးမြို့မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပလိမ့်မယ်၊ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က သိုင်းသမားတွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်တဲ့ ဖေဖေရဲ့”

ဂူးချီ ပြုံးလိုက်လေ၏။

“သမီးရယ် သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုတာ ဖေဖေတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊

ဖေဖေတို့ ပြန်ကြပါစို့ကွယ်”

ဟုချော့မော့ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။

ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကလေး ငုံ့သွား၏။

ဤတွင် မုယိဘုန်းတော်ကြီးက...

“ဂူးချီ၊ ကျုပ်ပြောတာကို မေ့နေပြီလား၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားမယ်ဆိုရင် ဂူးလျှံရဲ့ ဘဝရှေ့ရေး ခက်ခဲ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၆၅

မယ်ဆိုတာလေ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခင်ဗျားအတွေး ခေါင်မနေသင့်ဘူး”

ဟုဝင်ပြောလေသည်။

ဂူးချီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက သူ့ကို...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိန်းကျောင်းနိုင်အောင် အခုကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုပြီ”

ဂူးချီက ဂူးလျှံဆိုသည့်မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂူးလျှံဆိုသည့်မိန်းကလေး ခေါင်းငုံ့ထားဆဲ...

သူမသည် ဂူးချီနှင့် မုယိတို့ ပြောနေကြသည့် စကားများကို နားစွင့်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။

ဂူးချီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း ကျုပ်လဲ မကြာခဏ စိတ်ကူးမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို စိတ်မချတာနဲ့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ မုယိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ကလေးလို့ ထင်နေတတ်ကြတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှလဲ စိတ်မချနိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကြတော့ သားသမီးတွေဟာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်သွားကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ ဂူးလျှံဟာ မငယ်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားမျက်စိအောက်မှာ ထားမယ်ဆိုရင် လူရာမဝင်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးချီက မုယိ၏စကားကို လက်ခံလိုက်ဟန် ရှိသည်။

ဂူးလျှံကို ကြည့်ကာ...

“သမီးက သိုင်းပြိုင်ပွဲကို သွားကြည့်ချင်တယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဂူးလျှံက မဝံ့မရဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ဖေဖေက အိမ်က ထွက်ပြီး ဒီမြို့ကို လာတယ်၊ ဒီမြို့ကနေ အိမ်ကို ပြန်တယ်၊ တခြားဘယ်မှ မသွားဘူးဆိုတာ သမီးသိတယ် နော်”

“သိ..သိပါတယ် ဖေဖေ”

“ကောင်းပြီ၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို သွားမယ်ဆိုရင် သမီးဘာသာ သွားရလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး”

“ဟင်”

ဂူးလျှံ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူဂူးချီကိုလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဂူးချီက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“သမီးဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့မယ်၊ ဖေဖေက သမီးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမကိုးရင် ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ..”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၆၇

“တော်ပါတော့ ဖေဖေ၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို သမီး သွားမကြည့်တော့ပါဘူး”

ဂူးလျှံ ကပျာကယာ ပြောလေသည်။

ဂူးချီက မုယိကို ကြည့်လိုက်သည်။

မုယိက...

“ဂူးလျှံ၊ မင်းကကော ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူးလား၊ တစ်သက်လုံး မိဘကို အားကိုးနေတော့မှာလား၊ ဂူးချီ ရှိနေတုန်း ဘဝအတွေ့အကြုံ ရှာထားဖို့ လိုတယ်၊ ဂူးချီ မရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် သိပ်နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်၊ မင်းက ထုံကျူးမြို့ကို သွားမယ်ဆိုရင် သွားပါ၊ ပြိုင်ပွဲပြီးတော့ အိမ်ပြန်ပေါ့”

ဟုဝင်ပြောလေသည်။

ဂူးလျှံ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရ၏။

ဂူးချီကိုတစ်လှည့် မုယိကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

ဂူးချီက...

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီး သွားချင်တယ်ဆိုရင် ဖေဖေ မတားတဲ့အပြင်၊ သွားဖို့တောင် တိုက်တွန်းရမှာပဲ၊ ဖေဖေကြောင့် သမီးအတွက် အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးမသွားစေချင်ဘူး”

ဂူးလျှံ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပုံရ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ...

“ဖေဖေ တကယ် ပြောတာနော်”

ဟုမဝံ့မရဲ မေးလေသည်။

ဂူးချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“တကယ်ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

မုယိက ပျော်ရွှင်နေကြသော သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

သူတို့ကို ကြည့်ရင်း ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါ့ဖေဖေသာ ရှိခဲ့ရင်”

ဟုလည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို သတိရလာသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ဆက်၍ မနေလိုတော့ဘဲ အပြင်ဘက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဖုံးအား သာမန်ဘုရားဖူးတစ်ယောက်ဟုသာ သဘောထားကြသည့် မုယိနှင့် ဂူးချီတို့က အမှုမထားကြချေ။

ဂူးလျှံသာလျှင် ဝမ်းဖုံး ထွက်သွားသည်ကို မြင်လျှင် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သနားပါတယ် ဖေဖေရယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူမ၏စကားကြောင့် ဂူးချီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟေ သနားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကို သနားတာလဲ” ဟုမေးပြန်သည်။

ဂူးလျှံက...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၆၉

“စောစောက ထွက်သွားတဲ့လူပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေ တည်းခိုခန်းမှာ အခိုးခံလိုက်ရတယ်၊ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က တာဝန်မယူတဲ့အပြင် တည်းခိုခန်းခအဖြစ် သူ့ရဲ့မြင်းကိုတောင် သိမ်းထားလိုက်သေးတယ်”

သူမ မြင်တွေ့ခဲ့သမျှ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဂူးချီ ပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။

“အင်း လောကကြီးက မတရားတာလား၊ လူတွေက မတရားတာလား၊ သမီးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့၊ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ရင် သမီးအတွက် လောကအတွေ့အကြုံရှာဖို့ သိပ် အရေးကြီးနေပြီဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့၊ ဖေဖေရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့လေနဲ့”

ဟူ၍ ဆုံးမ၏။

ဂူးလျှံ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ သမီးဟာ ဖေဖေ စကားကို နားထောင်တဲ့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေမှာပါ”

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြည့်ကာ မုယိ သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း...

“ကဲ..ကဲ ဂူးလျှံက ခရီးထွက်မယ်ဆိုတော့ စီစဉ်စရာတွေ ရှိလာဦးမှာပဲ၊ ဂူးချီ၊ မင်းဟာ အခုချက်ချင်းပြန်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ အထဲကို ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြောပြီး အတွင်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွား၏။
ဝူးချီနှင့် ဝူးလျှံတို့လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ
သွားကြလေတော့သည်။

* * *

နေချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းနေ၏။
လမ်းပေါ်ဝယ် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည်။
လေရှူးများ ဝေ့ယမ်းဆော့ကစားနေသည် မဟုတ်ပါလား။
တစ်ချက်တစ်ချက် လေပူကြီးကလည်း တိုက်ခတ်နှိပ်စက်
လာပါသေး၏။

လမ်းပေါ်ဝယ် လူသွားလူလာ ရှင်းနေသည်။
ဤလမ်း ဤခရီးတွင် မြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မြင်း
လှည်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဖြတ်သန်းသွားလာသူများသာ ရှိကြ
ပေမည်။

မြင်းမပါ ခြေလှမ်းဖြင့် ခရီးနှင့်သူ မရှိသလောက် ရှားပါးပေ
၏။

ယနေ့...

ယနေ့တွင် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်
ဟုပင် ဆိုရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

နေလဇာနှင့် ဓိစ္စာသခင် (၁) ❖ ၇၁

မြင်းမပါ ခြေလှမ်းခရီး လျှောက်လှမ်းကာ လူတစ်ယောက်
ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးသည် အရိပ်အာဝါသ ကင်းမဲ့နေသည့် မြေနီလမ်းက
လေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာ၏။

အရှေ့ဘက် အတော်ဝေးဝေးတွင် စိမ်းညိုနေသည့် တော
အုပ်များ တွေ့မြင်နေရပေသည်။

အရိပ်ကို ရောက်လိုက်လျှင် နေပူကို ဖြတ်ရမည် မဟုတ်ပါ
လား။

သူက တောအုပ်ရှိရာသို့ အချိန်တိုတိုဖြင့် ရောက်သွားရလေ
အောင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မြေနီလမ်း၌ လျှောက်လှမ်းနေစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

နောက်ကျောမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မြင်းစီးသမားတစ်စု ခုန်းစိုင်းနှင့်လာနေကြသည်ကို
တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။

မြင်းစီးသမားများသည် မြင်းများကို အော်ငေါက်မောင်းနှင်
ရင်း ဖြတ်ကျော်သွားကြ၏။

နေပူကျကျတွင် မြင်းမပါ ခြေလှမ်းဖြင့် ခရီး သွားနေသည့်
ဝမ်းဖုံးကိုလည်း တအံ့တဩ ကြည့်သွားကြလေသည်။

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံးမှာ ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း မရှိလျှင် ခရီး
အတော်ပေါက်ရောက်နေလောက်ပြီဟု တွေးရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်
မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရုံဖြင့် လိုရာခရီး ရောက်
နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အားတင်းကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် လျှောက်မိလျှင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

နောက်ကျောဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းလှည်းတစ်စီး
မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အဖိုးတန်ဗီရိလှည်းတစ်စီး ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းကို ကြည့်ရုံဖြင့် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

မြင်းလှည်းမှာ တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလေရာ ဝမ်းဖုံး
က လမ်းဘေးဆင်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

တခဏအတွင်းပင် မြင်းလှည်းသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်
လာလေသည်။

ဝမ်းဖုံး အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

မြင်းလှည်းကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရချိန်ဝယ် ထို
မြင်းလှည်းပိုင်ရှင်ကို သတိရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၇၃

ထိုမြင်းလှည်းသည် သူတို့၏စားပညာခြံဝင်းသို့ အကြိမ်
ပေါင်းများစွာ ရောက်လာခဲ့ဖူးလေသည်။

ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်နေသည့် မြင်းလှည်းသမားကို
လည်း မှတ်မိထား၏။

ထိုမြင်းလှည်းသည် သူ့ဖခင်၏မိတ်ဆွေ သူဌေးကြီးလျှ။
ကျန်၏ မြင်းလှည်း ဖြစ်နေသည် မ်ဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးသည် သေသေချာချာ တွေးတောစဉ်းစားခြင်း မပြု
နိုင်မီ လက်က ဝေယမ်းပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ခဏရပ်ပါဦး”

သူက ဟန့်တားလိုက်သဖြင့် မြင်းလှည်းမောင်းသမားလည်း
ဧကကြိုးတင်းတင်းဆွဲကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် စားပညာခြံဝင်းသို့ ကြိမ်ဖန်
များစွာ ရောက်ဖူးသူ ဖြစ်လေရာ ဝမ်းဖုံးအား ချက်ချင်း မှတ်မိသွား
၏။

“ဟင် သခင်လေးဝမ်းဖုံးပါလား”

ဟုလွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးလျှ။ ကျန်ကော ပါလာသလား”

မြင်းလှည်းသမား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပါ၊ ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုစဉ်...

မြင်းလှည်းအိမ်အတွင်းမှ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ

သည်ကို ကြားရလေသည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့ မြင်းလည်းကို ရပ်လိုက်တာလဲ”

ထိုစကားသံကြားလျှင် သူဌေးကြီးလျူကျန်၏ စကားသံ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံးက မှတ်မိ၏။

မြင်းလည်းသမားက...

“သူဌေးကြီးခင်ဗျာ ဓားပညာခြံဝင်းက သခင်လေးဝမ်းဖုံးကို တွေ့ရလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

“ဘာကွ၊ ဓားပညာခြံဝင်းက သခင်လေးဝမ်းဖုံး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မြင်းလည်းပြတင်းပေါက် ပွင့်သွားသည်။

သူဌေးကြီးလျူကျန် ခေါင်းပြုကြည့်လာသည်။

လမ်းတေး၌ ရပ်နေသည့် ဝမ်းဖုံးကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင် ကုပ်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံး၏ အဝတ်အစားများတွင် ဖုန်များ၊ သဲများ ညစ်ပတ် ပေကျဲနေ၏။

နေပူကျဲကျဲတွင် မြင်းမပါ၊ ပစ္စည်းပစ္စယဝန်စည်စလွယ် မပါဘဲရှိနေသည်မှာ သူဌေးကြီးလျူကျန်အတွက် မနှစ်မြို့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားသူများသည် ဝမ်း ဖုံးကဲ့သို့ စုတ်ပြတ်နုချာစွာ ခရီးသွားကြမည် မဟုတ်ပါ။

ဝမ်းဖုံးသည် အခြေအနေကို မရိပ်မိသေးဘဲ...

“သူဌေးကြီးလျူခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဓားပညာခြံဝင်းက သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်ရဲ့သား၊ ဝမ်းဖုံးပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

သူက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် လှည်းကြိုလိုက်ခဲ့ရန် သူဌေးကြီးလျူကျန်က ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ် တား၏။ သို့သော်...

လျူကျန်၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသောစကား ကြား ရသောအခါ အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင် လွဲမှားနေကြောင်း သိ လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဘယ်က သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်လဲ၊ ကျုပ် မသိပါလား”

“ဗျာ”

ဝမ်းဖုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

လျူကျန်က...

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ကျုပ်တို့ ခရီး သွားနေတာကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်စမ်းပါနဲ့ မင်းဒုက္ခရောက် သွားလိမ့်မယ်”

ဟုလည်း ငေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ဟေ့...မြင်းလည်းမောင်းပါတော့လား၊ ဘာလုပ်နေတာ လဲ”

မြင်းလည်းသမားကိုလည်း ငေါက်လိုက်၏။

မြင်းလည်းသမား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

သူဌေးကြီးလျူကျန်၏ အမိန့်သံ ကြားလျှင် မနေနိုင်တော့

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဘဲ မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်လိုက်လေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

လျူကျန် စီးနင်းလိုက်ပါသွားသည့် မြင်းလှည်းသည် တခဏအတွင်းပင် အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ဝမ်းဖုံးကား လမ်းအလယ်တွင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၇၇

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။

အေးမြသော လရောင်သည် မြေပြင်သို့ ထိုးကျနေ၏။

စိန်းလန်းသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ အရိပ်မည်းကြီးလည်း

ရှိနေပါသည်။

ဝမ်းဖုံးကား သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို ကျောမှီကာထိုင်

ရင်း ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

သူ၏ဘဝသည် မျက်လှည့်ဆန်လွန်းလှပေသည်။

လူအများ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၊ အားကျခြင်းခံခဲ့ရသည့်

ဘဝမှ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီတည်း။

သူ၏ဘဝ ပျက်စီးစေခဲ့ရသည့် အဓိကတရားခံမှာ ခေါင်းစွပ်

နက်သာဖြစ်သည်ဟု သူကခံယူထား၏။

ခေါင်းစွပ်နက်အား တုံ့ပြန်အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမည် ဖြစ်လေ

သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်၏ ကြောက်စရာကောင်းပုံကိုလည်း ပြန်လည်

မြင်ယောင်လာသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်အား မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အကြိမ်ကြိမ်

အဖန်ဖန် စဉ်းစားမိသည်။

သို့သော်...

ဦးခေါင်းများ မူးနောက်ရီဝေလာသည့်တိုင် အဖြေရှာမရ

ပါချေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့အတွက် အကူအညီလိုအပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း

ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ့အား အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မည့်သူ၊ ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းညွှန်ပြပေးနိုင်မည့်သူ လိုအပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျူးရုံးကဲ့သို့ လူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်းလည်း ပို၍နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

“ဘကျူးရုံးလည်း ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး”

တီးတိုး ညည်းညူမိလေသည်။

တွေးတောစဉ်းစားရင်း ခရီးပန်းသည့်ဒဏ်၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီး မျက်တောင်များ မှေးစင်းလာကာ ငိုက်မြည်းသွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိ၊ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီဟူသော အသိစိတ်က နှိုးဆောင်မှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာလေသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်များကို အကာအကွယ်ယူကာ လူတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ”

မေးရင်း ခုန်ထလိုက်သည်။

စကားသံနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်လိုက်မှုကြောင့် တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာနေသူသည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြေးသွားတော့၏။

နေလဇာနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၇၉

ဝမ်းဖုံး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။

ထိုလူသည် သစ်ပင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်ကာ တောအုပ်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားသည်။

သို့သော်...

တောအုပ်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် ထိုလူနောက်သို့ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုလူသည် အသင့်ရှိနေသော မြင်းတစ်ကောင်ပေါ် ခုန်တက်ကာ အပြင်းမောင်းပြေးသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တောက်”

ဝမ်းဖုံး မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

လရောင်ဖြင့် မြင်းဒုန်းစိုင်းကာ ထွက်ပြေးသွားသူနောက်သို့ လိုက်၍ မမီနိုင်ကြောင်း နားလည်ထား၏။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို ရိပ်ခနဲတွေ့ လိုက်ရလေသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ညကြီးအချိန်မတော်နဲ့ ငါ့ဆီကို ချဉ်းကပ်လာတာလဲ”

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နဂိုကပင် အတွေးများဖြင့် ချာချာလည်နေသည့် ဝမ်းဖုံးအဖို့
အပြာရောင်ဝတ် မြင်းစီးသမားသည် နောက်ထပ် ခေါင်းရှုပ်စရာဖြစ်
လာအောင် ဖန်တီးခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံးမှာ တောအုပ်တွင်း၌ ဆက်ပြီး အနားယူ ရမည်
လော။

သို့တည်းမဟုတ် ညတွင်းချင်း ခရီးဆက်ရမည်လော စဉ်း
စားမရဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်....

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဝမ်းဖုံး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ရယ်သံက တောအုပ်အတွင်းပိုင်းမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

“တောအုပ်ထဲမှာ လူရှိနေပါလား”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ကာ တောအုပ်အတွင်း လှည့်ဝင်လာ
သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘဲ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဦး
တည်လှမ်းလာမိ၏။

သစ်ပင်များကြားမှ ကွေ့ပတ်လျှောက်လာခဲ့ရာ အတန်
ကြာလျှင် တောအုပ်တစ်နေရာဆီသို့ မီးရောင်များထွက်ပေါ်နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၈၁

ဝမ်းဖုံး၏ ခြေလှမ်းများ ပို၍သွက်လာသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ မီးရောင်ထွက်
ပေါ်လာရာဆီသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

တောအုပ်အလယ်၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိနေပြီး မြေကွက်
လပ်ပေါ်၌ မီးပုံတစ်ခုရှိနေ၏။

မီးပုံရှေ့ဝယ် လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလေတော့သည်။

* * *

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရယ်သံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားကာ နောက်ဆုံးကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ရယ်သံအဆုံးတွင် မီးပုံရှိနေသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ဘက်သို့ ဝမ်းဖုံး ရောက်ရှိလာလေသည်။

မီးပုံနံဘေး မြေကွက်လပ်ပေါ်ဝယ် လူနှစ်ယောက် ခွေခွေလေးလဲကျနေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည့်အခါ သစ်ရွက်ကလေးများလှုပ်ခတ်သွားသည်မှအပ အခြားသော လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရပါချေ။

ဝမ်းဖုံးက အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

သို့တိုင် မြေကွက်လပ်တွင် လဲကျနေသူနှစ်ယောက်မှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပါချေ။

ဝမ်းဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သေကုန်ကြပြီလား”

တွေးရင်း ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

လဲကျနေသူနှစ်ယောက်ကား ငြိမ်သက်နေဆဲ။

ဝမ်းဖုံး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြစ်သွားသည်။

ခပ်သွက်သွက်ကလေး ရှေ့တိုးသွားရာ လဲကျနေသူနှစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်သွားမှ ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးနေ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၈၃

ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

မီးပုံ၌ မီးတောက်မီးလျှံများ ရှိနေသေး၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မကြာသေးမီကမှ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသည့် ရယ်မောသံကြီးကို ပြန်လည်သတိရလေသည်။

ရယ်သံရှင်၏ လက်ချက်ကြောင့် ထိုလူနှစ်ယောက် သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ရယ်သံရှင်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့် မီးပုံဘေးမှ လူနှစ်ယောက်အား လုပ်ကြံသွားရပါသနည်း။

မီးပုံဘေးမှ လူနှစ်ယောက်လည်း မည်သူမည်ဝါများ ဖြစ်ကြပါသနည်း။

ဝမ်းဖုံးက သေဆုံးနေသူနှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အညိုရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့ဝယ် ဓားတစ်လက်ပုံ အမှတ်အသားကို အနီရောင်ပိုးချည်ဖြင့် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သိုင်းအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုမှ လူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

ဝမ်းဖုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်စဉ် ထိုလူနှစ်ယောက်၏

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝတွင် မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့်ပမာ ညိုမည်းနေသည့် လက်ဝါး
ဒဏ်ရာများရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

နောက်သို့ဆုတ်ရင်း...

“ဒါ...ဒါ...ခေါင်းစွပ်နက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယခုမှ ကြားခဲ့ရသော ရယ်သံမျိုးကို မိမိကြားဖူးခဲ့သည်ဟု
ထင်မှတ်မိကြောင်း ပြန်လည်သတိရတော့သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် တောအုပ်ထဲရောက်နေခဲ့ပြီတည်း။

ဤတစ်ကြိမ် သူ့အား တွေ့မြင်သွားပါလျှင် မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ ချမ်းသာပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း တွက်မိသည်။

ဝမ်းဖုံး နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ရောက်လာလေမည်လားဟူသည့် စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ဝှေ့ကြည့်လိုက်မှ မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်
ပင်၌ မြင်းနှစ်ကောင်ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်သွားလေ
သည်။

လဲကျသေဆုံးနေသူနှစ်ယောက် စီးနင်းခဲ့သည့်မြင်းများ ဖြစ်
နိုင်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

မြင်းတစ်ကောင်သာ ရမည်ဆိုလျှင် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး
ထွက်သွားနိုင်မည့်အပြင် ခြေကျင်သွားနေရသည့်ဒုက္ခမှ ကင်းဝေး
ကာ ခရီးတွင်အောင် နှင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၈၅

ဝမ်းဖုံး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

မြင်းတစ်ကောင်ကို သွား၍ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုအခါမှ မြင်းပေါ်တွင် ရိက္ခာသယ်ဆောင်လာဟန်ရှိသည့်
အထုပ်ကလေးများ ကိုယ်စီရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝမ်းဖုံး အထုပ်ဖွင့်ကာ စစ်ဆေးခြင်းပင် ပြုမနေတော့ဘဲ
မြင်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် တောအုပ်အတွင်းမှ ဒုန်းစိုင်းမောင်း ထွက်သွား
လေတော့သည်။

* * *

စိန်ခေါ်သံ

ထုံကျူးမြို့...။

ထုံကျူးမြို့သည် အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် ထင်ရှားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

လမ်းပန်းခရီး ဆက်သွယ်ရေး အချက်အချာကျသလို စားသောက်ကုန် အလှူပယ်ပေါများစွာ ထွက်ရှိလေရာ ကုန်သည်ပွဲစားများ ခြေချင်းထပ်အောင် ကျက်စားသော မြို့ဖြစ်ခဲ့သည်။

စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည်နှင့်အညီ ထုံကျူးမြို့၌ နှိုထင်းနေထိုင်ကြသူများလည်း ချောင်လည်ကြပေသည်။

ထုံကျူးမြို့၌ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော သိုင်းသမားကြီးများလည်း နေထိုင်ကြ၏။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၈၇

ထုံကျူးမြို့စားကိုယ်တိုင် သိုင်းလောကနှင့် သိုင်းပညာကို မိတ်ဝင်စားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထုံကျူးမြို့ပြင်ရှိ တောင်ကြီးဟစ်လုံးပေါ်ဝယ် သိုင်းလောကသားများကို ဖိတ်ကြားကာ သိုင်းပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်ကျင်းပပေးခဲ့လေသည်။

ထုံကျူး မြို့သူမြို့သားများ စုပေါင်း၍ ရောက်ရှိလာသမျှ သိုင်းလောကသားများအတွက် တည်းခိုစားသောက်မှုစရိတ်စကအားလုံး အကုန်ကျခံလေ့ ရှိကြသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ ပေးသည့်ဆုမှာလည်း မက်မောစရာ ကောင်းလှသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေချိန်ဝယ် ထုံကျူးမြို့သည် ရောက်လာသမျှ လူအားလုံးကို စတုဒိသာ နည်ခံကျွေးမွေးနေသည်ဟုပင် ဆိုရလောက်ပေတော့သည်။

ထုံကျူးတစ်မြို့လုံး ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေ၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သိုင်းသမားများသည် မြင်းလှည်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းသော်လည်းကောင်း၊ အုပ်စုဖွဲ့၍သော်လည်းကောင်း၊ ကုန်းလမ်းရေလမ်းခရီးဖြင့် ထုံကျူးမြို့သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြ၏။

အရှေ့မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ခရီးနှင်လာသည့် ဝမ်းဖုံးမှာလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည့် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ထုံကျူးမြို့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

မြို့ပြင်၌ တောင်ကုန်းတစ်ခု ရှိသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် မြေပြန့်လွင်ပြင်ပမာ ကွက်လပ်ကြီး

ရှိနေ၏။

ထိုမြေကွက်လပ်ဘေးဝယ် ယာယီမဏ္ဍပ်များ ဆောက်လုပ်ထားသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဤတောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျင်းပလေ့ ရှိပေသည်။

မြို့ထဲဝယ် ကျင်းပမည်ဆိုလျှင် မြို့သူမြို့သားများနှင့် သိုင်းလောကသားများ အဆင်မပြေစရာ အကြောင်းများ မတော်တဆ ဖြစ်ပေါ်လာပါက မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ရမည်ကို ကြိုတင်ရှောင်ရှားသည့် သဘောဖြင့် ဤတောင်ကုန်းပေါ်၌ ပြုလုပ်ကျင်းပခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ မြို့သူမြို့သား လာရောက်ကြည့်ရှုသည်ကို မူ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားခြင်း မရှိပါ။

သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ မည်သူမဆို လာခွင့်ရှိပြီး မည်သူမဆို ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာခဲ့သည့် မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ရင်း ထုံကျူးမြို့ ရောက်လာ၏။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၈၉

တောအုပ်အတွင်း၌ လူနှစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းမှာ သူ့အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အကြောင်းမှာ ခရီးဆက်ဖို့ မြင်းရသည့်အပြင် လမ်းခရီးတွင် စားသောက်ရန် ရိက္ခာ၊ မုန့်ခြောက်၊ အသားခြောက်များနှင့် ငွေအနည်းငယ် ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထုံကျူးမြို့သို့ ရောက်လာသောအခါ ပါလာသည့် ငွေဖြင့် အဝတ်အစားအသစ် တစ်စုံပင် ဝယ်ယူလဲလှယ်နိုင်ခဲ့၏။

သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းဖုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။

လူငယ်လူရွယ်ပီပီ ရှေ့ခရီး မဆက်သေးဘဲ မြို့ပြင်တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျင်းပနေသည့် သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ စပ်စပ်စုစု ဝါသနာပါလှသည့် ကျူးခုံးနှင့် တွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်သည်ဟု ထင်မှတ်နေခြင်းလည်း တစ်ကြောင်း အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။

ထုံကျူးမြို့သည် အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ သွားသည့် လမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းဖုံးလည်း သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

မြို့ပြင်သို့ ထွက်မိသည်နှင့် လမ်းပေါ်ဝယ် လူစည်ကားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အရောင်အသွေး အမျိုးစုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သည် အုပ်စုဖွဲ့၍လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းသော်လည်းကောင်း အများနှင့် ရောနှောလိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

သူသည် အဝတ်အစား လဲလှယ်လိုက်ပြီး ကိုယ်လက်သုတ်သင်သန့်ရှင်းပြီးဖြစ်လေရာ မူလရုပ်သွင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ပေါ်လွင်လာခြင်းတည်း။

တောအုပ်အတွင်း၌ လူနှစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ကို ထောက်ချင့်ကာ ခေါင်းစွပ်နက်သည် သိုင်းလောကဝယ် ကျင်လည်ကျက်စားနေမှန်း သိနိုင်၏။

ယခု...

ထုံကျူးမြို့၌ ကျင်းပသည့် သိုင်းပြိုင်ပွဲကိုလည်း ရောက်မလာဟု မပြောနိုင်ပါချေ။

အကယ်၍ ခေါင်းစွပ်နက် ရောက်လာမည်ဆိုပါလျှင်...

ရုတ်တရက် သူ့အား မမှတ်မိနိုင်လေအောင် အပြားကြီးသော ခမောက်တစ်လုံးကို ဝယ်ကာ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ဆောင်းထားလိုက်၏။

သို့တိုင် စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်နေသေး၍ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မနေဘဲ လူကြားထဲ ရောနှောကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာလေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိနေ၏။

မြေကွက်လပ်အလယ်တွင် စင်မြင့်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထား

နေလမ်းနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၉၁

လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရောက်ရှိသွားချိန်ဝယ် စင်မြင့်ပေါ်၌ လူနှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်နေကြလေသည်။

စင်မြင့်အောက်ဘက်တွင် ပရိတ်သတ်များစွာ ဝိုင်းရံကြည့်ရှုနေကြပြီး အော်ဟစ်အားပေးနေကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံးကလည်း ပရိတ်သတ်များကြားထဲ တိုးဝင်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်နေကြပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွက်များမှာ ဆန်းပြားလှပြီး ခုခံချေဖျက်ပုံများမှာလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလှအောင် သွက်လက်မှုရှိကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ကြည့်နေစဉ် ဘေးမှ လူတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်ချသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲဟာ သရေပွဲ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

စကားသံမှာ ချို့လွင်သာယာနေလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

တအံ့တဩ ရေရွတ်မိ၏။

အကြောင်းကား တီးတိုးမှတ်ချက်ချလိုက်သူမှာ ဂူးချီ၏

သမီး ဂူးလှီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော့

ဝူးလျှံ အနီးတွင် လူရွယ်တစ်ယောက် ရှိနေ၏။

ထိုလူရွယ်က...

“ဟုတ်တယ်၊ သရေပွဲ ဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်”

ဟုထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

“သူ့မှာ အဖော်ပါလာတာကိုး”

ဟုတွေးမိပြီး အလိုလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာသည်။

နောက်ဆုံး ဤနေရာမှ ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရ၏။

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စင်မြင့်ပေါ်၌ ယှဉ်ပြိုင်နေသူ
နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ စင်မြင့်အောက်သို့ လွင့်စဉ်ကျ
လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝူးလျှံနှင့် လူရွယ်တို့၏ ပြောစကား မှားသွားချေပြီ။

စင်မြင့်ပေါ်မှ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသည် သရေမဖြစ်ဘဲ အရှုံးအနိုင်
ပေါ်လွင်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

လူရွယ်က...

“ဒါ တမင်သက်သက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့နည်းနဲ့ အနိုင်
ယူလိုက်တာ”

ဟုပြောလေသည်။

ဝူးလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အမှန်တော့ ဝူးလျှံသည် ဖခင်ဝူးချီနှင့် မုယိဘုန်းတော်ကြီး
တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထုံကျူးမြို့မှ သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

လမ်းခရီးတွင် ကျင်းဝမ်းဆိုသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့်
ခင်မင်မိလေသည်။

ကျင်းဝမ်းမှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ လာသူဖြစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်
တူသဖြင့် အတူတကွ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဝမ်းသည်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် တောင်ပိုင်း၌ သိုင်း
ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံ ရှာဖွေရန် သိုင်းလောကသို့ ထွက်
လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျင်းဝမ်း၏စကားကြားလျှင် ဝူးလျှံ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မတရားလုပ်တာ ကျွန်မလဲ မကြိုက်ဘူး”

ဟုပြောလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ညီနေကြသည်ကို မြင်
လျှင် ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ ပို၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာ၏။

ထိုစဉ်...

“သိုင်းဆရာကြီးကျင်ဝုက် အနိုင်ရသွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပြိုင်ပွဲ အစီအစဉ် ကြေညာသူ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင် အနိုင်ရလိုက်သည့် သိုင်းသမားရှိနေ၏
သည်။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၉၅

တိုသိုင်းသမားမှာ သိုင်းဆရာကျင့်ဝတ်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။
 ကျင့်ဝတ်က စင်မြင့်ပေါ်၌ ရင်ကော့ရင်း...
 “ကျုပ်ကို ယှဉ်ခုံတဲ့လူ ရှိရင် စင်မြင့်ပေါ် တက်လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်
 ခေါ်ပါတယ်ဗျာ”
 ဟုခပ်ကြွားကြွားလေး ပြောလိုက်လေသည်။
 ကျင်းဝမ်းက...
 “ကျုပ်ယှဉ်မယ်”
 အော်ပြောရင်း ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။
 ထို့နောက် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် စင်မြင့်ပေါ် ခုန်တက်
 လိုက်လေသည်။
 “ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”
 ပရိတ်သတ်များ၏ ဩဘာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။
 ကျင့်ဝတ်က မတရား အနိုင်ယူလိုက်သည်ကို ရိပ်မိလိုက်ကြ
 သူများသည် ကျင့်ဝတ်အား ယှဉ်ပြိုင်မည့် ကျင်းဝမ်းအား အားပေး
 လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။
 ကျင်းဝမ်းသည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျင့်ဝတ်နှင့် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။
 ကျင့်ဝတ်သည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိသူ ဖြစ်သည်။
 ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသန်မာပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ထူပြစ်
 စွာ ရှိသူဖြစ်၏။
 ကျင့်ဝတ်က လူပုံနဲ့နဲ့ရှိသည့် ကျင်းဝမ်းအား ယှဉ်ပြိုင်ရန်

တက်လာသည်ကို မြင်လျှင်...
 “ဟာ...ဟာ...ဟာ...”
 သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ကျင်းဝမ်းက...
 “ခင်ဗျားက သိုင်းပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းကို မလိုက်နာဘဲ အ
 ကောက်ကြံခွဲလို့ ကျုပ်က ဆုံးမဖို့ တက်လာတာ”
 ဟုပြောလိုက်လေသည်။
 သူ၏စကားကြားလိုက်ရသည့် ပရိတ်သတ်ကြီးက လက်ခုပ်
 လက်ဝါးတီးကာ ဩဘာပေးလိုက်ကြပြန်သည်။
 ကျင့်ဝတ် ဒေါပွသွားလေသည်။
 “ခွေးကောင်လေး၊ မင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ငါ့ကို
 ဆုံးမမလို့တဲ့ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”
 စကားဆုံးလျှင် ကျင်းဝမ်းထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
 သည်။
 ကျင်းဝမ်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ပုံကို ကြည့်ကာ ဝမ်းဖုံး သက်
 ပြင်းချမိ၏။
 ကျင်းဝမ်းသည် ခေသူ မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှား
 နေသည် မဟုတ်ပါလား။
 ဂူးလျှံကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ကျင်းဝမ်းဘက်မှ
 အားပေးနေသည်ကို မြင်လျှင် ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်
 များ ဖြစ်ပေါ် ခံစားလာရလေတော့သည်။

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးလျှံနှင့် ကျင်းဝမ်းတို့ မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်နေသည်ကို သူ မသိပါ။

ဂူးလျှံ၏အကြောင်းလည်း မသိပါ။

သူနားလည်ထားသည့် အကြောင်းအချက်ကား တစ်ခု တည်း ရှိ၏။

ဂူးလျှံအား မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာသက်ဝင်မိသည်ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံး ငိုနေစဉ် ကျင်းဝမ်းနှင့် ကျင်ဝှက်တို့သည် စင်မြင့် ပေါ်ဝယ် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဂူးလျှံမှာ ဝမ်းဖုံးကို သတ်မပြုမိဘဲ ကျင်းဝမ်းဆီသို့ အာရုံ ရောက်ကာ အားပေးနေသည်။

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ထွက်သွားမှပါပဲ”

သူက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ စင်မြင့်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ပြုတ်ကျလာသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

နေလမ်းနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၉၇

“ဟေး”

ပရိတ်သတ်များ၏ တခဲနက် အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ် လာသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှ ရင်ဆိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဝမ်း၏လက်ချက်ကြောင့် ကျင်ဝှက် ခြေကားလျား လက်ကားလျားဖြင့် အောက်ဘက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီ မဟုတ်ပါ လား။

ကျင်းဝမ်းက ကျင်ဝှက်ကို အနိုင်ရယူနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ပရိတ်သတ်များက တစ်ခဲနက် ချီးကျူးသြဘာမေးလိုက်ကြလေ သည်။

ဂူးလျှံလည်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွား၏။

ကျင်းဝမ်း သူရဲကောင်းသဖွယ် ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။

ဂူးလျှံနှင့် ဆုံတွေ့မိသည်နှင့် သူ၏စိတ်များ လှုပ်ရှားကာ ဦးတည်ချက်ကင်းမဲ့ပြီး လေလွင့်သူတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ရပေ တော့သည်။

ဂူးလျှံနှင့် ကျင်းဝမ်းတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေရာ သူသည် ဂူးလျှံ၏မေတ္တာကို ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး လုံးဝမရှိတော့ဟု စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

မြေကွက်လပ်တစ်ဖက်သို့ တိုးထွက်မိချိန်ဝယ် ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရလေသည်။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အကြောင်းမှာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသောသူ
တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ဝမ်းဖုံး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

လူအုပ်ကြားထဲသို့ ဝင်လာကာ မမြင်နိုင်အောင် ပုန်းကွယ်
နေလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ၏။

မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသလို ချွေးများလည်း တစ်ကိုယ်လုံး
စိမ့်ထွက်လာ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသူမှာ အခြား မဟုတ်ပါ။

သူ၏ဖခင်အား သတ်ဖြတ်သွားပြီး ဓားပညာခြံဝင်းတစ်ခု
လုံးအား ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည့် ကြောက်စရာကောင်းသော ခေါင်းစွပ်
နက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသူသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ကာ ခုန်လိုက်သည်နှင့်
မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရန်သူကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသော်လည်း တိုက်ခိုက်ခြင်း
မပြုနိုင်သည့်အပြင် ပုန်းကွယ်နေရသည့် အဖြစ်ကို တွေးရင်း ဝမ်းဖုံး
ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေတော့သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ
သည်။

သူတိုးဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟေ...ဟေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၉၉

“အရမ်းတိုးရသလား၊ ဒီမှာ လဲတော့မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က အတင်းတိုးဝင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ပရိတ်
သတ်များ မကျေမနပ် အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးဝင်
သွား၏။

ထိုအချိန်တွင်...

“သိုင်းဆရာကြီးကျင့်မှတ် ရှုံးနိမ့်သွားပါပြီ၊ ဒီက သိုင်းသမား
လေးကျင်းဝမ်း အနိုင်ရသွားတာမို့ ဆုချီးမြှင့်ပါလိမ့်မယ်”

ဟူသော ကြေညာသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မရှေးမနှောင်းတွင်...

“နေဦး”

ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရိပ်တစ်ခု စင်မြင့်ပေါ် ခုန်တက်လာသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရ၏။

ထိုလူကား ခေါင်းစွပ်နက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က စင်မြင့်ပေါ် ရောက်သည်နှင့်...

“ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ကျုပ်သား ပထမ ဖြစ်တယ်လို့ ကြေညာပေးရ
လိမ့်မယ်”

ဟုအက်ကွဲသော လေသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပရိတ်သတ်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။
“စိတ်ဆွေလေးကျင်းဝမ်း ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”
“ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့လူ စင်မြင့်ပေါ်က ကန်ချလိုက်စမ်းပါ”
ဟုလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောလိုက်ကြလေ

သည်။

ကျင်းဝမ်းသည် ကျင်ဝှက်ကို အနိုင်ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့်
စိတ်ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ရောက်လာသည့်အခါ၌လည်း ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ် ပြောနေသည်ဟု ယူဆကာ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမြို့မှာသာ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးမှာ ကျုပ်
သာ ပထမ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိရစေမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် ပရိတ်သတ်ကြီးမှာ...

“အရူးကြီး...အရူးကြီး”

ဟုလှောင်ပြောင်ရယ်မောကြလေတော့သည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ဒေါပွသွား၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်အကြောင်း အခု သိစေရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ပရိတ်သတ်ကြားထဲ ခုန်ဆင်းချရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ထိုလူသည် မဆီမဆိုင် ပရိတ်သတ်ကိုပင် တိုက်ခိုက်လိမ့်
မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဝမ်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်တားလိုက်လေသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၀၁

သူက လမ်းပိတ်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ခေါင်းစွပ်နက်မှာ
ပရိတ်သတ်ကြားထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ကျင်းဝမ်းဘက်လှည့်ကာ...

“မင်းသေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝမ်းက...

“ခင်ဗျားဟာ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို
နိုင်အောင် တိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟုတည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲထိုးကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ
လိုက်၏။

ကျင်းဝမ်းက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စင်မြင့်ပေါ်ဝယ် ကျင်းဝမ်းနှင့် ခေါင်းစွပ်နက်တို့ ရင်ဆိုင်မိ
လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်အား မည်သူ ယှဉ်နိုင်မည်နည်း။

“သတိထား”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏အသံကြောင့် ပရိတ်သတ်များ လှည့်ကြည့်လာကြ
သည်။

ဝမ်းဖုံးမှာ အခြားသူများ မဆိုထားနှင့် ဂူးလျှံကိုပင် အရေး
မစိုက်နိုင်တော့ချေ။

“မြန်မြန်ရှောင်လိုက်၊ သူနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်နဲ့၊ သူ့လက်
ဝါးဟာ မီးလက်ဝါးလိုပဲ”

သူသည် ခေါင်းစွပ်နက်မှာ မည်သို့သော လူစား ဖြစ်သည်
ကို ပြောပြလိုက်သည်။

သို့သော် စိတ်လှုပ်ရှားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျင်းဝမ်းအား
ကယ်တင်လိုသည်ကတစ်ကြောင်းမို့ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေသည်။

ဂူးလျှံသည် ဝမ်းဖုံးအား သတိပြုမိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟင် သူ ဘယ်လိုလုပ် သည်ကို ရောက်လာတာလဲ”

ဟုလွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

လူချင်း နီးကပ်နေသည် ဖြစ်ရာ သူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရ
သော်လည်း ဝမ်းဖုံး ဂရုမပြုနိုင်အားပါချေ။

ကျင်းဝမ်းအား ကယ်တင်ရန် အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါ

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၀၃

လား။ ကျင်းဝမ်းသည် လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နား
လည်မိပေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို နား
လည်ထားပါသော်လည်း ကျင်းဝမ်းအား ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြု
ဘဲ စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲသွားအောင် ကြိုးစားနိုင်မည်ဟု
ယုံကြည်ထား၏။

ဝမ်းဖုံးက...

“လူယုတ်မာကြီး၊ ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ ကြည့်စမ်း”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

သူက ဦးခေါင်းပေါ်က ခမောက်ကို ဖယ်ရှားလွှင့်ပစ်လိုက်
သည်။

သူ၏ရုပ်သွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လာပြီ ဖြစ်သည်။
“ဟင်”

ဂူးလျှံ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးအား သူမ မှတ်မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံး၏အော်သံကြောင့် ခေါင်းစွပ်နက်သည် ကျင်းဝမ်း
အား တိုက်ခိုက်လိုက်ရာမှ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဝမ်းဖုံးကို မြင်လိုက်ရလျှင်...

“ဟင် တိရစ္ဆာန်လေးပါလား”

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျင်းဝမ်းအား ရိုက်ချလိုက်သည့် လက်ဝါးကိုလည်း ပြန်
လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျင်းဝမ်းက တိုက်ခိုက်လာသည် ဖြစ်၍ ခြေထောက်ဆန့်
ကန်ကျောက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းဝမ်းမှာ စင်မြင့်ပေါ်မှ ခြေကားရား လက်ကားရား
ပြုတ်ကျလာလေသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ပရိတ်သတ်များ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရွှေတံသံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းဝမ်းသည် ကျင်ဝှက်ကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သော်လည်း
ခေါင်းစွပ်နက်ကိုမူ လုံးဝ ခုခံနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“တိရစ္ဆာန်လေး မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ရင်း စင်မြင့်ပေါ်မှ ရိပ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလာလေ
သည်။

အခြေအနေမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပွဲကြီးကြပ်သူများသည် ချက်ချင်းပင် ခရာများမှုတ်ကာ...

“အားလုံး ရပ်လိုက်ကြပါ”

နေလဇာနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၀၅

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေကြပါ”

အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်ကြ
သည်။

ထုံကျူးမြို့စား၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများသည်လည်း
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ထိန်းသိမ်းရန် ချက်ချင်းပြေးလွှား
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ခုန်ဆင်းလာသည်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းဖုံး အံ
တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်၏။

အတွင်းအားစုစည်းကာ ခုခံရန်လည်း အသင့်ပြင်ထားလိုက်
သည်။

သိုင်းလောကသားများ စုံစုံညီညီ ရောက်နေသည့် အချိန်
တွင် ခေါင်းစွပ်နက်၏ လုပ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် မြေပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် သူနှင့် ဝမ်းဖုံး
တို့ကြား၌ ရှိနေသူများမှာ သူ့အား လမ်းပိတ်ထားသည့် အနှောင့်
အယှက်များဟု ယူဆကာ...

“ဖယ်ကြစမ်း”

အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“မြန်မြန်ရှောင်လိုက်ကြပါ။ သူ့ရဲ့လက်ဝါးချက်ကို ခုခံနိုင်တဲ့
နည်းလမ်း မရှိဘူး”

ဟုအော်ပြောလိုက်၏။

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ နားလည်သဘောမပေါက်ကြပါ
ချေ။

ကျင်းဝမ်းအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်မို့ ပရိတ်သတ်ကြီးမှာ
ဒေါပူနေကြပါ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က ရမ်းရမ်းကားကား တိုက်ခိုက်လာသည်ကို
မြင်လျှင် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အင်္ဂါပတ်များ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်၏ရှေ့မှ လမ်းပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်သူများ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပေါ် လဲကျသွားလေ၏။

ပွဲကြီးကြပ်သူများ ဗျာများသွားသည်။

ချက်ချင်းပင်...

“အားလုံး ဘေးဖယ်လိုက်ကြဗျာ”

အမိန့်ပေးရင်း ပြေးဝင်လာကြသည်။

ပရိတ်သတ်များဘေးသို့ ရှောင်ကွင်းသွားကြသောအခါ မြေ
ကွက်လပ်တွင် ခေါင်းစွပ်နက်မှာ ထီးထီးမားမားကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

နေလမားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၀၇

ခေါင်းစွပ်နက်အား မည်သို့မျှ ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်သည်ကို
နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဒေါသစိတ်ကြောင့် ရင်ဆိုင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူ၏အသက်
ဆုံးရှုံးသွားရပေမည်။

ဖခင်အတွက် ခေါင်းစွပ်နက်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန်
အခွင့်အရေး ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်မည့် နည်းလမ်းမှာ မတွေ့မချင်း
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်း မပြုဘဲ ရှောင်နေမည်ဟူသော သဘောပေါက်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဝူးလျှံမှာ မြေပေါ် လဲကျနေသည့် ကျင်းဝမ်း
အား ဖေးမထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျင်းဝမ်းမှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ သွေးများ အန်
ထုတ်နေ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်၏ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်း
ထန်စွာ ရသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

“အစ်ကိုကျင်းဝမ်း၊ ရှင် ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ”

ဟုကြိရာမရသည့်အလား တတွတ်တွတ် မေးနေသည်။

ကျင်းဝမ်းမှာ သူမ၏အမေးကို မဖြေနိုင်တော့ပါ။

ဝမ်းဖုံးက မနေနိုင်တော့ဘဲ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရန် ဟန်
ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ညီမ သူ့ကို ရင်မဆိုင်..”

ကျင်းဝမ်း၏အားယူပြောလိုက်သည့် စကားမှာ တစ်ဝက် တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်ကန့်သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျင်းဝမ်းသည် သွေးများ အန်ထုတ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ ပြီး သေဆုံးသွားလေသည်။

“အစ်ကိုကျင်းဝမ်း...အစ်ကိုကျင်းဝမ်း”

ဂူးလျှံက ကြေကွဲစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

ကျင်းဝမ်းအတွက် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်း မြေပေါ်မှ နုနုထလိုက်ပြီး...

“လူယုတ်မာကြီး သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ခေါင်းစွပ်နက်ထဲ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

သို့သော် သူမအား ဝမ်းဖုံးက ဟန့်တားထားလိုက်လေ သည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဂူးလျှံ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းဖုံးကို ဒေါသတကြီးကြည့်ကာ...

“ရှင်လမ်းဖယ်ပေးစမ်းပါ”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ညီမ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက် စမ်းပါဦး”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၀၉

တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေ သည်။

ဂူးလျှံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ခေါင်းစွပ်နက်၏လက်ချက်ဖြင့် မြေပေါ် လဲကျနေသူများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

“သူတို့ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကြည့်စမ်းပါ”

ဝမ်းဖုံး၏စကားကြောင်း ဂူးလျှံ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် လေသည်။

ထိုအခါ လဲကျသေဆုံးနေသူများ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ရှေ့တွင် မီးလောင်ကျွမ်းရာ လက်ဝါးရာကြီးများ ကိုယ်စီ ရှိနေသည်ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဂူးလျှံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ဒါ..ဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟုလည်း အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“သူဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာတစ်မျိုး တတ် မြောက်ထားတယ်၊ သူ့ကို ယှဉ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျုပ်ဖခင် သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတယ်ဗျာ”

ဟုပြောပြလိုက်လေသည်။

ဂူးလျှံက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ရှင့်အဖေ သေသွားတယ် ဟုတ်လား”

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်အဖေနဲ့အတူ တစ်အိမ်သားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရပါတယ်၊ ကျုပ်ခရီးထွက်နေလို့ ကံကောင်းပြီး အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပါ။ သူ့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်း လိုက်ရှာနေတာပါဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို ချမ်းသာမပေးဘဲ ဘယ်လောက်အထိ သုတ်သင်ရှင်းပစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ညီမအမြင်ပါပဲ”

မှန်ပေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ဝမ်းဖုံးအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျင်းဝမ်းကိုပင် အရေးမစိုက်တော့ဘဲ စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂူးလျှံ ငိုသွားလေသည်။

သူမသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသည် မှန်သော်လည်း ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု နားလည်ထား၏။

သိုင်းပြိုင်ပွဲဝယ် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာပါက ကြားဝင်မရှုပ်ဘဲ အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာရန် ဖခင်နှင့် မုယီဘုန်းတော်ကြီးတို့က အထပ်ထပ် မှာကြားခဲ့လေသည်။

ကျင်းဝမ်း၏ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဝမ်းဖုံး၏ရှင်းပြမှုကြောင့် သတိဝင်လာလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၁၁

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ပြိုင်ပွဲအား စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ယူထားသည့် သိုင်းသမားများနှင့် ခေါင်းစွပ်နက်တို့ တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် လက်ချက်ဖြင့် သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

လဲကျသွားသူတိုင်း၏ရင်ဘတ်ဝယ် မီးလောင်ကျွမ်းသလို လက်ဝါးရာများ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထို့အပြင်...

“အား”

သိုင်းသမားများသည် သိုင်းလောက စည်းကမ်းကို မစောင့်ထိန်းတော့ဘဲ ခေါင်းစွပ်နက်အား လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်လို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများကို သိုင်းသမားကျင့်ဝတ် လိုက်နာနေစရာ လိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။

အမြန်ဆုံး တားဆီးသုတ်သင်နိုင်ရန် စုဝေး၍လည်းကောင်း၊ လက်နက်များ အသုံးပြု၍လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဓား လှံ လက်နက်များ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ကြပါသော်လည်း...

“ဝုန်း”

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခြမ်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဟင်”

သိုင်းသမားများ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

အကြောင်းမှာ ဓား လုံ လက်နက်များသည် ခေါင်းစွပ်နက် အား ခုတ်ချမိသည်နှင့် အချို့မှာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးသလို အချို့မှာ ပွန်းပဲ့သွားကြကုန်သည်။

သိုင်းသမားများ ဆက်၍ မတိုက်ခံကြတော့ဘဲ ကပျာ ကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ ကောင်းစွာ တွေ့နေရလေသည်။

ဝတ်စုံနက်သည် ဓား လုံ လက်နက် တိုးမပေါက်သည့် သတ်၍ မသေနိုင်သူတစ်ယောက်ပမာ ရှိနေသည်တကား။

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် သူ့ကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးနေရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် အသက်ဆုံးရပေမည်။

အဓိပ္ပါယ်မဲ့ အသက်ဆုံးသွားရခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေရာ ရှောင်တိမ်းပြီး တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်မည့် နည်းလမ်း ရှာကြံသင့်သည်ဟု ဂူးလျှံ နားလည်လိုက်လေသည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၁၃

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

သိုင်းသမားများ နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကို မြင်လျှင် သိုင်းသမားများ ဦးညွတ်ဂါရပ်ပြုလိုက်ကြသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ထုံကျူးမြို့စား ဖြစ်လေသည်။

သူ၏နာမည်မှာ ရှမ်းလီ ဖြစ်ပြီး သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ရှမ်းလီသည် သိုင်းပြိုင်ပွဲအား နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနေသည့် ခေါင်းစွပ်နက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သိုင်းပြိုင်ပွဲလေး ပျက်စီးသွားချေပြီ။

ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ် အတော်များများနှင့် အစောင့်အကြပ် သိုင်းသမား အတော်များများမှာ ခေါင်းစွပ်နက်၏လက်ချက်မိကာ ဖြေပေါ် လဲကျနေ၏။

ပရိတ်သတ် သုံးပုံလေးပုံခန့်မှာ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားအောင် လူတစ်ယောက်

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တည်းက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်ကို ရှမ်းလီ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်ကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျုပ်ဦးဆောင်ကျင်းပတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြားလျှင် ခေါင်းစွပ်နက်မှာ ကောင်းကင်ပေါ် ခေါင်းမောကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှမ်းလီ၏လူများ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ရှမ်းလီက လက်ကာပြလိုက်၏။

အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ရယ်မောပြီးလျှင်...

“ကျုပ်က ဖျက်ဆီးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ထို့၊ ခင်ဗျားတို့ သိုင်းပြိုင်ပွဲက ဘာများ အထင်ကြီးစရာ

ရှိလို့ လဲ၊ ကျုပ်က အရေးစိုက်စရာလို့ ထင်ရမှာလားကွ”

“ဘာကွ”

“ဒီလို မလောက်လေး မလောက်စား ပြိုင်ပွဲမျိုးကို ကျုပ်ကရ မစိုက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၁၅

ရှမ်းလီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကိစ္စတွေမှ စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ်က ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို အရေးမစိုက်ဘူး၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လဲ အရေးမစိုက်ဘဲ စိန်ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ခေါင်းစွပ်နက်သည် သိုင်းပညာ အားကိုးဖြင့် သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးမည့်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေသည်။

ရှမ်းလီ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကကို စိန်ခေါ်ခင် ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းကွက်ကို အရင်ဆုံး စမ်းကြည့်ပါဦးဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ရှမ်းလီကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်တော့မည်ဖြစ်လေရာ သိုင်းသမား

များ အားတက်သွားကြလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ကျုပ်ကို ယှဉ်ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ ခင်ဗျားရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ကျုပ်က ရှောင်လည်းမရှောင်ဘူး၊ မခုခံဘူး၊ ပြန်လည်း မတိုက်ဘူး၊ ကဲ နိုင်အောင် တိုက်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြောင့် ရှမ်းလီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ခင်..ခင်ဗျား”

“ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်မယ်ဆို ဘာလုပ်နေတာလဲ”

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှမ်းလီ အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ..သတိထားပေတော့”

သူက လက်ဝါးနှစ်ဘက်တွင် အတွင်းအား စုစည်းလိုက်
လေသည်။

ရှေ့သို့ လျှပ်တပြက် ခုန်ထွက်ကာ ခေါင်းစွပ်နက်၏ရင်ဝကို
လက်ဝါးဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်ခြင်း မပြုပါ။

ခုခံ ရှောင်တိမ်းခြင်းလည်း မပြုပါ။

လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

ရှမ်းလီ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ သူ၏ရင်ဝတွင် ထိမှန်သွား

လေတော့သည်။

“ဖြန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်ကား ရပ်မြဲအတိုင်းရပ်လျက်။

ရှမ်းလီသာလျှင် အနောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

“အမယ်လေး”

ခန္ဓာကိုယ် ဒဏ်းဒယိုင်ဖြစ်ကာ လက်နှစ်ဘက် တွဲလောင်း

ကျနေပြီး ညည်းညူနေလေတော့သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဘက်စလုံး သွင်သွင်ကျိုးသွားပြီဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ လက်ဝါးပြင်နှစ်ဘက်စလုံးသည် မီးကျည်

နေလမ်းနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၁၇

မီးခဲများနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ရသည့်အလား နီရဲရောင်ကိုင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်
ပေတော့သည်။

ရှမ်းလီသည် ဘယ်သောအခါမှ သိုင်းပညာ အသုံးပြုနိုင်
တော့မည် မဟုတ်ပါ။

လက်နှစ်ဘက်စလုံးလည်း ပြန်ကောင်းလာနိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါ။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

“ဘယ်လိုလဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ကျုပ်က စိန်ခေါ်
နိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယုံပြီလား”

ဟုမေးလေသည်။

ရှမ်းလီ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ချေ။

ဝေဒနာကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် လဲကျသွား၏။

ရှမ်းလီ၏အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ခေါင်းစွပ်နက်အား မည်သူ
မျှ ရင်မဆိုင်ဝံ့ကြတော့ချေ။

ခေါင်းစွပ်နက်က တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ ရှိနေကြသည်ကို
တွေ့ရပါ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း...

“ဝမ်းဖုံး၊ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ဂူးလျှံ၏လက်ကိုဆွဲကာ...

“လာ ညီမ”

ပြောရင်း ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ဂူးလျှံလည်း ရုန်းကန်ခြင်း မပြုဘဲ လိုက်ပါသွားသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီ

မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းစွပ်နက်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းပြေးလို့ လွတ်မလား”

သူ၏ကြိုးဝါးသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ

၏။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံကား နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေကုန်ပြေး

ကြလေသည်။

မြေကွက်လပ်တစ်ဖက်စွန်းဝယ် ဧည့်ပရိတ်သတ်များ စီး

နင်းလာသည့် မြင်းများထားရာ ယာယီမြင်းစောင်း ရှိနေပါသည်။

ဝမ်းဖုံးက မြင်းစောင်းဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပေ

သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်လည်း ပြေးလိုက်လာသည်။

ရှမ်းလီ ခံလိုက်ရပြီးနောက် ခေါင်းစွပ်နက်အား ဟန့်တား

သူ မရှိတော့ပါချေ။

ခေါင်းစွပ်နက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသဖြင့် ပြေး

လွတ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဝမ်းဖုံး နားလည်လာသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၁၉

ထို့ကြောင့် မြင်းစောင်းသို့ ရောက်လျှင်...

“ဟေး...ဟေး”

အော်ငေါက်ကာ မြင်းများကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ

သည်။

ဂူးလျှံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ဝမ်းဖုံး၏အကြံကို သဘောပေါက် နားလည်

သွား၏။

“ဟေး...ဟေး”

သူမလည်း ကူညီကာ မောင်းထုတ်ပေးသည်။

“ဟီး...ဟီး”

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

များစွာသော မြင်းများသည် မြင်းစောင်းမှ တစ်ဟုန်ထိုး

ပြေးထွက်ကုန်ကြ၏။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ခေါင်းစွပ်နက် အခက်ကြုံသွားတော့

သည်။

မြင်းများ သူ၏ရှေ့မှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြင့် ဖြတ်ပြေးနေ

သဖြင့် ဝမ်းဖုံးနောက်သို့ မလိုက်နိုင်တော့ပေ။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့က မြင်းတစ်ကောင်စီ ဆွဲလျက် ခုန်

တက်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဒုန်းစိုင်းနှင့်လိုက်ကြလေသည်။

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက် ခံပြင်းသွား၏။

“မင်းပြေးလို့ လွတ်မလား”

ဟုကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏အသံသည် တောင်ကုန်းပေါ်ဝယ် ဟိန်းထွက်လာလေ

သည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ကား နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒုန်းစိုင်း

နှင်ကာ ပြေးကြလေတော့သည်။

* * *

လိုက်တမ်းပြေးတမ်း

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

တောလမ်းအတိုင်း မြင်းနှစ်ကောင် နှင်နေသည်။

မြင်းစီးလာသူနှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ ဖြစ်ကြ

လေသည်။

သူတို့သည် ထုံကျူးမြို့မှ အပြင်းနှင်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်

သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု

နားလည်ထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် မရပ်မနား ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ယခုဆိုလျှင် ထုံကျူးမြို့မှ မိုင်တစ်ရာခန့် အဝေးသို့ ရောက်
အောင် ခရီးနှင့်နိုင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံးမှာ နဂိုကပင် ခရီးသွားသည့် အလေ့အကျင့် ရှိသဖြင့်
မထောင်းသာသော်လည်း ဂူးလျှံမှာမူ ပထမဆုံးအကြိမ် ခရီးထွက်
လာခြင်း ဖြစ်သလို မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်မို့ ပင်ပန်းနွမ်း
နယ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချက်ကို ရိပ်မိသော ဝမ်းဖုံးက...

“ရှေ့မှာ ခဏနားကြရအောင်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဂူးလျှံက ဝမ်းဖုံးမှာ သူမအတွက် ငှညာကာ ပြောခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ သွားနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရလေအောင် ပြေး
နေရသည် ဖြစ်သော်လည်း ဂူးလျှံနှင့် အတူတကွ ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ
စိတ်ထဲကြည်နူးနေမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်လာကြပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်
ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဂူးလျှံက မြင်းဇက်ကြိုးဆွဲကာ ရပ်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ရပ်လိုက်သည်။

ဂူးလျှံက ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏အကြည့်အမိပ္ပါယ်ကို ဝမ်းဖုံး နားလည်မိသည်။

ရင်ထဲမှ ကြည်နူးမှုများ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ဂူးလျှံက...

“အစ်ကိုက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခေါင်းစွပ်နက်နဲ့
အစ်ကို ဘယ်လိုဆုံဆည်းခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလားဟင်”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

ထိုသို့ မေးလာမည် မထင်မိပါချေ။

သက်ပြင်းထပ်မံချမိပြန်သည်။

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အစ်ကို မသိပါဘူး ညီမရယ်၊ သူနဲ့
ဆုံတွေ့ရတာကတော့ ဖေဖေရဲ့မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာပါ။
အဲသည်တုန်းက...”

သူက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ရှင်းလင်း
ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံဆုံးလျှင် ဂူးလျှံက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်လိုက်သည်။

“အတော်ထူးဆန်းတဲ့သူပဲ”

ဟုမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ညီမအမြင်ပုံအစ်ကို

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

က ရင်ဆိုင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို တွေ့အောင် ရှာရဦးမှာပဲ”
ဟုပြောလေသည်။

ဝူးလျှံက...

“အစ်ကို”

“ပြောပါ ညီမ”

“ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောလေ အစ်ကို နားထောင်နေပါတယ်”

ဝူးလျှံက...

“မုယိဘုန်းတော်ကြီးကို အစ်ကိုသိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

သူမ ဖခင်၏မိတ်ဆွေ မုယိဘုန်းတော်ကြီးကို ဝမ်းဖုံး သတိ
ရလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်...

“တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဘုံကျောင်းမှာ ညီမနဲ့ စကားပြောနေတဲ့
ဘုန်းတော်ကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို သူ့ဆီကို သွားပါလား”

“ဘာသွားလုပ်ရမလဲ ညီမရဲ့”

ဝမ်းဖုံး နားမလည်နိုင်စွာ မေးလေသည်။

ဝူးလျှံက...

“မုယိဘုန်းတော်ကြီးဟာ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်တယ်၊
သိုင်းလောကအကြောင်း သိထားတယ်၊ သူက ထူးဆန်းတဲ့ သိုင်း
ပညာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လေ့လာထားတယ်လို့ ဖေဖေက ပြောဖူး
တယ်”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၂၅

ပြောပြီးမှ ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒါ...ဒါဆိုရင် ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ ဘယ်လို သိုင်းပညာမျိုး
လေ့ကျင့်ထားတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိရနိုင်
တာပေါ့နော်”

“ညီမလဲ သည်လိုပဲ ထင်တယ်”

ဝမ်းဖုံးက...

“ညီမ သူ့ဆီကို အစ်ကိုကို လိုက်ပို့လို့ မရဘူးလားဟင်”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဝူးလျှံ ပြုံးလိုက်သည်။

“လိုက်ပို့နိုင်တာပေါ့ရှင်၊ အစ်ကိုကို ကူညီဖို့လဲ တိုက်တွန်း
ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမရယ်”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကဲ အစ်ကို လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လိုက်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီ စိုင်းနှင်းကာ ဝဲဘက်
လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်
သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

အမှောင်မရောက်၊ နေခြည်မပျောက်မီ ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့
သည် မုယိဘုန်းတော်ကြီး ရှိသည့် ဘုံကျောင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ
သည်။

ဘုံကျောင်းတွင်းဝယ် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းအောင်
ထွန်းညှိထား၏။

ဘုံကျောင်းအတွင်းဝယ် အမွှေးတိုင်များမှာ နံ့သာနံ့များ
သင်းပျံ့နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဘုံကျောင်း၏တံခါးမကြီး ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထား၏။

ဘုံကျောင်းသည် မည်သူမဆို အချိန်မရွေး လာခွင့်ရှိသည့်
အများပြည်သူနှင့် သက်ဆိုင်သည့် နေရာတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

ဘုံကျောင်းအတွင်းဘက်ဝယ် သီးသန့်အခန်းတစ်ခု ရှိပေ
သည်။

သီးသန့်အခန်းတွင်းဝယ် လူသုံးယောက် ရှိနေကြ၏။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ မုယိဘုန်းတော်ကြီး၊ ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံ
တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

မုယိသည် ဝမ်းဖုံးတို့အား သစ်သီးဝလံများ၊ မျှော်ရည်များ
ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

ဂူးလျှံက ဦးဆောင်ပြီး ဝမ်းဖုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်
အပျက်များကို ပြောပြလိုက်၏။

ထုံကျုံးမြို့ပြင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

မုယိ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့၏ ပြောစကားများကို လေးလေးနက်
'နက်' တွေးတောစဉ်းစားနေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံကလည်း အလိုက်သိသိ ငြိမ်နေကြသည်။

အခန်းတွင်းဝယ် လူသုံးယောက် ရှိနေပါလျက် အပ်ကျသံ
ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အေးမြသော ည
လေများ တိုးဝင်လာလေသည်။

မုယိ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“တော်တော်နက်နဲတဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာတာ
ကိုး”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြသည်။

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မုယိသည် ခေါင်းစွပ်နက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
တွေ့တော့စဉ်းစားမိပြီဟုလည်း ယုံကြည်ကြ၏။

မုယိက ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်ကာ...

“မင်းအဖေ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာရယ်၊ ရန်သူဟာ
ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းက ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်
လာအောင် ပြောပြခဲ့ပေမယ့် မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောမပြ
သေးဘူးနော်”

မေးလိုက်လေ၏။

ဝမ်းဖုံးက...

“ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်ပါ ခင်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးအား မုယိက မျက်လုံးဖြူကြည့်ကာ...

“ဝမ်းရှောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ဝမ်းရှောင်ရဲ့သားကိုး”

ဝမ်းဖုံး အံ့သြသွား၏။

“ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သိနေလို့လားဗျာ”

မုယိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့ကွာ၊ သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်ဆိုရင် သိုင်းလောက
သားတိုင်း သိကြတာပဲ၊ ဂူးလျှံရဲ့အဖေဟာ ဝမ်းရှောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ပဲ”

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၂၉

လိုက်မိကြလေ၏။

မုယိက...

“ဝမ်းရှောင်လိုလူမျိုး၊ ရှမ်းလီလိုလူမျိုးတောင်မှ မတတ်နိုင်
ကြဘူးဆိုတော့ ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”

ဟုမှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်အား မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည် သိလိုစိတ်များ
ပို၍ ပြင်းပြနေကြလေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့က မုယိဘုန်းတော်ကြီး ပြောလာမည့်
စကားကို နားစွင့်နေကြ၏။

မုယိက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိနိုင်ကြတဲ့
အပြင် ဘယ်လိုသိုင်းပညာ အသုံးပြုတယ်ဆိုတာလဲ မသိအောင်
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှတယ်၊ သူ့ကို ရှင်းပစ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူဟာ
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီက သိုင်းပညာသင်ခဲ့သလဲ၊ သူ့ရဲ့ထက်မြက်မှု
ဟာ ဘာလဲ၊ ပျော့ကွက်ဟာ ဘာလဲ၊ သည်အချက်တွေ စုံစုံလင်လင်
သိထားသင့်တယ်”

ဂူးလျှံက...

“ဘာက သိုင်းလောကအကြောင်း နဲ့နဲ့စပ်စပ် နားလည်
လေတော့ သည်အချက်တွေကို ရှင်းပြနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ ယူဆမိ
ခဲ့ကြပါတယ်ရှင်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

မုယိ ပြုံးလိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အင်း ကျပ်က ဗဟုသုတ ရှိတယ်ဆိုရုံလောက်ပါပဲ”

“ဘာဘာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်”

မုယိက...

“ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဝမ်းရှောင်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာလဲဆိုတာ တွေးတောစဉ်းစား အဖြေရှာဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်”

“ဘာဘာ ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

ဝမ်းဖုံး စိတ်မသက်မသာဖြင့် ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

မုယိက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ခေါင်းစွပ်နက်အကြောင်း ဖော်ထုတ်ရာမှာ သူ့ရဲ့ထူးခြားချက် ဖြစ်တဲ့ သိုင်းပညာကို အခြေခံပြီး စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ဝူးလျှံက ထောက်ခံသည်။

သူတို့သည် မုယိ ပြောအားရှိရန် တစ်လှည့်စီ ထောက်ခံနေကြသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

မုယိက...

“သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဓားလုံလက်နက် မပေါက်ဘူးဆိုတာ အဓိကအချက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်မီရင် လောင်ကျွမ်းသလို မည်းနက်တဲ့ လက်ဝါးရာ အထင်းသား ပေါ်လွင်ခဲ့တယ်၊ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်နဲ့ပဲ တစ်ဖက်လူ သေဆုံးသွားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၃၁

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဝူးလျှံတို့ ပြိုင်တူ ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

မုယိက...

“ဒီလို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်က သိုင်းလောကမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းဖုံးနှင့် ဝူးလျှံတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

မုယိကို ငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို နားစွင့်နေလိုက်ကြလေသည်။

မုယိက ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲသည်တုန်းက သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ နေဓားပိုင်ရှင်နဲ့ လစားပိုင်ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူဟာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းက ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပဲ”

ဝူးလျှံက...

“ဘာဘာ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပါလားဟင်”

ဟုတိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

မုယိက...

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝူးချိုကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့၊ သူက ကျုပ်ထက် ပိုသိတယ်၊ ကျုပ်ခန့်မှန်းတာ အခုပေါ်ပေါက်နေတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ဟာ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းက ပျောက်သွားတဲ့ မီးလက်ဝါးကျွမ်းနဲ့ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“ဗျာ”

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းမှ မီးလက်ဝါးကျမ်းအား စာကြည့်ဆောင်၌ တာဝန်ကျသည့် ကဝိရသေ့၏ တပည့် ဖုံးကြူးဆိုသူက ခိုးယူထွက်ပြေးသွားပေသည်။

ကဝိရသေ့၏တပည့် ဖုံးကြူးအား ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းနှင့် သိုင်းလောကသားများ မြေလှန်ရှာဖွေကြပါသော်လည်း ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို လူကြီးသူမများ၏ ပြောစကားကြောင့် သူတို့ ကြားဖူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

မုယိက...

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် သည်လို ပြောရသလဲဆိုရင် မီးလက်ဝါးကျမ်းကို လေ့ကျင့်အောင်မြင်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပေါက်ကွဲတော့မယ့် မီးတောင်ကြီးတစ်ခုနဲ့အလား သဏ္ဌာန်တူတယ်။ မီးလက်ဝါးကျမ်းဟာ နေရောင်ခြည်ကနေပြီး စွမ်းအားတွေ၊ တန်ခိုးသတ္တိတွေကို ရယူတယ်။ လေ့ကျင့်အောင်မြင်ပြီးတဲ့နောက် ဓားလုံလက်နက် မတိုးပေါက်နိုင်တော့ဘူး”

သူ၏ရှင်းပြမှုကို နားလည်သလိုလိုနှင့် နားမရှင်းဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“နေခြည်ကနေ စွမ်းအားတွေ ယူတာ ဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

မုယိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ မီးလက်ဝါးကျမ်းဟာ သူတစ်ပါးကို ဖျက်ဆီးတတ်သလို မိမိကိုယ်ကိုလဲ ဖျက်ဆီးစေတတ်တာမို့ ဘယ်သူမှ မလေ့လာရဘူးလို့ ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းချုပ်က အမိန့်ထုတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မလေ့လာခဲ့ကြရဘူး။ ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ ခန့်မှန်းပြီး ပြောနေရတာ”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

မုယိက...

“မီးလက်ဝါးကျမ်းရဲ့ ယေဘုယျသဘောကတော့ မိမိကိုယ်ကို နေလုံးကြီးလို ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းလိုက်တာပဲ။ သွေးသားတွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေအားလုံး နေလုံးကြီးလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဓားလုံတွေသာမက မြစ်တွေ ချောင်းတွေပါ အရည်ပျော်သွားနိုင်တဲ့၊ ခန်းခြောက်သွားနိုင်တဲ့ အပူစွမ်းအားကို အဓိကထား ကျင့်တာပေါ့။ အပူလွန်က ရင် ဘာဖြစ်သလဲ။ မီးလက်ဝါးကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်အောင်မြင်တဲ့လူဟာ နောက်ဆုံးမှာ လွန်ကဲတဲ့ အပူဓာတ်ကြောင့် ဦးနှောက်ပျက်ပြီး ရူးသွပ်သွားတတ်ကြတယ်”

ဂူးလျှံနှင့် ဝမ်းဖုံးတို့က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြ၏။

မုယိက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ပြောပြတာဟာ ဟိုတုန်းက ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းက

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရသေ့ကြီးတစ်ပါးဟာ လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ။ သူဟာ ဓားလုံ
လက်နက်တွေကို မမှုတော့ဘူး။ မီးလက်ဝါးသိုင်းကို အောင်မြင်
အောင် လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့လို့ ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်လက်မြန်
သွားတဲ့အခါ ထင်ရာလျှောက်လုပ်တော့တာပဲ”

သူသည် လွန်စွာမှပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သိနိုင်လေ
သည်။

သူပြောသည့် စကားများသည် အစီအစဉ်မကျဘဲ ဖြစ်နေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းမှ ရသေ့တစ်ပါးသည် မီးလက်ဝါးကျမ်းကို
လေ့ကျင့်အောင်မြင်ပြီးနောက် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည့်ဒဏ်
နှင့် နဂိုကတည်းက ထူးခြားသော စွမ်းအားများ ရှိနေသည့် မီးလက်
ဝါးကျမ်း၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ နောက်ဆုံး ရူးသွပ်သွားခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း ဝမ်းဖုံးတို့ နားလည်မိကြသည်။

ထို့အပြင်...

ထိုမီးလက်ဝါးသိုင်း တတ်မြောက်သွားသည့် ရသေ့ကြီးမှာ
ရူးသွပ်ကာ သူများ ဒုက္ခပေးသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း
မကောင်း၊ အခြားသူများကိုလည်း အန္တရာယ် ဖြစ်စေသည့် သိုင်းကျင့်
စဉ်ဟု ထိုက်ကျိုဂိုဏ်းချုပ်က သတ်မှတ်ကာ သင်ကြားခြင်း မပြုရဟု
ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်၏သိုင်းပညာနှင့် မီးလက်ဝါးသိုင်းကျမ်းမှာ
တူညီမှုများ ရှိနေသည်ကိုလည်း ဆင်ခြင်လာမိကြသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၃၅

ခေါင်းစွပ်နက် ရောက်လာသည်နှင့် ပူလောင်အိုက်စပ်မှု
များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် လူကောင်းတစ်ယောက်တက် ရူးသွပ်
နေသူတစ်ယောက်နှင့် ဝိုက်နေ၏။

ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။

“ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ မီးလက်ဝါးကျမ်းကို လေ့ကျင့်ခဲ့တာပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

မှယီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“အခုအတိုင်းဆို သိပ်ကို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်က ဓားလုံမပေါက်တာရယ်၊ သူ့ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက် မိသွားရင်
မီးလောင်ကျွမ်းတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုး ရတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒါတွေဟာ မီး
လက်ဝါးကျမ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပဲ”

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့် ပူးလျှံက...

“ဒီလက်ဝါးသိုင်းကျမ်း လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ထားတဲ့လူကို
ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲဟင်”

ဟုမေးလိုက်၏။

သူ၏အမေးစကားက အဓိကကျလှ၏။

ပြဿနာတစ်ခုလုံး၏ အရေးအကြီးဆုံးအချက် မဟုတ်ပါ
လား။

မှယီက...

“ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ ခပ်ခက်ခဲပဲ”

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့လူတွေ မရှိကြတော့လို့ပေါ့”

“ရှင်”

မုယိ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ထိုက်ကျိုက်ကားမှာ မီးလက်ဝါးသိုင်း လေ့ကျင့်တတ်မြောက် သွားတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ တတ်မြောက်သွားခါစ မှာ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဖောက်ပြန်လာတယ်။ နေ့ မြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသလိုပဲ။ စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ် တယ်။ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ မရတော့ဘူး။ သူ့ကြောင့် သိုင်း လောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးမလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ပူးလျှံနှင့် ဝမ်းဖုံးတို့က နားထောင်နေကြ၏။

ယခင်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် မီးလက်ဝါးသိုင်း တတ်မြောက် ထားသူအား ရင်ဆိုင်သည့် နည်းလမ်းအတိုင်း ယခု ပေါ်ပေါက်နေ သည့် ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

မုယိက...

“အဲဒီ ရသေ့ကြီး သောင်းကျန်းလွန်းတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေချိန်မှာ လူထူးလူဆန်းနှစ် ယောက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်”

“လူထူးလူဆန်းတွေ ဟုတ်လား”

ပူးလျှံက မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေ သည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင်(ပ) ❖ ၁၃၇

မုယိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“တစ်ယောက်က ‘နေဓား’ပိုင်ရှင် ဖြစ်တယ်။ ကျန်တဲ့တစ် ယောက်က ‘လစား’ပိုင်ရှင်ပဲ။ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်မယ်ဆိုရင် လဲ ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တက်ညီလက်ညီ ရင် ဆိုင်ခဲ့ကြလို့သာ ရူးသွပ်နေတဲ့ ရသေ့ကြီး ဇာတ်သိမ်းသွားတာပဲ”

ဝမ်းဖုံး ပိုင်ကျသွား၏။

နေဓားနှင့် လစားအကြောင်း ကျူးရုံးက တဖွဖွ ပြောခဲ့ဖူး သည်။

သူ၏ဖခင်သည်လည်း လူသိမခံဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ရှာ၏။

ရှာဖွေ၍ ရသမျှ၊ စုံစမ်း၍ ရသမျှကိုလည်း မှတ်တမ်းပြုစု ထားသည်။

ထိုမှတ်တမ်းစာအုပ်များလည်း ပျောက်ဆုံးနေ၏။

မီးလက်ဝါးကျမ်းနှင့် နေဓား-လစားတို့ သက်ဆိုင်နေသည့် ဆိုလျှင် ‘ယခု ပေါ်ပေါက်နေသည့် ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်ရာဝယ် ဝမ်းဖုံးက မုယိကို ကြည့်လိုက်သည်။

မုယိက...

“မီးလက်ဝါးကျမ်း တတ်မြောက်ထားတဲ့လူဟာ ဓားလို့ လက်နက် မတိုးနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် နေဓားနဲ့ လစား နှစ်လက်ပေါင်းပြီး တိုက်ခိုက်တာကိုတော့ မခံနိုင်ခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ အခု ပေါ်ပေါက်လာ

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခွဲတဲ့ ခေါင်းစွပ်နက်ဟာ ကကိရသေ့ရဲ့တပည့် ဖုံးကြူး ဖြစ်ခဲ့ရင် သူက
မီးလက်ဝါးသိုင်းကို တတ်မြောက်ထားပြီဆိုရင် နေဓားနဲ့ လဓားကို
တွေ့အောင် ရှာနိုင်မှ သူ့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်တော့မှာပဲ”

ဟုပြောပြ၏။

ဝမ်းဖုံး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်ကား အန္တရာယ်ပြုဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေ၏။

အချိန်မရွေး သူ့ထံ ရောက်လာနိုင်သည်။

ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ရန် နေဓားနှင့် လဓားသည်လည်းကောင်း၊

နှစ်ပေါင်းများစွာ မည်သူမျှ ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့သည့် ရတနာဓားနှစ်လက်
ကို သူက တွေ့အောင် ရှာနိုင်ပါမည်လော။

ရတနာဓားနှစ်လက် ရှာမတွေ့မီ ခေါင်းစွပ်နက်၏ လက်
ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားဖို့ များပေသည်။

ဝူးလျှံက...

“ဒုက္ခပဲ၊ ရတနာဓားနှစ်လက်အကြောင်း လူတိုင်း သိကြပေ
မယ့် ဘယ်သူမှ ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှာမတွေ့လို့ သူလုပ်သမျှ
ခံနေရမယ်ဆိုရင် အားလုံး သေသွားဖို့ပဲ ရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

မုယိ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

အခြားသော နည်းလမ်းများ ရှာဖွေစဉ်းစား၍ မရသည့်
သဘော ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း တွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါသထွက်လာလေ
သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၃၉

အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“ကျွန်တော်တွေ့အောင် ရှာပြီး သူ့ကို ရင်ဆိုင်မယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝူးလျှံနှင့် မုယိတို့က သူ့အား အထတ်တလန့် ကြည့်လိုက်
ကြလေတော့သည်။

* * *

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝမ်းဖုံး အံတင်းတင်းကြိတ်ထား၏။

ကြောက်ရွံ့စိတ်များသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖယ်ခွာသွား
ချေပြီ။

ရတနာစားနှစ်လက်ကို ရအောင် ရှာဖွေကာ ခေါင်းစွပ်နက်
နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အကယ်၍ ရှာဖွေနေစဉ် ခေါင်းစွပ်နက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကာ
အသတ်ခံရမည်ဆိုလျှင်ပင် သူက မူတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့လို လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက် မဆိုထားနှင့် ထိပ်သီး
သိုင်းသမားကြီးများပင်လျှင် ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်မည်
မဟုတ်ကြောင်း သိရပြီ မဟုတ်လား။

ခေါင်းစွပ်နက်အား ရင်ဆိုင်နိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော နည်း
လမ်းမှာ ရတနာစားနှစ်လက်ရအောင် ရှာဖွေရန် ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ မည်သို့ ခံစားနေရသည်ကို မုယိ ရိပ်မိလေ
သည်။

ဝမ်းဖုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဂူးလျှံရဲ့ဖခင် ဂူးချီနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ လိုဦးမယ်ကွ”
ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ငြင်းပယ်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်၏။

ရတနာစားနှစ်လက်ကို ရှာဖွေရန်မှလွဲပြီး အခြားမည်သည့်
ကိစ္စအတွက်မှ အချိန်ကုန် မခံနိုင်တော့ချေ။

သို့သော်...

မုယိ ဆက်ပြောလိုက်သည့် စကားကြားရသောအခါ ပါးစပ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၄၁

အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဂူးချီဟာ မင်းအဖေ ဝမ်းရှောင်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ပဲ၊ သူတို့ဟာ မင်းရဲ့အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများခဲ့ကြ
တယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဆက်ဆံတော့ဘဲ ရှောင်နေခဲ့ကြ
တာ အတော်ကြာပြီ၊ သူက မင်းအဖေနဲ့ အမေ အကြောင်း မကြာ
ခဏ ပြောတယ်၊ မင်းအမေဟာ မင်းကို ထားပြီး အိမ်က ထွက်သွား
ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြောဖူးတယ်၊ မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်မှာ
ပဲ၊ သူ့ကို သွားတွေ့ဖို့ ကျုပ်တို့ကဲ့တုန်းရမှာပဲ”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းဖုံး ပါး
စပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

မုယိကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်..ကျွန်တော့်အမေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကျွန်..ကျွန်တော့်အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးတာနဲ့
သေဆုံးသွားတယ်လို့ ဖေဖေ ပြောခဲ့တာပဲ”

“ဟေ”

မုယိ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို ဂူးချီ ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ ကျုပ်တော့ သိပ်
မသိလှပါဘူး၊ အင်းလေ၊ ဝမ်းရှောင်ဟာ ဇနီးအပေါ် အထင်လွဲပြီး
အိမ်က မောင်းထုတ်ခဲ့တာပဲ၊ သူက မင်းအမေ သေသွားပြီလို့ ပြော
တာ သဘာဝကျပါတယ်လေ”

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျွန်..ကျွန်တော့်အမေ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးတယ်
ပေါ့”

မုယိ ခေါင်းညိတ်ကာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

မိခင်မှာ သူ့အား မွေးပြီးသည်နှင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု
ဖခင်၏စကားအရ သိခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သူ၏မိဘနှစ်ပါး၏ နောက်ကြောင်းရှာဖွေ
တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိလာရချေပြီ။

အဖြစ်မှန်ကို သိလိုစိတ်များ ပြင်းပြလာ၏။

သူ၏နဖူးပေါ်ဝယ် ချွေးများ စို့လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အိုက်
စပ်စပ် ဖြစ်လာသည်။

ဝမ်းဖုံးက မုယိနှင့် ဂူးလျှံတို့အား ကြည့်လိုက်၏။

မုယိနှင့် ဂူးလျှံတို့၏နဖူးပေါ်ဝယ် ချွေးသီးကလေးများ စို့နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

ရုတ်တရက် ဝမ်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး..

“သူလာနေပြီ”

ဟုလွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

အတိတ်

“မင်းမေမေ သေသွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုထိ
အသက်ရှင်နေသေးတယ်”

မုယိ၏စကားသံ နားထဲဝယ် ပဲ့တင်ထပ်နေတော့သည်။

ဘယ်သောအခါမှ မမျှင်လင့်ခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ကြား
လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မိခင်မှာ သူ့အား မွေးဖွားပြီးသည်နှင့် မီးတွင်းထဲမှာ
ပင် သေဆုံးသွားသည်ဟု ဖခင်က ပြောပြခဲ့သည်။

လူမှန်းသိတတ်သည့် အချိန်မှစ၍ ယခုအထိ ဖခင်၏စကား
အတိုင်း မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီဟု နားလည်ယုံကြည်ထားခဲ့
သည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိခင်ဖြစ်သူအား ဖြူသည် မည်းသည် မသိခဲ့ရသလို ပျော်ရွှင်နေသည့် မိသားစု တွေ့တိုင်း၊ မိန့်ဖုန် ရှိလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟု တွေးမိခဲ့သည်။

မိခင်ရှိလျှင် မည်သည့် အသက်အရွယ်ရောက်ပြီ၊ မည်သို့ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည် စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရစမြဲ။

ထို့ကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသည်ဟု ကြားရသောအခါ ရုတ်တရက် လက်ခံရန် ခက်ခဲနေပေသည်။

လက်ခံလိုက်မည်ဆိုလျှင် ဖခင်ကြီးက အဘယ်ကြောင့် မိခင်သေဆုံးသွားပြီဟု အပြတ်ပြောခဲ့သည်ကို သံသယ ဖြစ်ရမည်။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် တစ်သက်လုံး မဆုံနိုင်တော့အောင် မိခင်ဖြစ်သူအား လုံးဝမမျှော်လင့်နိုင်အောင် ဖခင်ကြီးက ပြောခဲ့သည်မှာ အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဝမ်းဖုံးမှာ တွေးတောစဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်လာ၏။

ရင်ထဲတင်းကျပ်လေးလံလာသည်။

ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ချွေးများ ထွက်လာ၏။

ပြဿနာကို အစဖော်ပေးခဲ့သည့် မုယိကိုပင် ဖြေရှင်းခိုင်းရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မုယိကို ကြည့်လိုက်၏။

မုယိမှာ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှိနေပါ၏။

သူ၏နဖူးပြင်နှင့် ဦးရေပေါ်ဝယ် ချွေးများ စို့နေသည်။

အမှတ်မထင် ဂူးလျှံကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့ တွဲလွဲခဲ့နေသည်ကို တွေ့ရ

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၄၅

သည်။ အခန်းထဲဝယ် အပူရှိန်မြင့်တက်လာပြီး အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်လာသည်ဟု တဖြည်းဖြည်း ခံစားလာရသည်။

အခန်း၏ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားပါ၏။

အေးမြသည့် ညလေများ တိုက်ခတ်တိုးဝင်နေသည်ပင်...

ပူလောင်အိုက်စပ်မှုသည်...

ဝမ်းဖုံး မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး...

“သူလာနေပြီ”

ဟူ၍ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

* * *

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မုယိ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည့် ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်ကာ...
“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟုမေးလေသည်။
ဂူးလျှံလည်း ဝမ်းဖုံးအား နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေ၏။
ဝမ်းဖုံးက...

“သူလာနေပြီ၊ မီးလက်ဝါးကျမ်း တတ်မြောက်ထားတာမို့
သူရောက်လာရင် ပူလောင်အိုက်စပ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာတယ် မဟုတ်
လား၊ အခု...”

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။
မုယိလည်း မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေ

သည်။
ဝမ်းဖုံး၏စကားကို ချက်ချင်းထောက်ခံလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဂူးလျှံ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။
“ကျွန်...ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မင်းတို့ ထွက်ပြေးဖို့ အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ ပုန်းနေမှ ဖြစ်
မယ်၊ ကဲ လာ ကျုပ်နောက်လက်ခွဲ”
မုယိက အခန်းတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ပြေးသွားလေ

သည်။
ဂူးလျှံနှင့် ဝမ်းဖုံးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၄၇

သူတို့ ဘာမှ ပြောမနေကြဘဲ မုယိနောက်သို့ ပြေးလိုက်
သွားကြ၏။

အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်လျှင် ပို၍ ပူလောင်အိုက်စပ်လာ
သည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

မုယိက...

“မြန်မြန်လာကြ”

ခေါ်ရင်း သူတို့ ထွက်လာသည့် အခန်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်
လျက် ရှိသော အခန်းတစ်ခုအတွင်း ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ထိုအခန်းမှာ သူ၏အိပ်ခန်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အခန်းထောင့်၌ ရှိနေသည့်
ကြေးခုတင်ကြီးအောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် အံ့ဖုံးတစ်ခု ရှိနေသည်
ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မုယိက အံ့ဖုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး...

“အထဲကို မြန်မြန်ဝင်ကြ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့မှာ စဉ်းစားတွေးတောနေရန် အချိန်မရှိ
ကြပါချေ။

လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက် ပြေးဆင်းလိုက်
ကြ၏။

အောက်ဘက်ဝယ် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေပါသည်။

မုယိက...

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ကျုပ်က သူ့ကို လှည့်စားပြီး မောင်း

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထုတ်လိုက်မယ်၊ အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ ထွက်မလာကြနဲ့”

ပြောပြီး အံ့ဖုံးတံခါးကို ဝိတ်လိုက်သည်။

တဖန် ကြေးခုတ်ကြီးကို မကွာ အံ့ဖုံးကို မမြင်ရအောင် ဖုံးကွယ်ထားလိုက်လေသည်။

အံ့ဖုံးတံခါးပေါက် ဝိတ်သွားလျှင် အောက်ဘက်ဝယ် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားသည်။

ဝှေးလျှံသည် အမှတ်မထင် ဝမ်းဖုံးလက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

ဝမ်းဖုံးကလည်း ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်စွာ ရှိနေကြသည်ကိုပင် သတိမပြုမိလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြလေတော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၄၉

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မုယိ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

အပြင်ဘက် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့၏။

ဆင်းတုတော်များထားသည့် အခန်းသို့ ရောက်လျှင် လူ

တစ်ယောက် ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး

မျက်နှာပေါ်တွင် ခေါင်းစွပ်တစ်ခု စွပ်ထားသည်။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ အပူငွေ့တစ်ခု ထွက်ပေါ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

မုယိသည် မျက်နှာပျက်မသွားရလေအောင် ကူခြေဆယ်လိုက်၏။

ဝမ်းဖုံး ပြောပြသည့် ရုပ်သွင်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူညီနေသည့် ခေါင်းစွပ်နက်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုခေါင်းစွပ်နက်၏လက်ချက်ကြောင့် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားသည့် သိုင်းဆရာဝမ်းရှောင်နှင့် ထုံကျူးမြို့စားတို့မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရပေသည်။

သူသည် ရှောင်လင်ကျောင်း၌ သိုင်းပညာနှင့် စာပေကျမ်းဂန်များ လေ့လာသင်ကြားခဲ့သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်၏အမိန့်ဖြင့် ဤဘုံကျောင်းသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏သိုင်းပညာ ခေသည်မဆိုနိုင်သော်လည်း ပုစိန်ရှောင်

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နှင့် ထုံကျူးမြို့စားတို့အား မိမိမဟုတ်ပါ။
 ခေါင်းစွပ်နက်အား သူက အဘယ်မှာလျှင် ယှဉ်နိုင်အံ့နည်း။
 ခေါင်းစွပ်နက်သည် သိုင်းလောကအား ဖျက်ဆီးမည့်သူ ဖြစ်
 ကြောင်း နားလည်ထားသည်။
 သူလည်း ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့
 မြင်းက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။
 သူနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပတ်သက်ဖူးသည်မဟုတ်ရကား
 ရုတ်တရက် ဒုက္ခပေးလာမည်မဟုတ်ဟု ထင်မိ၏။
 မုယိက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်...
 “ဒကာကြီးက ဘယ်သူပါလိမ့်”
 တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ စူးစမ်းလိုက်လေသည်။
 ခေါင်းစွပ်နက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ဘုံကျောင်းနံရံများပင် တုန်ခါသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။
 မုယိ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
 “ဒကာကြီး...ဒါဟာ ဘုံကျောင်းတစ်ခုဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ဘုံ
 ကျောင်းထဲမှာ ရှာရုံညည်း မလုပ်သင့်ဘူး”
 ဟု တားမြစ်လိုက်သည်။
 ခေါင်းစွပ်နက်က ရယ်မောပြီးမှ...
 “အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဝမ်းဖုံး ဘယ်မှာလဲ၊ ခေါ်လိုက်”
 ရိုင်းပျ မောက်မာစွာ ပြောလာလေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၅၁

မုယိ ရင်ထိတ်သွား၏။
 သူက ဘာမှမသိသူ တစ်ယောက်ပမာ...
 “ဒကာကြီး...ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်က ဝမ်းဖုံးလဲ၊
 ဒကာကြီးပြောတာ ကျုပ် နားမလည်ပါလား”
 “ခင်ဗျား ဘာကြောင့် လိမ်ပြောနေတာလဲ”
 ဝတ်စုံနက် ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။
 တဆက်တည်းပင် ဘုံကျောင်းနံရံကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ
 လိုက်လေသည်။
 “ဝုန်း”
 ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အုတ်နံရံမှ အင်္ဂတေအမှုန်များ ကွာကျလာသည်။
 လက်ဝါးရာကြီးတစ်ခုလည်း နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့
 သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။
 မုယိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ဒကာကြီး အကုသိုလ်ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဘုံကျောင်းထဲမှာ”
 “ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”
 ခေါင်းစွပ်နက် ကြားဖြတ် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။
 မုယိ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
 ခေါင်းစွပ်နက်က...
 “ဝမ်းဖုံး ဘယ်မှာလဲ”
 ဟုမေးလိုက်၏။
 သူ၏အသံ ခက်ထန်မာကျောနေသည်။

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မုယိက သူကျေနပ်သည်အထိ အဖြေမပေးနိုင်လျှင် ရန်မှ
 တော့မည့်အသွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေတော့သည်။
 မုယိ အံကြိတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ် မသိဘူး”
 “ဘာ”
 စကားသံနှင့်အတူ ခေါင်းစွပ်နက်က မုယိအနီးသို့ ရိပ်ခနဲ
 ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။
 မုယိ ရင်ထိတ်သွား၏။
 ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။
 သို့သော်...
 ခေါင်းစွပ်နက်သည် သူနှင့် နီးကပ်စွာ ရှိနေချေပြီ။
 မီးပုံကြီးတစ်ခု အနား၌ရှိနေသည်ဟုပင် မုယိ ခံစားလာရ
 လေသည်။

“ဒကာကြီး”
 သူ၏စကား မဆုံးမိ...
 “ဝမ်းဖုံး ဘယ်မှာလဲ”
 ခေါင်းစွပ်နက်က အော်ငေါက်လိုက်ပြန်သည်။
 မုယိ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
 သူသည် ဘယ်သောအခါမှ ဝမ်းဖုံး ပုန်းအောင်းနေသည့်
 နေရာကို ထုတ်ဖော်ပြောပြမည် မဟုတ်ပါ။
 “ဒကာကြီးက ဘုံကျောင်းထဲဝင်လာပြီး နှောင့်ယှက်စော်
 ကားတဲ့အတွက် ကျုပ်က သိုင်းပညာ အသုံးပြုခွင့်ရှိသွားပြီ၊ နောက်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၅၃

ဆုတ်လိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။
 သိုင်းပညာ အသုံးပြုမည်ဆိုသည့်စကား ကြားရလျှင် ခေါင်း
 စွပ်နက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
 “ဟား...ဟား...ဟား”
 မုယိသည် မခံနိုင်တော့ချေ။
 ခေါင်းစွပ်နက်အား ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်
 ထားသော်လည်း ခံပြင်းမှုကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းများ
 ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ခေါင်းစွပ်နက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ...
 “ဒကာကြီး လွန်လာပြီ၊ ကံ သတိထားပေတော့”
 စကားဆုံးလျှင် လက်ထဲ၌ကိုင်ထားသည့် တောင်ငွေးဖြင့်
 စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝိုး”
 ကျယ်လောင်သော လေတိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 တောင်ငွေးသည် ခေါင်းစွပ်နက်၏ခါးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
 ရိုက်ချမိလေသည်။
 ခေါင်းစွပ်နက်က ရှောင်တိမ်းရန်၊ သို့မဟုတ် ပြန်လည်တိုက်
 ခိုက်ရန် လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ ဟားတိုက်ရယ်မောနေ၏။
 “ပျောင်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။
 တောင်ငွေးသည် ခေါင်းစွပ်နက်အား လဲကျမသွားစေသည့်

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အပြင် တောင်ဝှေးမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

မုယိက လွှတ်ခနဲ အော်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က....

“ဝမ်းဖုံး ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးလာပြန်သည်။

မုယိ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး၊ သိလည်းမပြောဘူး၊ သတိသာထားပေ
တော့”

သူက လက်ဝါးနှစ်ဘက်တွင် အတွင်းအားကို စုစည်းကာ
ခေါင်းစွပ်နက်၏ရင်ဝကို ရိုက်ချလိုက်၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က ရင်ကော့ပေးလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“ဖျောင်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်ကား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။

မုယိသာလျှင် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။

သူ၏လက်နှစ်ဘက် တွဲလောင်းကျနေသဖြင့် သွင်သွင်ကျိုး
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၅၅

“ဝမ်းဖုံး ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ပြန်သည်။

မုယိ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဦးခေါင်းဖြင့် ခေါင်းစွပ်နက်၏ရင်ဝ
ကို ဝင်ဆောင့်လိုက်၏။

“ခွပ်”

“ဝုန်း”

အရိုးကျိုးသံ သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မုယိ၏ဦးခေါင်း၌သာလျှင်
သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေ
သည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က သူ့အား လည်ကုပ်မှ ဆွဲမကာ ထူလိုက်
၏။

မုယိ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေ၍ပါလာသည်။

“တောက်”

ခေါင်းစွပ်နက် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် အဖြေမရမီ မုယိသေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်ပါ
လား။

မုယိ၏ အလောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်
သည်။

ထို့နောက်...

“ငါက တွေ့အောင် မရှာနိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာကိုး၊ မတွေ့
တွေ့အောင် ရှာပြမယ်”

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုကြိုးဝါးရင်း ဘုံကျောင်းအတွင်း၌ မြေလှန်ရှာဖွေရန် ဟန်
ဖြင့်လိုက်လေတော့သည်။

* * *

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

အပေါ်ဘက်မှ ဆူဆူညည်ညည်အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး
တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့်ပူးလျှံတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မြေအောက်ခန်းအတွင်းဝယ် မှောင်မည်းနေသည်မို့ သဲသဲ
ကွဲကွဲမြင်ရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

မျက်လုံးများ ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်၍ မသဲမကွဲ မြင်နေကြရ
ပါသည်။

သူတို့၏ ရင်ခုန်သံများအား အတိုင်းသား ကြားနေရလေ
သည်။ ကြာသော် ပူးလျှံ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“သူက..”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်းဖုံးက သူမ၏နှုတ်ခမ်းကို လက်
ဝါးဖြင့်ကပ်ကာ တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေးလိုက်လေသည်။

အကြောင်းကား သူတို့၏ခေါင်း အပေါ်ဘက်ဝယ် ပေါ့ပါး
သောခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်
သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၅၇

အပေါ်ဘက် အခန်းတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်
လာသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

ထိုလူသည် မုယီလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ခေါင်းစွပ်နက်
လောဆိုသည်ကိုကား မသိနိုင်ပါချေ။

ထိုကြောင့် အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေခြင်းသည်သာ အ
ကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

မုယီဖြစ်ပါက သူတို့အား အပေါ်တက်ရန် ခေါ်လိမ့်မည်ဖြစ်
သည်။

မုယီမဟုတ်ဘဲ ခေါင်းစွပ်နက် ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင်...

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

အပေါ်မှ ကျယ်လောင်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ပစ္စည်းပစ္စယများ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲပြိုသွားသည့်အသံ ဖြစ်
ပေသည်။

ထိုအသံများကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်းဖုံး ထိတ်လန့်သွား
ရ၏။

မုယီသည် ပစ္စည်းများအား ဖျက်ဆီးပစ်မည့်သူ မဟုတ်ပါ
ချေ။

မုယီ၏ အခြေအနေမဟန်မှန်း နားလည်သဘောပေါက်
သွားလေတော့သည်။

ဆူဆူညည် အသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အပေါ်မှလူသည် အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ဖျက်ဆီးပစ်နေပုံရသည်။

အတော်လေးကြာမှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ခြေသံတရှပ်ရှပ် မြည်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသူ ပြန်ထွက်သွားကြောင်း ခန့်မှန်းလိုရသည်။

ထို့နောက် အသံဗလံဟူသမျှ မကြားရတော့ချေ။

ဝူးလျှံက...

“ထွက်သွားပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဝမ်းဖုံးက တားဆီးခြင်းမပြုတော့ချေ။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ရောက် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သွားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်မတို့ အပေါ်ပြန်တက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“နေဦး”

ဝမ်းဖုံး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာပြီး ဟန့်တားလိုက်လေ

သည်။

ဝူးလျှံက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“သူက ဒီကိုလာနိုင်တယ်ဆိုရင် အစ်ကိုတို့ ဒီမှာရှိနေတယ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၅၉

ဆိုတာ သိလို့ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သူက ထွက်သွားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းပြီး အစ်ကိုတို့ထွက်လာမယ့်အချိန်ကို စောင့်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်”

ဝူးလျှံ ရင်ထိတ်သွား၏။

ခေါင်းစွပ်နက်အား အထင်သေး၍မရပါ။

သူတို့အား ဖမ်းမိဖို့ အသေအလဲကြိုးစားမည် ဖြစ်ရာ ဝမ်းဖုံးပြောသလို ပြုလုပ်ဖို့များပေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ မေးမိလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“အပြင်မထွက်ဘဲ အခြေအနေစောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ သူက စိတ်ရှည်မယ်လို့တော့ မထင်ဘူး၊ အချိန်အကြာကြီး စောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ပုန်းမနေဘဲ တခြားကိုထွက်သွားပြီလား ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတာနဲ့ သူထွက်သွားမှာပဲ၊ အစ်ကိုတို့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့လိုမယ်”

ဝူးလျှံ သဘောတူလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူတို့သည် အမှောင်ထဲဝယ် ဆက်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လှိုင်နေကြတော့၏။

* * *

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခေါင်းစွပ်နက်သည် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောနေ၏။
ရဲရဲနီနေသည့် သူ၏လက်ဝါးကြီးက ရိုက်ချမည့်ဟန် တကဲ
ကဲဖြစ်နေသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဝမ်းဖုံး အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်မိသည်။

သို့သော် အသံသည် လည်ချောင်းအတွင်းဝယ် တစ်ဆို့
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်က သူ၏ရင်ဝတည့်တည့်သို့ လက်ဝါးဖြင့်
တအားရိုက်ချလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံး မလွှတ်တော့ပါ။

အတင်းရုန်းကန် ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားရင်း ဝမ်းဖုံး ဖျတ်
ခနဲ လန့်နိုးလာ၏။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်ဝယ် အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်
နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် အိပ်မက်ထဲ၌ပင် သူ့အား သတ်ပစ်
ရန်ကြိုးစားခဲ့ပေသည်။

ဝမ်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မြေတိုက်ခန်းအတွင်းဝယ် ရောက်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို
ပြန်လည် ဆင်ခြင်မိလာ၏။

မြေတိုက်ခန်းတွင်းဝယ် မှောင်မည်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကြမ်း
ကြားမှ အလင်းရောင်များ တိုးဝင်နေသည်။

“ဟင်”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၆၁

ဝမ်းဖုံး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိသည်။

အကြောင်းကား ဂူးလျှံသည် သူ၏ရင်ခွင်ကိုမီကာ အိပ်
ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဂူးလျှံထဲမှ သင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းနံ့လေး ထွက်ပေါ်နေ
၏။

အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် အလှပိုင်ရှင်မလေးဖြစ်သည်။

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံမှာ ကလေးတစ်ယောက်
နှင့်ပင် တူလှပေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး မလှုပ်ဝံ့တော့ချေ။

သူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဂူးလျှံ လန့်နိုး
သွားတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူက ငြိမ်နေလိုက်သည့်တိုင် ဂူးလျှံ တစ်ချက်လူး
လွန် လှုပ်ရှားပြီး မျက်လုံးပွင့်လာတော့သည်။

ဝမ်းဖုံး၏ရင်ခွင်ထဲ၌ အိပ်ပျော်နေမိသည့်အဖြစ်ကို သတိ
ပြုမိလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားလေတော့သည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ညီမ..တို့နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြတာ အပြင်
ဘက်မှာ မိုင်းတောင်လင်းနေပြီ ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြားလျှင် ဂူးလျှံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့
သည်။

“မိုးလင်းနေပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု မေးလာလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“အပြင်ဘက်ထွက်ကြတာပေါ့၊ ညီမ ဒီမှာ စောင့်နေ၊ အစ်ကို အပြင်ရောက်လို့ အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုမှ ထွက်လာခဲ့”

စကားဆုံးလျှင် ဝမ်းဖုံး ထရပ်လိုက်သည်။

အံ့ဂုက်အဖုံးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

အံ့ဂုက်ဖုံးသည် အပေါ်က ကြေးကုတင်ကြီးနှင့် တိုက်မိပြီး မပွင့်တပွင့်ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းဖုံးက ခန္ဓာကိုယ်ကို အလျားလိုက် မြွေတစ်ကောင် သဖွယ် တွန်းလိမ်ပြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

အခန်းတွင်းဝယ် စားပွဲကုလားထိုင်များ ကျိုးပဲ့ကြေမွကာ အပျက်အစီးများဖြင့် ပြန့်ကြဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူရိပ်လူယောင်ကား မတွေ့ရချေ။

ဝမ်းဖုံး အားတက်လာသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်မှာ စိတ်မရှည်ဘဲ ထွက်သွားပြီဟု တွက်ဆမိသည်။

အပြင်ဘက်ဝယ် နေရောင်ခြည်များ ထွက်ပေါ်နေပြီဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် တစ်ညလုံး မြေတိုက်ခန်းထဲဝယ် နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး အခန်းအပြင်ဘက် လှမ်းထွက်လိုက်၏။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၆၃

ဘုံကျောင်းအတွင်းဝယ် ရတရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေပါသည်။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် သူတို့အား မတွေ့သည့်အဆုံး ဒေါပွပွ ဖြင့်မည်းမည်းမြင်ရာ ဖျက်ဆီးပစ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ခေါင်းစွပ်နက်ကို တွေ့ရလိုတွေ့ရငြား ရှာဖွေကြည့်လိုက်၏။

ဤတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော မုယိအား တွေ့မြင်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ဝမ်းဖုံး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး ပွေ့ထူလိုက်၏။

မုယိကား သူတို့အား ကာကွယ်ရင်း အသက်ပေးသွားရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရက်စက်လိုက်တာ”

ယူကြိုးမရသော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်မကြည့်ပါဘဲ ဂူးလျှံ ထွက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကား ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာကြပြီဖြစ်လေသည်။

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့တိုင် ခေါင်းစွပ်နက်ကို မတွေ့ရပါချေ။
ခေါင်းစွပ်နက် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားပါသနည်း။

ဝူးလျှံက...
“လူယုတ်မာကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်

ဘူး”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြောလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ညီမ...အထင်ကရ သိုင်းသမားကြီးတွေတောင် သူ့ကိုမ

ယှဉ်နိုင်ကြဘူး၊ ကျုပ်တို့...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

အကြောင်းကား အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ

သည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံး၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ညီမ...မြန်မြန်လာ”

ဝူးလျှံ၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သုတ်ခြေ

တင်ကာ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၆၅

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

အဝေးဆီမှ မိုင်းညိုညို တောင်တန်းကြီးများ တွေ့မြင်
နေရသည်။

အရွက်ချွန်ပြီး မြင့်မားသောသစ်ပင်ကြီးများသည် တောင်
တန်းများနှင့် ထိစပ်သည်အထိ ကျယ်ပြန့်စွာ ဖုံးလွှမ်းပေါက်ရောက်
လျက်ရှိသည်။

ဤနေရာသို့ ဝူးလျှံက လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

တောအရပ်အတွင်း ဖြတ်သန်းရင်း တစ်နေရာသို့အရောက်
တွင်...

“ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရောက်တော့မယ်”

ဝူးလျှံက ပြောလိုက်၏။

သူမ၏ခြေလှမ်းများ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေပါသည်။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှေ့မှ သွက်သွက်လျှောက်သွား၏။
 ဝမ်းဖုံး နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။
 သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ကွေ့ပတ်ခါ ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့်
 ဆက်ပြီးလျှောက်လိုက်မိလျှင်...
 “မမလေး ပြန်လာပြီ၊ မမလေး ပြန်လာပြီ”
 ရုတ်တရက် အသံသြကြီး တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်
 ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။
 ဝမ်းဖုံး အံ့သြသွားသည်။
 စကားသံမှာ မြေပြင်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဦး
 ခေါင်း အထက်ပိုင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပါလား။
 လူတစ်ယောက်၏ စကားသံနှင့်လည်း မတူဘဲဖြစ်နေ၏။
 အံ့သြစိတ်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်လျှင်...
 “ဖျပ်ဖျပ်...ဖျပ်ဖျပ်”
 တောင်ဝဲခတ်သံနှင့်အတူ သတ္တဝါတစ်ကောင် ပျံသန်းလာ
 သည်ကို တွေ့ရလေသည်။
 ဂူးလျှံ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား၏။
 “အလိမ္မာ လာကြိုတာကိုး”
 သူမ လက်ဆန့်ပေးလိုက်လျှင် ပျံသန်းလာသည့် သတ္တဝါ
 ကြီးသည် သူမ၏လက်ပေါ်သို့ လာနားလေသည်။
 “မမလေး ပြန်လာပြီ၊ မမလေး ပြန်လာပြီ”
 ဟုလည်း အော်မြည်နေ၏။
 ဂူးလျှံက...

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၆၇

“အလိမ္မာလေး...ဖေဖေရော ဘယ်မှာလဲ”
 ဟုမေးလိုက်၏။
 သတ္တဝါကြီးက ဂူးလျှံ၏အမေးစကားကို နားလည်ဟန်ဖြင့်
 “တောင်ပေါ်သွား...တောင်ပေါ်သွား”
 ဟု အသံသြကြီးဖြင့် အော်မြည်နေ၏။
 ဂူးလျှံက ဝမ်းဖုံးဘက်လှည့်ကာ...
 “ဖေဖေက ညီမအတွက် ဖမ်းပေးထားတာလေ၊ ညီမက
 စကားပြောတတ်အောင် သင်ပေးသွားတာပေါ့”
 ဟု ရှင်းပြလေသည်။
 ဝမ်းဖုံးက ခေါင်းညှိဘဲလိုက်သည်။
 ဂူးလျှံသည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဤတောအုပ်အတွင်း၌
 နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား၏။
 သူမသည် ရိုးသားပြီး ပွင့်လင်းသူကလေး ဖြစ်သည်။
 သဘောမနော ဖြူစင်လှပသူလေး ဖြစ်လေရာ ဝမ်းဖုံး၏နှု
 လုံးသားကို သွက်သွက်ခါအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေတော့သည်။
 ဂူးလျှံက...
 “လာ..အစ်ကို အိမ်ကိုသွားကြရအောင်”
 ပြောပြီး ရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွား၏။
 ဝမ်းဖုံးက နောက်မှ လိုက်သွားသည်။
 သစ်ပင်များကို ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားကြပြီးလျှင် တော
 အုပ်အလယ် မြေကွက်လပ်၌ သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသကဲ့သို့
 ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုအိမ်ကလေးသည်ပင် ဂူးလျှံ၏အိမ်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိ၏။

ဂူးလျှံသည် မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်ကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားရာ သစ်လုံးအိမ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြ၏။

သစ်လုံးအိမ်ကလေး၏ တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်များ ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားပါသည်။

အိမ်ထဲဝယ် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

ဂူးလျှံက အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“အစ်ကို...လာလေ”

ဝမ်းဖုံးကိုလည်း ခေါ်လိုက်လေသည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာ နေချင်စဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ညီညာသော သစ်လုံးများကို အစီအရိကပ်ကာ သစ်သားစို့

ရိုက်ပြီး နံရံအကာများအဖြစ် အသုံးပြုဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲ၌လည်း သစ်လုံးများဖြင့်ပင် အခန်းများဖွဲ့စည်းထားပါသည်။

သေးငယ်သောလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု ရှိပေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် လှပသည့် သဘာဝရှုမျှော်ခင်းများကို ရေးဆွဲ

ထားသည့် ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံးသည် အိမ်ကလေးအတွင်း၌ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၆၉

အံ့သြနေစဉ်...

ဂူးလျှံက...

“အစ်ကို...ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏထိုင်နေဦးနော်၊ ညီမ အစ်ကို့အတွက် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး အတွင်းဘက် ဝင်သွားလေသည်။

ဝမ်းဖုံးလည်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သို့သော် သူက ချက်ချင်း ပြန်လည်မတ်တတ်ရပ်မိ၏။

အကြောင်းမှာ သူ့ရှေ့တည့်တည့် နံရံတွင် ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီကားများကြား၌ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုပုံတူ ပန်းချီကားသည် လူသုံးယောက် တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက်ဖက်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ရှိနေကြသည်ကို လက်ရာမြောက်စွာ ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းဖုံးက ဂူးလျှံကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဂူးလျှံသည် အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဂူးလျှံ ပြန်ထွက်လာမှ ပန်းချီကားနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်း၍ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပန်းချီကားသည် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။

ပန်းချီကားအတွင်းမှ လူသုံးယောက်သည်...

“ဖေဖေနဲ့ဘာကျူးနဲ့တို့ပါလား။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

ဝမ်းဖုံး လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေသည်။

မှန်ပေသည်။

ပန်းချီကားအတွင်းမှ ရယ်ရယ်မောမောရှိနေသူသုံးယောက်
အနက် နှစ်ယောက်ကို ကောင်းစွာ သိထား၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သူ၏ဖခင်ဝမ်းရှောင်နှင့် ကျူးခုံးတို့
ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကိုကား သူ မသိပါ။

ဝမ်းရှောင်နှင့်ကျူးခုံးတို့သည် လွန်စွာမှပင် ခင်မင်ရင်းနှီး
သည့်မိတ်ဆွေများဖြစ်ပါသည်။

ပန်းချီကားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် တတိယမြောက်လူသည်
လည်း ညီအစ်ကိုပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်ရပေမည်။

ထိုသူ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ဝမ်းဖုံး မသိပါ။

အဘယ်ကြောင့် သူ၏ဖခင်နှင့်ကျူးခုံးတို့၏ ပုံကူပါဝင်သည့်
ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဝေးလံခေါင်သီသော ဤနေရာမျိုး၌ရှိနေသည်
ကိုလည်း မသိပါ။

ရုတ်တရက်...

မှယီ ဘုန်းတော်ကြီးပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်
ကြားယောင်လာသည်။

တဆက်တည်းပင် ပန်းချီကားထဲမှ တတိယလူသည် ဂူးချီ
ဖြစ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း အမှတ်ရလာတော့သည်။

ဂူးချီသည် ဂူးလျှံ၏ဖခင်ဖြစ်ပေသည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၇၁

ဂူးချီ၊ ကျူးခုံးနှင့်ဝမ်းရှောင်တို့သည် ညီအစ်ကိုပမာ ခင်မင်
ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပါလျက်...

ဝမ်းရှောင်သည် ကျူးခုံးနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းခြင်း
ရာများကို ပြောဆိုသော်လည်း ဂူးချီနှင့်ပတ်သက်သည့် စကား တစ်
ခွန်းတစ်လေမျှ မပြောခဲ့ချေ။

မှယီ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ပြောစကားအဆိုင်းဆိုလျှင် ထူးခြား
သည့် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခု ရှိနေရပေလိမ့်မည်။

ထို့အပြင် သူ၏မိခင်သည်..

ဝမ်းဖုံး၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာသည်။

ထိုစဉ်...

နောက်ကျောဘက်မှ ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဖုံး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာနေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကိုမြင်လျှင်...

“ဟင်...ဦးလေးဂူးချီ”

ဝမ်းဖုံး လွတ်ခနဲ ရေရွတ်မိ၏။

မှန်ပေသည်။

ဂူးလျှံ၏ဖခင် ဂူးချီ ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
လေတော့သည်။

* * *

သံယောဇဉ်

ဝမ်းနိုး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
 ဝမ်းနိုးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လူစိမ်းတစ်ယောက်
 ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၍ အံ့သြသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 ဝမ်းနိုးသည် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပန်းချီကားရှေ့ဝယ်
 စိတ်ဝင်စားစွာ ရပ်ကြည့်နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်
 ပါလား။
 “မင်းက ဘယ်သူလဲ”
 ဝမ်းနိုးက မေးလိုက်သည်။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၇၃

ဝမ်းနိုးက ချက်ချင်း ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...
 “ကျွန်တော်ဟာ ဓားပညာခြံဝင်းက သခင်ကြီးဝမ်းရှောင်ရဲ့
 သား ဝမ်းနိုးပါ”
 ဟုပြောလိုက်လေသည်။
 “ဟင်”
 သူ၏စကားကြားလျှင် ဝမ်းနိုး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ
 သွား၏။
 မျက်နှာလည်း သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်။
 “မင်း...မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့ဆီကိုလာခဲ့တာလဲ”
 ဟုမေးလိုက်ပြန်သည်။
 ဝမ်းနိုးက...
 “ကျွန်တော့်မေမေ အသက်ရှင်လျှက် ရှိနေသေးကြောင်း
 ဦးကပြောတယ်လို့ မုယ့်ဘုန်းတော်ကြီးဆီက တဆင့်သိရပါတယ်။
 ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မေမေအကြောင်း စုံစမ်းဖို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာ
 ပါ ခင်ဗျာ”
 “ဘာကွ”
 ဝမ်းနိုးက သံ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။
 ဝမ်းနိုးက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။
 ထိုစဉ်...
 “ဖေဖေ”
 စကားသံနှင့်အတူ အတွင်းဘက်မှ ဝမ်းနိုး ပြေးထွက်လာ
 သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဇူးချီက...

“သမီး”

“ဖေဖေ”

ဇူးလျှံသည် လက်ကမ်းလင့်လာသည့် ဇူးချီ၏ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

ဇူးချီက အလိုက်သင့် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

ဇူးလျှံက...

“ဖေဖေ... မယီဘုန်းတော်ကြီး ရန်သူ့ လက်ချက်မိသွားပြီ

ဖေဖေ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်သော စကားကြားရလျှင် ဇူးချီ မျက်လုံးပြူးသွား

လေသည်။

ဇူးလျှံကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ကာ...

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ မယီဘုန်းတော်ကြီး ရန်သူ့ လက်

ချက်မိသွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဇူးလျှံက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြီးမှ စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်....

“ဒီလို ဖေဖေရဲ့..”

သူမသည် သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပသည့် ထုံကျူးမြို့ သို့သွားသည်မှအစပြုကာ ဝမ်းဖုံးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ခေါင်းစွပ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၇၅

နက်ရောက်လာပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲအား ဖျက်ဆီးခဲ့ပုံ၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား စိန်ခေါ်ခဲ့ပုံ၊ သူတို့ထွက်ပြေးခဲ့ကြရပုံ၊ ခေါင်းစွပ်နက်ကာ လိုက်လာသဖြင့် မယီဘုန်းတော်ကြီးသည် သူတို့အား မြေတိုက်ခန်း ဌာပနာထားပြီး ရင်ဆိုင်ပုံ၊ နောက်ဆုံး မယီဘုန်းတော်ကြီး ရန်သူ့ လက်ချက်မိသွားပုံ၊ နံနက် မိုးစင်စင်လင်းမှ သူတို့လည်း ထွက်ပြေး နိုင်ခဲ့ကြပုံများကို စိကာပတ်ကုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။

သူမ၏စကားဆုံးလျှင်...

“မီးလက်ဝါးကျမ်း”

ဇူးချီ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အရိပ်အယောင်များ ထင်ထင်ရှားရှားထွက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဇူးချီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး...

“တို့အားလုံး ဖျက်ဆီးဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြီ”

ထပ်မံညည်းညူ လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးနှင့်ဇူးလျှံတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားကြလေတော့သည်။

* * *

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးချီက သစ်သီးဖော်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။
သို့တိုင် ရင်တွင်း အမောပြေပျောက်သွားဟန် မရှိပါ။
နဖူးကြောများ ရှုံ့အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားလေသည်။
သူသည် တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် တွေးတောစဉ်း
စားနေခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ဝမ်းဖုံးနှင့် ဂူးလျှံတို့ ငြိမ်နေကြသည်။
ဂူးချီ၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားသံကို နားစွင့်
နေကြသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ဂူးချီက....
“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဝမ်းရှောင်မှာ ရန်သူရှိတယ်လို့ မကြား
မိပါဘူး။ ကြံကြံဖန်ဖန် သူ့ရဲ့ရန်သူဟာ မီးလက်ဝါးကျမ်းတတ်မြောက်
ထားတဲ့လူ ဖြစ်နေပြန်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချထား၏။

ဝမ်းဖုံးက...

“ဖေဖေဟာ သိုင်းလောကမှာ အများအကျိုးဆောင်ရွက်
ရင်း အနက်ရောင်သိုင်းသမားတွေကို တိုက်ခိုက်တော့..”

သူ၏စကားမဆုံးမှ ဂူးချီက ခေါင်းညိတ်ကာ ကြားဖြတ်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့၊ မင်းအဖေလို လူမျိုးကို အနက်ရောင်သိုင်းသမား
တွေပဲ ရန်ငြိုးထားကြမှာ၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ မီးလက်ဝါး
သိုင်းတတ်မြောက်တဲ့လူ မရှိသလောက်ရှားတယ်၊ ဘယ်က ဘယ်
လိုဖြစ်တာလဲ”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၇၇

ဝမ်းဖုံးက...

“မုယ့်ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ်ဆယ်
လောက်က ထိုက်ကျိုက်ကမ်းမှာ စာကြည့်ဆောင်တာဝန်ယူတဲ့ ကဝိ
ရသေ့ကြီးရဲ့တပည့် ဖုံးကြူးဆိုသူက မီးလက်ဝါးကျမ်းကို ခိုးယူ
ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂူးချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိကြတာ
ပဲ မင်းအဖေကို သတ်တာ ဖုံးကြူးဖြစ်တယ်လို့ မင်းထင်နေတယ်ပေါ့
လေ”

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ ဖုံးကြူးလက်ထဲက တဆင့် မီးလက်ဝါးကျမ်း
ကိုတစ်ယောက်ယောက် ရသွားမယ်ဆိုရင်ကော..”

ဂူးချီ၏စကားကြောင့် ဝမ်းဖုံး ဘာမှမပြောတတ်တော့ပါ
ချေ။

ဂူးချီက...

“မင်းအဖေဟာ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ငါ့ကို
အထင်အမြင်လွဲမှားပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါနဲ့အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်
တာ ခုထိပဲ၊ ငါကလည်း ကိုယ့်အမှားနဲ့ကိုယ်မို့ နောင်တရပြီး သိုင်း
လောကထဲကို မထွက်တော့ဘဲ သည်မှာလာပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တာ
ပဲ၊ အခု မင်းအဖေ သေသွားပြီး လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖို့

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ
ဟာ သိုင်းလောကို ခြေမချတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ မင်းကို
ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်းဖုံးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“လူသတ်သမားဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီး
ပစ်နိုင်စွမ်းရှိသူပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်။ ဦးကို
ဒုက္ခမပေးပါဘူး။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ကျွန်တော့်မေမေ အသက်
တင်ရှားရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကိုပါ။ ကျွန်တော့်မေမေ ဘယ်မှာလဲ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပါခင်ဗျာ”

ဝူးချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...သည်ကိစ္စကို ကျုပ်ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခုခံကာကွယ်တယ် လိမ်ညာပြီးပြောတယ်
လို့ဝေဖန်ခံရမှာစိုးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ ဝမ်းရှောင်လည်း
သေသွားပြီ။ သည်အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်းသိရဖို့ လိုနေပြီ။ ဒါကြောင့်
မင်းကို ကျုပ်ပြောပြပါ့မယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

စကားရပ်ကာ ဝမ်းဖုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံးက...

“ပြောပါ ခင်ဗျာ”

ဝူးချီက တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“ကျုပ်က မလိမ်မညာ အမှန်အတိုင်းပြောတယ်ဆိုတာကို
တော့ မင်း နားလည်ထားမှဖြစ်မယ်”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၇၉

ဟုပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ကျုပ် စကားရှည်လျားနေ
တယ်ဆိုရင်လည်း သည်းခံပြီး နားထောင်ပေတော့”

ဝူးချီ၏မျက်လုံးများ ရီဝေနေသည်။

အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာဟန်ရှိ
သည်။

သူသည် လေးလေးပင်ပင်ကြီးဖြင့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို
ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေလေတော့သည်။

* * *

သွေးသောက်ညီအစ်ကို

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်ပျောက်
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

နေခြည်အားပျော့သွားသည်နှင့် အမှောင်ရိပ်များ ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်လာသည်။

ဝမ်းရှောင်သည် အခန်းတွင်းဝယ် လက်နှစ်ဘက် နောက်
ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျှက်ရှိပါ၏။

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားပြီး သူ၏မျက်လုံးများသည်
တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေဟန်ရှိပေသည်။

အခန်းတွင်းဝယ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ခြေလှမ်း
ရပ်ကာ တံခါးဝဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၈၁

တံခါးပေါက်မှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖွင့်ထားသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာမည်ဆိုပါက အသင့်ဝင်လာ
နိုင်အောင် ကြိုတင်ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

ဝမ်းရှောင်သည် တံခါးပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာမည့်သူကို
မျှော်လင့်နေပုံရ၏။

သို့သော်...

နေဝန်းနီကွယ်ပျောက်သွားသည့်တိုင် မည်သူမျှ ဝင်
ရောက်လာခြင်း မရှိပါချေ။

ကြာသော် ဝမ်းရှောင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်ကာအတွင်းဘက် မျက်နှာမူရင်း...

“အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း...အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း”

ဟုခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခြေသံများထွက်
ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူမှာ အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းဖုံးအား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုရင်း

“အိမ်နံ့ရှိပါ သခင်ကြီး”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝမ်းရှောင်က...

“ခင်ဗျားက ကျူးစုံဆီကိုသွားပြီး အကြောင်းကြားခဲ့တယ်”

မဟုတ်လား”

ဟုမေးလိုက်၏။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်ကြီး မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း အကြောင်း ကြားခဲ့ပါတယ်”

“သူနဲ့တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့ပါတယ်”

“သည်ကနေ ညနေ ကျုပ်စောင့်နေမယ်၊ ဂူးချီကိုပါခေါ်ပြီး လာခဲ့ဖို့ ဆိုတာ ပြောပြဖြစ်တယ်နော်”

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက ဦးညွှတ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကျူးရုံးက ဘာပြောသလဲ”

“သူက ဆက်ဆက်ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့အ ကြောင်း ပြောပါတယ်”

ဝမ်းရှောင် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

သိုင်းလောကဝယ် ထင်တိုင်းကျဲကာ ဆိုးသွမ်းမင်းမူနေ သည့် လူဆိုးကြီး ကျင်လည် ကျက်စားနေသည့်နေရာကို လည်းသိခဲ့ရ ၏။

ထို့ကြောင့် သွားရောက်နှိမ်နင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ခါတိုင်း သူနှင့်အတူ လက်တွဲကာ ဒုစရိုက်သားများအား ချေမှုန်းနေသည့် ကျူးရုံးနှင့်ဂူးချီတို့အား ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပေါင်းကာ လူဆိုးဓားပြ များအား နှိမ်နင်းရှင်းလင်းခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပေ။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက ဆူးတောင်ကုန်းသို့သွားကာ အ

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၈၃

ကြောင်းကြားခဲ့သည်။

သို့သော်...

ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ကျူးရုံးနှင့် ဂူးချီတို့ ပေါ်မလာကြချေ။

ဝမ်းဖုံး စိတ်ပျက်သွား၏။

“အင်း...ကျူးရုံးက ထုံးစံအတိုင်း ချိန်းထားတာကို မေ့နေပြီ ထင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ မေ့တတ်တဲ့အကျင့်က တော်တော်ဆိုးတယ်၊ အခုမှ ဆူးတောင်ကုန်းကို လိုက်သွားဖို့လည်း အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ် လိုက်နေတဲ့လူဆိုး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားမှာလည်း ပူရတယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာ သွားပေးမယ်”

ဟုညည်းညူ လိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းမှာ ဖုံးရိမ်ကင်းဖြစ် သွားပြီး...

“သခင်ကြီးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝမ်းရှောင်က...

“ဂူတစ်ရာတောင်ဘက်သွားမယ်၊ ကျုပ်သွားတဲ့သတင်း ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်ဘူး တစ်ယောက်ပောက်သိသွားရင် ကျုပ် လိုက်ရှာနေတဲ့လူ ထွက်ပြေးသွားနိုင်တယ်”

“စိတ်ချပါ သခင်ကြီး၊ ဘယ်သူမှမသိစေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ သူတို့မလာပေမယ့် ကျုပ်မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး အိမ်ကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ထားပါ၊ ငါးရက်အတွင်း အရောက်

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ဝမ်းရှောင်က...

“ကဲ...မြင်း အသင့်ပြင်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းသည် ဝမ်းရှောင်အား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုကာ အခန်းတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

ဝမ်းရှောင်က ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသည့် လက်သုံးတော်စားကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

လက်သုံးတော်စားကား တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်အနေအထား ရှိနေပြီတည်း။

မှန်ပေသည်။

မကြာမီ သူက တိုက်ပွဲဝင်တော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားချိန်ဝယ် အောင်ပန်းနှင့်အတူ ပြန်လာနိုင်

သ့်မှာ သေချာလှ၏။

ဝူးချီနှင့်ကျူးခုံးတို့ ပါမလာသည်ကပင် ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပေမည်။

သို့မှသာလျှင် သိုင်းလောကဝယ် သူ၏အမည် ပို၍ထင်ပေါ် လာမည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းရှောင် ခေါင်းပြန်မော့လိုက်ချိန်ဝယ် အခန်းတွင်းသို့ လူ

၁ ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၈၅

ပေသည်။

သူမအား တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ဝမ်းရှောင်၏မျက်နှာ ပြုံး ရွှင်သွား၏။

“ညီမချူး...သားလေးရော”

ဟုလှမ်းပြီး မေးလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ဝမ်းရှောင်၏ဇနီးသည် လျှံချူးဖြစ်ပေ သည်။

လျှံချူးမှာ လွန်စွာမှပင် ချောမောလှပသူတစ်ယောက် ဖြစ် လေသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ကျင်းလိမ်ဖြူ၌ ကျင်းပသည့် သိုင်း လောကမဟာမိတ်အစည်းအဝေးပွဲတွင် ဝမ်းရှောင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ မေတ္တာမျှခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းရှောင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ရင်သွေးငယ်တစ်ယောက်ပင် ရခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လျှံချူးက...

“သားလေး အိပ်နေတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုသားက အ တော်အိပ်ပုတ်ကြီးတာ၊ အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်လည်း အိပ်တာပဲ”

ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း ပြောလေသည်။

ဝမ်းရှောင်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွား၏။

ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရသည့်ဇနီးသည်ကို မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ် သွားသည်။

သို့သော် သူသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးအများ

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အကျိုး တိုင်းပြည်အကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ရမည့်သူ ဖြစ်သည်ဟု
ခံယူထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ညီမ..အစ်ကို့မှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ခရီးထွက်ရမယ်၊
ငါးရက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ..”

“သွားမှာသွားပါ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမအတွက် နောက်ဆံတင်း
မနေပါနဲ့၊ အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းလည်း ရှိသားပဲမဟုတ်လားရှင့်”

ဝမ်းရှောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်လျှင် လျှံချူးက သူ၏ရင်
ခွင်ထဲတိုးဝင်လိုက်၏။

ဝမ်းရှောင်က...

“ညီမ သားလေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ အစ်ကို မကြာခင်ပြန်လာ
ခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

ဟုပြောလေသည်။

လျှံချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုရယ်”

သူမသည် ပြောရင်း ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးဝူးချီနဲ့ အစ်ကိုကြီးကျူးခုံးတို့ရော မလိုက်

ကြဘူးလားဟင်”

ဟု မေးလေသည်။

ဝမ်းရှောင်က...

“သူတို့မှာ တခြားကိစ္စရှိနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၈၇

လျှံချူးက..

“သူတို့လာရင် ဘာပြောလိုက်ရမလဲဟင်”

“အစ်ကို မကြာခင် ပြန်လာမယ်ဆိုတာသာ ပြောလိုက်ပါ၊
အစ်ကိုပြန်လာမှ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြမယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ထိုစဉ်...

ခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီး အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ဝင်လာ
သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

လျှံချူးက ဝမ်းရှောင်၏ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းက အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး..

“ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပါပြီ သခင်ကြီး”

ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။

ဝမ်းရှောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ် အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်း ထွက်သွားသည်။

ဝမ်းရှောင်သည် လျှံချူးဘက်သို့လှည့်ပြီး သူမ၏နဖူးပြင်
ကိုညှင်သာစွာ နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“ကဲ..ညီမ အစ်ကိုသွားမယ် ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဝမ်းရှောင်သည် လျှံချူးအား နှုတ်ဆက်ကာ အပြင်ဘက်
လှမ်းထွက်သွား၏။

လျှံချူးက အိမ်ပေါက်ဝရောက်သည့်တိုင် လိုက်သွားဆောင်

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပေးသည်။

ဝမ်းရှောင်က သူမအား နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

လျှံချူနှင့်အိမ်ထိန်းကြီးရှမ်းတို့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းရှောင် မကြာခင် ပြန်လာပေမည်။

ဝမ်းရှောင် ပြန်လာသည့်အခါ တဒင်္ဂခြောက်သွေ့သွားသည် ဆိုရမည့်စားပညာခြံဝင်းမှာ ပြန်လည်စိုပြည်လန်းဆန်းလာပေလိမ့်မည်။

ဝမ်းရှောင်ပြန်ရောက်လာလျှင်...

အကယ်၍ ဝမ်းရှောင်နှင့်အတူ ကြမ္မာဆိုး တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာမည်ဆိုသည်ကို သူမ သိခဲ့ပါလျှင်...

လောကပေါ်ဝယ် မမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စရပ်များ ဖြစ်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုသည် စားပညာခြံဝင်းတစ်ခု လုံးပျက်စီးရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာမည်ဟု မထင်မိကြပါ။

စားပညာခြံဝင်း၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုအပေါင်း ပြိုကွဲပျက်စီးမှုသည် ဝမ်းရှောင်ခရီးထွက်သွားသည့်ကိစ္စတွင် အဓိက အခြေခံနေပေတော့သည်။

* * *

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၈၉

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝူးချိုက ရယ်မောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်

သူ၏ဘေးဝယ် လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ‘မိတ်ဆွေ’ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဝူးချိုက...

“နွားလေး...မင်းက မြို့စားသမီးကို တန်းတန်းစွဲကြိုက်နေတာ၊ ဒါကြောင့် မြို့စားဂေဟာက ရေကန်ကို လာခဲ့လို့ ချိန်းလိုက်တာ ညသန်းခေါင်အချိန် အရောက်သွားလို့ ပြောလိုက်တော့ နွားလေးက အဟုတ်မှတ်ပြီး ကျေနပ်သွားလိုက်တာ သွားကိုပြီးနေတာပဲ၊ ဟားဟား”

ပြောပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူနှင့်အတူ တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်နေသည့် နှစ်ယောက်လည်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

ဝူးချိုသည် နွားလေးဆိုသူကို ချောက်တွန်းခဲ့ကြောင်း နားလည်သွားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

နွားလေးသည် အလွန်ပင် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သူဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်....

မြို့စား၏သမီးကို တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေသည်။

မြို့စား၏သမီးသည် ငယ်ရွယ်ချောမောပြီး အလှမယ်ပွင့်ရ

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထားသည်ဖြစ်ရာ မာနခေါင်ခိုက်နေသူဖြစ်သည်။

နွားလေးကဲ့သို့ လူမျိုးအား လုံးဝအရေးစိုက်သူ မဟုတ်ပါ
ချေ။

နွားလေးသည် မြို့စား၏သမီးကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်က
တစ်ကြောင်း။ ခပ်ထူထူ ခပ်အအ ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်းမို့ ဂူးချီ၏
စကားကို အဟုတ်မှတ်ကာ မြို့စားဂေဟာသို့ ညဘက် တိတ်တဆိတ်
ခိုးဝင်ခဲ့သည်။

ဤတွင် မြို့စားဂေဟာမှ အစောင့်အကြပ်များက တွေ့ရှိ
ကာ ဖမ်းဆီးထားလိုက်လေသည်။

နွားကလေးအား စစ်ဆေးမေးသောအခါ မြို့စားသမီးက
ချိန်း၍ လာကြောင်း ပြောပြသည်။

ဤတွင် ပို၍ ရှုပ်ထွေးကုန်တော့သည်။

မြို့စား၏သမီးသည် ထိုသတင်းကြားလျှင် စွေ့စွေ့စုန်
အောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

နွားလေးအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးရန်လည်း
တောင်းဆိုတော့၏။

မြို့စားသည် ရိုးသားပြီး ထုံအသော နွားလေးအကြောင်းကို
သိထားသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် နွားကလေး သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်
၏။

သမီး၏စကားကို ဖယ်ရှားကာ နောက်နောင် မြို့စားဂေ
ဟာအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ခြင်း မပြုရန်၊ မဟုတ် မတရား မပြောရန်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၁၉၁

ဆုံးမကာ ကြိမ်ဒဏ်ဆယ်ချက် အပြစ်ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

နွားလေးအကြောင်း တစ်မြို့လုံး သိထားကြသည်မို့ ကြိမ်
ရိုက်သူများကလည်း သက်သက်ညာညာ ရိုက်ကြသည်။

နွားကလေးမှာ ကြိမ်ဒဏ်ခံရသော်လည်း မမူပါ။
သို့သော်...

သူ့ကို မြင်တိုင်း လူတိုင်းက နောက်ပြောင်ရယ်မောနေကြ
ခြင်းကြောင့် ရှက်ကာ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်ရဲတော့ပါချေ။

ဂူးချီအား တွေ့လျှင် သတိပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါးနေလေတော့
သည်။

ဂူးချီက...

“နွားလေးကိုတော့ အမှတ်တရဖြစ်အောင် နောက်ပြောင်
ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ငါက လူတစ်ယောက် ရွေးထားတယ်”

ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“ဘယ်သူ့ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ဦးမှာလဲ ပြောပြစမ်းပါ
ဦး”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဂူးချီက...

“ငါ...”

သူ၏စကားသံ မဆုံးသေးမီ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ထွက်
ပေါ်လာသည်ကို နားပါးသူပီပီ ကြားလိုက်ရသည်။

ဂူးချီ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူတစ်ယောက်

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဝူးချို သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေ၊ ဟိုလူကို ငါသွားစလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲ၌ ထိုင်နေသူထံ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်၏။

ပြီးလျှင် နံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

စားပွဲ၌ ထိုင်နေသူမှာ အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် ဆေးတံရှည်တစ်ချောင်း ချထားသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်တစ်အိုး မှာကြားထား

သည်ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုလူသည် ဝူးချိုကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဝူးချိုက ခပ်တည်တည်ပင် အရက်တစ်ခွက်ထည့်ကာ

သောက်ချလိုက်ပြီးမှ...

“ကျူးနိုး၊ မင်းက တော်တော်ကပ်စေးနေတာပဲ၊ အရက်တောင် အပေါစား မှာသောက်တယ်”

ဟုပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ(ဝါ)ကျူးနိုးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နေလဇာနည် ဓိတ္တာသခင် (ပ) ❖ ၁၉၃

“ဝူးချို၊ မင်းက သည်လိုပဲ လိုက်ပြီး နောက်ပြောင်နေမှာလား၊ မင်းအကျင့်ကို မဖျောက်တော့ဘူးလား၊ နောက်ပြောင်တယ်ဆိုတိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခံရတဲ့လူဘက်ကလဲ ထည့်တွက်ဦး”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးချိုနှင့် ကျူးနိုးတို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝမ်းရှောင်သည်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်ဆိုနိုင်၏။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ညီရှင်းအစ်ကိုများသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးကြကြောင်း သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိထားပေတော့သည်။

ကျူးနိုးက ဆုံးမစကား ပြောလိုက်လျှင် ဝူးချိုက...

“ဟ နောက်ပြောင်တယ်ဆိုတာ ငါ့အကျင့်၊ ငါ့ဝါသနာပဲကွ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ် ဖျောက်မှာလဲ၊ အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းက မေ့တတ်တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်နိုင်ရင် ငါကလဲ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တတ်တဲ့ ငါ့ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်”

ဟုပြန်လည်ချေပ လိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် ကျူးနိုး ငိုသွားသည်။

သူသည် ထူးထူးခြားခြား မေ့တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးနိုး ငိုသွားသည်ကို မြင်လျှင် ဝူးချို သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါပြောသလို လုပ်နိုင်တဲ့မလား”

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ငါ..ငါက..”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျူးနဲ့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ဝူးချီကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက တမင်သက်သက် ငါ့ကို လှောင်နေတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျူးနဲ့ စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိလျှင် ဝူးချီက...

“မင်းလဲ ဝမ်းရှောင်နဲ့ အတော်တူလာပြီ ထစ်ခနဲဆို စိတ်ဆိုး

ရဲ့ပဲ တတ်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျူးနဲ့က မေ့တတ်သည်။

ဝူးချီက အစသန်သည်။

ထို့အတူ ဝမ်းရှောင်သည်လည်း ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ဒေါသ

ထွက်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ

သည့်တိုင် လူ့လောကအတွင်းမှ လူသားများ ဖြစ်နေရကား ထူးခြား

သည့် အမူအကျင့်လေးများ ရှိနေကြပေတော့သည်။

ဝူးချီ၏စကားကြားလျှင် ကျူးနဲ့ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ

သည်။

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းပြောမှ ငါသတိရတယ်၊ ဝမ်းရှောင်က ငါတို့နှစ်ယောက်

ကို လာခဲ့ပါလို့ ချိန်းထားတယ်ကွ”

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၉၅

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဟေ”

ထိုစကားကြောင့် ဝူးချီ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ကျူးနဲ့က...

“သူက လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ခြေရာခံမိထားတယ်တဲ့၊

အဲသည် လူဆိုးကြီးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းဖို့ ငါတို့လဲ လိုက်ခဲ့ဖို့ ပြော

ထားတယ်”

ဝူးချီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“မင်းကတော့ မေ့တတ်တာနဲ့ပဲ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ

မယ်၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ သူက ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ကျူးနဲ့က...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ပြောတာ”

“ကောင်းကွာ”

ဝူးချီ မချင့်မရဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျူးနဲ့က...

“တို့ ဝမ်းရှောင်ဆီ သွားကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝူးချီက သက်ပြင်းချကာ...

“သွားကြတာပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင် ဝမ်းရှောင် ဘာပြောဦး

မလဲ မသိဘူး”

“ဘာပြောရမှာလဲကွာ၊ ငါက မေ့နေလို့ မလာဖြစ်တာပဲ

ဟာ”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ထားပါတော့လေ”

ဂူးချီက အလျော့ပေးလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။
ကျူးရုံးက စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ပေးချေလိုက်၏။
ထို့နောက် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
အပြင်ဘက် ရောက်သည့်တိုင် ဂူးချီသည် စားသောက်ဆိုင်
ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ၏မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကို သတိမရတော့ပါ
ချေ။

သူတို့သည် ဓားပညာခြံဝင်းသို့ ဦးတည်ထွက်သွားကြလေ
တော့သည်။

* * *

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၉၇

နေရောင်ဖြာကျနေ၏။

လမ်းပေါ်ဝယ် လူစည်ကားနေသည်။

ကျူးရုံးနှင့် ဂူးချီတို့သည် ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လာ
ကြ၏။

သူတို့သည် ဓားပညာခြံဝင်းသို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဝမ်းရှောင်က ချိန်းထားသည့် ရက်များထက် နောက်ကျနေ
ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိထားကြသည်။

ဝမ်းရှောင်နှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့မည်ဟု နားလည်ထားလေ
သည်။

သို့ပါသော်လည်း ဝမ်းရှောင် ချိန်းထားသည်ကို သတိရ
သည်နှင့် သွားရမည်မှာ သူတို့၏တာဝန် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့လယ်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသဖြင့်
ရုတ်တရက်...

၁၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လူယုတ်မာကြီး သေပေတော့”
 အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
 ရသည်။
 ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့ ရင်ထဲဝယ် ထိတ်သွားကြသည်။
 ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 ထိုအခါ လမ်းသွားလမ်းလာများကြားမှ လူတစ်ယောက်
 ပြေးထွက်လာပြီး တိုက်ခိုက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 “သတိထား”
 ကျူးခုံးက အော်ပြောပြီး ဂူးချီကို တွန်းထုတ်လိုက်၏။
 သူလည်း ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်လေသည်။
 ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။
 တိုက်ခိုက်လာသူမှာ ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သော
 ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့က ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြ
 ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း မည်သူ့ကိုမှ ထိအောင် မခုတ်နိုင်ဘဲ အရှိန်
 လွန်ကာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။
 ကျူးခုံးနှင့် ဂူးချီတို့က ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
 ကြ၏။
 သို့သော်...
 တိုက်ခိုက်လာသူ၏မျက်နှာကို မြင်လျှင် တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုကြ
 ပါတော့ချေ။
 “နွားလေး”
 သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (၁) ❖ ၁၉၉

မှန်ပေသည်။ တိုက်ခိုက်လာသူမှာ နွားလေး ဖြစ်ပေသည်။
 နွားလေးသည် ဂူးချီ၏နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုကြောင့်
 အကြီးအကျယ် အရှက်ရခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။
 နွားလေး လူးလဲထလာသည်။
 လက်တစ်ဖက်က ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား
 ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဂူးချီအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလိုက်
 ကာ...
 “လူယုတ်မာကြီး၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ် ဘယ်လောက်
 အရှက်ကွဲခဲ့ရသလဲ၊ ခင်ဗျားကို မကျေအူး”
 အော်ပြောရင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ကျူးခုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ မြစ်ပေါ်
 လာသည့် အကျိုးတရားကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။
 ဂူးချီကို ကြည့်ကာ...
 “မင်းရဲ့ ပြဿနာ မင်းဘာသာရှင်း”
 ပြောပြီး ဘေးသို့ ဖယ်ကာ ရပ်နေလိုက်သည်။
 နွားလေးကလည်း ဘာမှမဆိုသည့် ကျူးခုံးအား ရန်ပြု
 ခြင်း မပြုပါချေ။
 ဂူးချီဆီသို့သာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
 ဂူးချီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “နွားလေး၊ မင်းမှားပြီ၊ မင်းအသုံးမကျလို့ အခုလို့ ခံရတာ
 ပေါ့”

၂၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျုပ်ကို ဘာမှမပြောနဲ့”

နွားလေးက ဓားဝေယမ်းကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။

ဝူးချီက ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

နွားလေးသည် သိုင်းပညာ မည်မည်ရရ တတ်မြောက်ထားသူ မဟုတ်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသည့် ဝူးချီ၏အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။

ဝူးချီသည် ပရမ်းပတာ တိုက်ခိုက်လာသည့် နွားလေး၏ ဓားချက်များကို ရှောင်ရင်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီနေသည့် နွားလေး၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ နွားလေး၊ မင်းအသုံးမကျတာ၊ မင်းနှုတ်မစောင့်စည်းတာကြောင့် မြို့စားသမီး ဘယ်လောက် အရှက်ရသွားသလဲ၊ မင်းက လူတွေရှေ့မှာ သူ့ချိန်းလို့ လာတာလို့ သွားပြောတာကိုး၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ ရှက်လို့ ငြင်းတာပေါ့ကွ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် နွားလေး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

နောက်သို့လည်း ချက်ချင်းဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဝူးချီကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ကာ...

“ခင်..ခင်ဗျား”

“ငါ တကယ်ပြောတာကွ”

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၂၀၁

ဝူးချီက အတည်ပေါက်နှင့် ပြောသည်။

နွားလေး တွေဝေသွားသည်ကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် သူက မရယ်ဝံ့ပါချေ။

သူရယ်မောလိုက်သည်နှင့် နွားလေး စိတ်ပြောင်းသွားကာ တိုက်ခိုက်လာမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ရှင်း၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

နွားလေးက...

“သူ..သူက ရှက်လို့ ငြင်းလိုက်တာ ဟုတ်လား”

ဟုမေး၏။

နွားလေး၏ထုံထိုင်းပုံကို ကြည့်ကာ ကျူးစုံး စိတ်ပျက်သွားရလေသည်။

ဝူးချီက...

“ဟဲ့ကောင်ရ၊ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ သူကသာ မင်းကို မကြည်ဖြူဘူးဆိုရင် မြို့စားက အပရိက ကြိမ်ဒဏ်လောက်ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မှာလား စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်းကို သည်ထက်မက ပြင်းထန်တဲ့ အပြစ်ပေးမှာပေါ့”

နွားလေး ငိုငိုသွားသည်။

တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ဓားဦးကိုလည်း အောက်သို့ စိုက်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝူးချီ စကား ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးတောစဉ်းစားနေ၏။

သို့သော်...

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးချိုကြောင့် တစ်ကြိမ် ဒုက္ခရောက်ထားသည် ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက် ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲနေ၏။

ဝူးချိုက...

“သခင်မလေးက မင်းကြိမ်ခင်ခင်ရတယ်ဆိုတော့ မင်းကို သနားလို့ ငိုလိုက်တာ၊ အခုလည်း ဆေးတွေ ဘာတွေ လိမ်းပေးနိုင်အောင် မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေး ရှာနေတယ်လို့ ငါကြားတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျူးရုံးရော၊ ဝူးချိုပါ မြို့စားနှင့် ရင်းနှီးကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ မြို့စားဂေဟာသို့ အဝင်အထွက် ရှိသည်ကို လူတိုင်း သိရှိထားကြပေသည်။

ဝူးချို၏စကားကြောင့် ကျူးရုံးမှာ ဂိုဏ်း စိတ်ပျက်လာလေသည်။

ဝူးချိုသည် ကျပ်မပြည့်သည့် နွားကလေးကို ဒုက္ခပေးနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား။

ထိုစဉ် နွားလေး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဝူးချို၊ ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်၊ ဒီတစ်ခါ လိမ်ပြောရင် ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူးချိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

နေလဓားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၂၀၃

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှာလဲ၊ ကျုပ်ပြောတာကို မယုံဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် သူ့ကို မေးကြည့်”

ကျူးရုံးအား ညွှန်ပြောလိုက်သည်။

ကျူးရုံး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကပ္ပာကယာ လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဟေ့..ဟေ့၊ ငါ့ကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ ဒီကိစ္စ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် နွားလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

ဝူးချို၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကျူးရုံးပင်လျှင် ဝူးချို၏စကားကို ထောက်ခံရန် ငြင်းဆိုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူးချိုက သူ့အား ထပ်မံ၍ တစ်ပတ်ရိုက်ရန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း နွားလေး နားလည်သွားလေတော့သည်။

“တောက် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဦးမလို့ပေါ့လေ၊ သေပေတော့” အော်ငေါက်ရင်း ရှေ့တိုးကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ဝူးချို ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

နွားလေး တိုက်ခိုက်လာမည် မထင်မိချေ။

သူ၏စကားကို နွားလေး ယုံကြည်နေမည် ထင်မိသည်။

သို့ပါသော်လည်း အထင်နှင့်အမြင် တခြားစီ ဖြစ်အောင် နွားလေးက တိုက်ခိုက်လာသည့်အခါ...

“ဟေ့..ဟေ့ မလုပ်နဲ့”

အော်ပြောရင်း ခုန်ရှောင်လိုက်၏။

၂၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့သော်...

နွားလေး၏စားချက်သည် သူ၏လက်မောင်းတွင် ခုတ်ချစ်
လိုက်လေတော့သည်။

“မြွေ”

မြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နွားလေး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သူ၏စားဖြင့် ဝူးချီ၏လက်ကို ခုတ်ချစ်လိုက်သော်လည်း ဝူး
ချီမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်
လား။

“ခင်...ခင်ဗျား”

နွားလေး အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

နောက်သို့လည်း တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်သွားလေသည်။

ဝူးချီလည်း ငိုငိုနေ၏။

နွားလေးက...

“ခင်...ခင်ဗျားလက် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝူးချီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

နွားလေးမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောမနေတော့ပါချေ။

လက်ထဲမှ စားကို လွှတ်ချပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေး

သွားလေတော့သည်။

ဝူးချီ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၂၀၅

“ကံကောင်းလို့ နွားလေးက ဘာမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်ဘူးလို့
ထင်နေတာ၊ ကျုပ်ရဲ့လက်မောင်းက အဆောင်လက်ဖွဲ့လေးသာ ခံ
မနေရင် ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီ”

ဟုညည်းညူလိုက်လေသည်။

သူက ပြောရင်း လက်တစ်ဖက် လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ...

“မြွေ”

မြည်သံနှင့်အတူ လက်ဝါးထဲသို့ သံမဏိလက်ဖွဲ့တစ်ကုံး
ရောက်လာ၏။

လက်မောင်းတွင် ရစ်ပတ်ရသည့် အဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်ခု
ဖြစ်၏။

အဆောင်လက်ဖွဲ့များကို ဝိုးချည်ဖြင့် ပြုလုပ်လေ့ ရှိကြ
သော်လည်း ဝူးချီ၏လက်ဖွဲ့ကြီးမှာ သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

သံမဏိကြိုးတပ် ကွင်းငယ်တစ်ခုခတ်ကာ ငွေကြုတ်တစ်ခု
ဆွဲထား၏။

နွားလေး၏စားခုတ်ချက်ကြောင့် ကြိုးပြတ်သွားပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုအဆောင်လက်ဖွဲ့ကြိုး ခံနေခြင်းကြောင့် သူ၏လက်
မောင်း၌ ဒဏ်ရာရမသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျူးခုံးက...

“ကောင်းတယ်၊ သူများကို နောက်ပြောင်ချင်တယ်ဆိုရင်
ဒီလိုခံရမှာပဲ”

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုပြောလိုက်၏။

ဝူးချီက သူ့အား ခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့ချေ။

နွားလေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုသည် ကောင်းကျိုးမပေးမှန်းလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် နားလည်သဘောပေါက်လာလေသည်။

ကျူးခုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီအဆောင်လေးကို ငါက လက်မောင်းမှာ ပတ်ထားတာကို မင်းက အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူးလို့ လှောင်ပြောင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါဒုက္ခရောက်ရမယ့် အဖြစ်က လွတ်အောင် ကူညီခဲ့ပြီလေကွာ”

မှန်ပေသည်။

ဝူးချီသည် ဂါထာ၊ မန္တရာ၊ အင်းအိုင် လက်ဖွဲ့များကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။

ဝမ်းရှောင်ကလည်း ကိုယ်တိုင်ဆောင်ခြင်း မပြုသော်လည်း အဆောင်လက်ဖွဲ့များမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာထိ၊ ထိရောက်သော အစွမ်း ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

ယုံကြည်မှု မရှိသူမှာ ကျူးခုံး ဖြစ်သည်။

ကျူးခုံးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒါက တိုက်ဆိုင်မှုပါကွာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးချီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကွ၊ တိုက်ဆိုင်မှု ဟုတ်လား၊ ငါက လက်ဖွဲ့မဆောင်

နေလစားနှင့် မိစ္ဆာသခင် (ပ) ❖ ၂၀၇

ထားဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊ လက်ဖွဲ့ရှိနေလို့ ဒုက္ခိတ ဖြစ်မသွားတာပေါ့”

ကျူးခုံးက...

“သူက မင်းရဲ့လက်မောင်းကို မခုတ်ဘဲ ဦးခေါင်းကို ခုတ်မယ်ဆိုရင်ရောကွာ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဝူးချီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ကျူးခုံးက...

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းက နောက်ချင်ပြောင်ချင်သေးလား”

ဟုမေးပြန်သည်။

ဝူးချီ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက ငါ့ရဲ့လက်ဖွဲ့ကို ပြန်ပြီး ဆက်ပေးနိုင်မလား”

“ဘာခက်လို့လဲကွာ”

“ဒါဖြင့် ဆက်ပေးစမ်းပါကွာ”

ပြောရင်း လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကျူးခုံးက ယူထားလိုက်သည်။

သူသည် ပန်းပဲပညာကျွမ်းကျင်ကြောင်း လူတိုင်း သိကြပေသည်။

အဆောင်လက်ဖွဲ့အပေါ် အယုံအကြည် မရှိသော်လည်း ဝူးချီ ကျေနပ်စေရန် ပြုလုပ်ပေးလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၂၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လက်ဖွဲ့ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး...

“အခု ချက်ချင်းတော့ မရသေးဘူးနော်၊ ငါ မအားသေးဘူး

ကွ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ပူးချီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ နောက်သုံးရက်လောက် ရရင် တော်ပါ

ဖြီ”

ကျူးနဲ့က လက်ဖွဲ့ကို အင်အားအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်

သည်။

ထို့နောက်...

“ကဲ သွားစို့”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ပူးချီလည်း ဘာမှ မပြောတော့ချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဓားပညာ ခြံဝင်းဆီသို့ ဦးတည်

ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းတွင် ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
.com